

Απέναντι στη βάρβαρη πολιτική του συστήματος

Οργάνωση των μαζών!

Να συγκροτήσουμε αυτό που “λείπει” για την αντίσταση του λαού

Από την κινητοποίηση
για το νοσοκομείο της Σάμου,
στις 28/8/2024

Η κυβερνητική προπαγάνδα επιχειρεί να ισχυριστεί πως ο πρωθυπουργός παρουσίασε μέτρα στήριξης για τις «ευάλωτες ομάδες» στη ΔΕΘ, αλλά μένοντας βέβαια στο «επιτρεπτό δημοσιονομικό πλαίσιο». Εξάλ-

λου ο διοικητής της ΤτΕ Στουρνάρας, λίγες μέρες πριν την εξαγγελία αυτών των υποτιθέμενων μέτρων, υπενθύμισε την κρισιμότητα της κατάστασης της οικονομίας λόγω των «γεωπολιτικών κινδύνων» αλλά και της «κλιματικής κρί-

σης» που μόνιμα χρησιμοποιείται σαν ένας... υπερφυσικός παράγοντας που «δικαιολογεί» πυρκαγιές, πλημμύρες, ακρίβεια και κάθε καταστροφή στο περιβάλλον, στο βίος του λαού, στην αγροτική παραγωγή.

συνέχεια στη σελ. 2

Ουκρανία-Ρωσία

Ποιοι επιδιώκουν μια ευρύτερη αναμέτρηση;

σελ. 12

Βαθαίνει η εμπλοκή της χώρας στην πολεμική σύγκρουση στη Μ. Ανατολή

Μεγαλώνουν οι κίνδυνοι για τον λαό ενώ κερδοφορεί το κεφάλαιο

Η δολοφονία Χανίγια από το φασιστικό-σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ χτύπησε τον κόκκινο συναγερμό στα αμερικανικά επιτελεία, κινητοποιώντας το σύνολο των μηχανισμών του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού (πολιτικό, διπλωματικό, στρατιωτικό, μυστικές υπηρεσίες) για την αποτροπή ενός χτυπήματος από την πλευρά του Ιράν και την προστασία του μαντρόσκυλου του.

(σελ.6)

Η αστική αντιπολίτευση σε περιδίνηση

(σελ. 5)

Νοσοκομεία

Ούτε τρολ, ούτε καταγγελίες...
Ανάγκη και δυνατότητα η μαζική και οργανωμένη πάλη

(σελ.8)

Σαρωτική επίθεση σε δικαιώματα και μαζικές συγχωνεύσεις τμημάτων πριν καν το «πρώτο κουδούνι»

(σελ. 14)

Νεος Κανονισμός Λειτουργίας των σχολείων:
Τρομοκρατία και εκβιασμοί σε γονείς και μαθητές!

(σελ. 15)

Βόλος

Κάτω η εγκληματική πολιτική που διαλύει τη λαϊκή ζωή
(με αφορμή τα νεκρά ψάρια στον Παγασητικό)

(σελ.20)

ΔΕΘ 2024

Θεσσαλονίκη

Κάλεσμα στη διαδήλωση της ΔΕΘ
Σάββατο 7/9 Καμάρα στις 18:00

Απέναντι στη βάρβαρη πολιτική του συστήματος Οργάνωση των μαζών!

Να συγκροτήσουμε αυτό που “λείπει” για την αντίσταση του λαού

συνέχεια από σελ. 1

Όμως, ποιες είναι οι «ευάλωτες ομάδες»; Εργάτες, εργαζόμενοι λαός, φτωχομεσαίοι αγρότες και κτηνοτρόφοι, μικροεπαγγελματίες, μαθητές, φοιτητές, όλοι βρίσκονται μέσα στη μέγγενη της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της εργασιακής και κοινωνικής βαρβαρότητας. Και αυτό που πραγματικά εξαγγέλθηκε και στη ΔΕΘ είναι το ακόμα μεγαλύτερο σφίξιμο αυτής της μέγγενης. Το σύστημα και η κυβέρνησή του δεν έχουν καμιά πρόθεση να αμβλύνουν, να ελαφρύνουν την άγρια αντεργατική-αντιλαϊκή πολιτική. Όπως δεν έχουν καμιά πρόθεση να πάψουν να υπηρετούν -για λογαριασμό των ΗΠΑ και της Δύσης συνολικά- την ένταση των «γεωπολιτικών κινδύνων», την ολοένα μεγαλύτερη εμπλοκή της χώρας στον πολεμικό βηματισμό των αμερικανοατοικών. Αυτός είναι μονόδρομος για το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, αυτή η μία και μόνη πολιτική κατεύθυνση είναι που παράγει και διευρύνει τις συνθήκες πολιτικής αστάθειας, τον κατακερματισμό του πολιτικού συστήματος, τη μαζική αποστροφή και απαξίωση απέναντι και στην κυβέρνηση και στην απερίγραπτη «αντιπολίτευση» των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και των συνοδοιπόρων της.

Όμως αυτός ο μονόδρομος δεν είναι ο δρόμος του λαού! Δεν είναι «μοιραίο» ούτε «αναπόφευκτο» να υποταχθεί και να συρθεί στο δρόμο αυτό. Είναι υπόθεση της ταξικής και πολιτικής πάλης να μπουν φραγμοί στο δρόμο αυτό. Να αναπτυχθούν μαζικές αντιστάσεις και διεκδικήσεις. Να υπάρξουν ρωγμές και επιτυχίες. Να διαμορφωθούν όροι προς την αντίθετη κατεύθυνση από αυτή που επιτάσσουν η άρχουσα τάξη και οι ιμπεριαλιστές προστάτες της. Να συγκροτηθούν δηλαδή αξιόμαχες δυνάμεις της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας σε όλα τα επίπεδα που απαιτεί η άγρια κατάσταση που αντιμετωπίζουμε.

Σε αυτή την κατεύθυνση η μαζική πάλη όλο το διάστημα μετά τις βουλευτικές εκλογές του 2023 -που μοιάζουν κίολας τόσο μακρινές- άνοιξε ήδη τους δικούς της λογαριασμούς. Είναι ανάγκη και δυνατότητα αυτοί οι λογαριασμοί να προχωρήσουν στα επόμενα πιο αποφασιστικά και μαζικά βήματα τους!

Σήψη, αγριότητα...

Δεν υπήρξε βέβαια καλοκαιρινό διάλειμμα στην εξελισσόμενη επίθεση και αγριότητα που αντιμετωπίζει ο λαός και η νεολαία. Οι όροι που έχει διαμορφώσει η πολιτική του συστήματος παράγουν διαρκώς νέα εγκλήματα στους όρους ζωής των μαζών και στη χώρα. Η κατάργηση των διακοπών για την πολύ μεγάλη πλειοψηφία, τα κάτεργα της σεζόν στην «τουριστική βιομηχανία», οι νέες δολοφονίες εργατών και εργαζομένων που

ονομάζονται «εργατικά ατυχήματα», δεν έπεσαν από τον ουρανό, είναι στόχοι και αποτελέσματα αυτής της πολιτικής. Όπως επίσης αποτελέσματα αυτής της πολιτικής -και όχι «ανικανότητα» της κυβέρνησης- είναι η καταστροφική πυρκαγιά στην Αττική, η πρωτόγνωρη κατάσταση στον Παγασητικό με τα εκατομμύρια τόνους νεκρά ψάρια και συνολικά το ρήμαγμα της Θεσσαλίας, για την οποία ένα χρόνο μετά το πνίξιμό της η κυβέρνηση καμώνεται πως παρουσιάζει «σχέδιο» αντιμετώπισης των συνεπειών. Αλλά και οι «εκρήξεις» κατάρρευσης νοσοκομείων στην περιφέρεια και στην Αττική είναι και αυτές η αναμενόμενη συνέπεια της πολιτικής που συντρίβει το δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη και εξοντώνει το υγειονομικό προσωπικό, μιας πολιτικής που με κυνική συνέπεια προπαγανδίζει και υπερασπίζεται ο υπουργός Υγείας.

Αυτή η πολιτική, που κατατρώει τα πιο στοιχειώδη εργατικά και λαϊκά δικαιώματα και ρημάζει τη χώρα και την οποία υπηρετούν δεκαετίες τώρα τα κόμματα του συστήματος, αναβαθμίστηκε με τη μνημονιακή επέλαση, της οποίας οι εκατοντάδες εφαρμοστικοί νόμοι είναι σε πλήρη ισχύ και εφαρμογή. Αλλά βέβαια, η πολιτική αυτή δεν «σταμάτησε» στα μνημόνια και στους νόμους τους. Εντείνεται και αγριεύει διαρκώς με νέους νόμους και μέτρα των λεγόμενων «μεταμνημονιακών» κυβερνήσεων, πατώντας στα χτυπήματα της «μνημονιακής περιόδου» για να γίνουμε μια «κανονική χώρα». Δηλαδή μια χώρα με το λαό και τη νεολαία χωρίς δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, στην περίθαλψη, στην ασφάλιση, χωρίς δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Μια χώρα όπως την απαιτούν τα ξένα αφεντικά της σε συνθήκες κρίσης και πολέμων, σε συνθήκες προετοιμασίας των όρων του Γ' παγκόσμιου πολέμου. Η άρχουσα τάξη σε μια τέτοια και μόνο τέτοια χώρα μπορεί να είναι άρχουσα, αφού με δοσμένη την ιμπεριαλιστική εξάρτηση της δεν μπορεί να διαμορφώσει και να υποστηρίξει κανένα άλλο «πλαίσιο λειτουργίας», κανένα άλλο «παραγωγικό, οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο» πέρα από αυτό που της ορίζει η εξάρτησή της.

Έτσι φτάσαμε στο σημείο να απαιτείται από το λαό μας όχι μόνο να μην αντιδρά, αλλά και να είναι «περήφανος» για τους Πάτριος στη Σαουδική Αραβία και τη συνεργασία με το κράτος του Ισραήλ, την ίδια στιγμή που δολοφονούνται μαζικά οι Παλαιστίνιοι που περιμένουν σε ουρά για ψωμί και συνολικά εξελίσσεται μια φρικτή γενοκτονία στη Γάζα αλλά και στη Δυτική Όχθη.

Έτσι φτάσαμε στο σημείο να απαιτείται από το λαό μας, όχι μόνο να μην εναντιώνεται, αλλά και να χειροκροτεί όταν η Αλεξανδρούπολη -και όλη η χώ-

ρα- έχει μετατραπεί σε βάση και πλατφόρμα απόβασης των αμερικανοατοικών φονιάδων για τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία, που μετρά εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και σακατεμένους και ταυτόχρονα αποτελεί το βασικό «εργαστήριο» για τον Γ' Παγκόσμιο πόλεμο.

Αυτή είναι η πολιτική που παράγει σήψη, που έχει γεμίσει με την μπόχα της καμένης γης και των καμένων δικαιωμάτων όλη τη χώρα.

Αυτή την πολιτική υπηρετεί πέντε χρόνια τώρα και η κυβέρνηση Μητσοτάκη που, την ίδια ώρα που σαλπίζει την «αντιμετώπιση των προβλημάτων των πολιτών», ετοιμάζει και προωθεί νέα αντιδραστικά μέτρα και χτυπήματα. Όπως την κατάργηση και αυτού του πενιχρού επιδόματος ανεργίας, με τη συνάρτηση του με το ύψος του μισθού και τη διάρκεια εργασίας του ανέργου! Όπως την άγρια ταξική επίθεση στην εκπαίδευση με την οποία ξεκινά η νέα σχολική χρονιά, με την κατάργηση σχεδόν 1.000 τμημάτων σε Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και με όσα αυτό σημαίνει για τους μαθητές, τις οικογένειές τους και τους εκπαιδευτικούς!

...Οργή και πολιτική αστάθεια

Η πολιτική αυτή που συσσωρεύει μεγάλα αδιέξοδα στη ζωή του λαού και της νεολαίας παράγει κύματα οργής, που σε μια σειρά περιπτώσεις ξεπερνούν τους πολύ αρνητικούς όρους του ταξικού-πολιτικού συσχετισμού και εκδηλώνονται με... «απροσδόκητες» μαζικές αγωνιστικές κινητοποιήσεις και ξεσηκωμούς.

Αυτό που ωστόσο σταθερά τροφοδοτεί και παράγει η λαϊκή οργή είναι οι συνθήκες πολιτικής αστάθειας. Παρά την καταγυστική προπαγάνδα των δυνάμεων του συστήματος και της κυβέρνησης του για το ποια είναι η «κανονική χώρα», η ζωή, τα δικαιώματα και οι ανάγκες λαού και νεολαίας δεν μπορούν να χωρέσουν στη «μία και μοναδική» πολιτική,

στην πολιτική του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα. Δεν είναι δηλαδή δυνατόν να γίνεται ολοένα πιο γιγάντιο το ταξικό χάσμα των «από κάτω» με τους «από πάνω», να χάνονται και να καταστρέφονται τα ενδιάμεσα κοινωνικά στρώματα -που λειτουργούσαν σαν αμορτισέρ απόσβεσης των ταξικών πολιτικών κραδασμών- και ταυτόχρονα να διατηρείται... ακμαίο το πολιτικό σύστημα.

Η σημερινή εικόνα είναι παραπάνω από εύγλωττη σε σχέση με το ζήτημα αυτό. Δεκαπέντε μήνες μετά τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές το κυβερνητικό ποσοστό του «41%» είναι σαν ποτέ να μην υπήρξε. Η κυβέρνηση καταβαρθώνεται δημοσκοπικά και στο εσωτερικό της ΝΔ υπάρχει αναβρασμός και κύμα αποχωρήσεων προς τα δεξιά.

Από την άλλη, η αστική αντιπολίτευση βρίσκεται σε ακόμα χειρότερη θέση. Η επιχείρηση ανακατασκευής του ΣΥΡΙΖΑ υπό τον Κασσελάκη όχι μόνο δεν επιτυγχάνει αλλά, αντίθετα, ο χώρος αυτός δείχνει να βρίσκεται κοντά σε συνθήκες διάλυσης. Κέντρα του συστήματος κάνουν ότι μπορούν για τη διάσωσή του και την ενίσχυσή του αλλά η ανάγκη της υπεράσπισης της «μιας και μοναδικής πολιτικής», σε συνδυασμό με τα εγγενή χαρακτηριστικά αυτού του πολιτικού δυναμικού, λειτουργούν απαγορευτικά στην επίδωξη αυτή.

Ταυτόχρονα το ίδιο βασικό πρόβλημα καθορίζει τις εξελίξεις και στο ΠΑΣΟΚ. Η... νοσταλγία που καλλιεργήθηκε -και με αφορμή την επέτειο των 50 χρόνων για το «παλιό καλό ΠΑΣΟΚ»- όπως επιβεβαιώνεται και δημοσκοπικά, δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα αυτό. Δεν υπάρχει σήμερα η δυνατότητα για τη διαμόρφωση ούτε εκείνου του αντιδραστικού συμβιβασμού των μικρομεσαίων στρωμάτων με τη μεγαλοαστική τάξη πάνω στον οποίο πάτησε η συγκρότηση και η ανάδειξη του ΠΑΣΟΚ σε βασικό πολιτικό πυλώνα του συστήματος και των κυβερνήσεών του.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► Συνολικά η κατάσταση αυτή της μεγάλης κυβερνητικής φθοράς και της ταυτόχρονης απαξίωσης της αστικής αντιπολίτευσης αποτελεί ένα σοβαρό και κρίσιμο πρόβλημα του συστήματος. Η «κρίση εκπροσώπησης», όπως ονομάζεται στην αστική φιλοσοφία, αφορά ουσιαστικά την αδυναμία πολιτικού ελέγχου των μαζών σε συνθήκες άγριας επίθεσης και κρίσιμων γεωπολιτικών ζητημάτων, με τη χώρα να έχει άμεσες εμπλοκές σε αυτά. Γι' αυτό η ανησυχία τους είναι μεγάλη και οι εκκλήσεις για «συσπείρωση» διαρκείς και επίμονες. Ωστόσο, επειδή ούτε οι δεξιότητες στο προεδρικό μέγαρο για τα 50 χρόνια της μεταπολίτευσης ούτε η ομοψυχία Μπακογιάννη-Βενιζέλου μπορούν να φτάσουν στα αυτιά του λαού και να αμβλύνουν την οργή του, μαζί και δίπλα με την εξελισσόμενη επιχείρηση συγκρότησης μιας κάποιας «εναλλακτικής» με συνεργασία του ΠΑΣΟΚ και με ό,τι παραχθεί από την κρίση στο ΣΥΡΙΖΑ, το βασικό όπλο του συστήματος θα παραμείνει η φασιστικοποίηση. Η πολιτική της τρομοκρατίας, της καταστολής, της επέκτασης των διώξεων απέναντι σε κάθε εργαζόμενο και νέο που αμφισβητεί και αντιστέκεται, η πολιτική που χτυπά το δικαίωμα στην απεργία, στην διαδήλωση, στην οργάνωση των μαζών.

Να συγκροτήσουμε αυτό που λείπει

Πώς θα εξελιχθεί αυτή κατάσταση που παραπάνω περιγράφουμε; Μπορεί και πώς ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία να αντιμετωπίσουν την άγρια επίθεση, να πετύχουν ρωγμές και νίκες, να διαμορφώσουν όρους μιας άλλης πορείας, αντίθετης από αυτή που επιβάλλουν οι δυνάμεις του συστήματος;

Οι δυνάμεις που υπάρχουν μέσα στον εργαζόμενο λαό και στη νεολαία θα λέγαμε ότι «φτάνουν και περισσεύουν» για να σταθούν απέναντι στην πολιτική του συστήματος, να αντισταθούν, να διεκδικήσουν, να έχουν επιτυχίες. Και μόνο η αντίθεση τους στην πολιτική αυτή και τα ξεσπάσματα φοιτητών και εργαζομένων όλους τους προηγούμενους μήνες ήταν αρκετά για να γκρεμίσουν την αίσθηση της «παντοδυναμίας» με την οποία βγήκε η κυβέρνηση από τις βουλευτικές εκλογές, αλλά και για να πυροδοτήσουν ακόμα περισσότερο την αναταραχή και τη φθορά της αστικής αντιπολίτευσης.

Αυτό «που λείπει» για να κατακτηθούν επιτυχίες και νίκες είναι η συγκρότηση των δυνάμεων αυτών. Η πολιτική συγκρότησή τους στην κατεύθυνση της μαζικής αντίστασης και διεκδίκησης και η οργάνωση αυτής της πολιτικής κατεύθυνσης στα σωματεία, στους συλλόγους, στις γειτονιές. Δηλαδή, η πολιτική και οργανωτική συγκρότηση δυνάμεων αντίστασης και διεκδίκησης μέσα στον εργαζόμενο λαό και στη νεολαία.

Προφανώς, με την κατεύθυνση αυτή δεν περιγράφουμε μια «γρήγορη λύση». Η πάλη για τη συγκρότηση αυτού «που λείπει» έχει να αντιμετωπίσει το σύστημα και τις δυνάμεις του, τον καθεστωτικό ρεφορμισμό της ηγεσίας του ΚΚΕ, τον διάχυτο αντικομμουνισμό που στοχεύει στην κατάπνιξη-απαγόρευση κάθε προσπάθειας χειραφέτησης των μαζών και διαμόρφωσης όρων ώστε να πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους. Όμως η κατεύθυνση αυτή στηρίζεται στα πραγματικά ταξικά δεδομένα και τροφοδοτείται διαρκώς από την πολιτική και τα αδιέξοδα του συστήματος. Γι' αυτό είναι και αναγκαία και ρεαλιστική!

Αποψη

Καταφέρνει κανείς να περάσει σε μια σχολή παρά τον ταξικό κόφτη της ΕΒΕ, περνάει όμως σε διαφορετική πόλη από αυτή που είναι το πατρικό του. Τι επιλογές έχει; Ανταγωνίζεται με τους συμφοιτητές του για μια θέση στις εστίες και εύχεται να πέσει σε αξιοπρεπές δωμάτιο. Ψάχνει να νοικιάσει στην πόλη που πέρασε και έρχεται αντιμέτωπος με τα απελπιστικά υψηλά ενοίκια. Συχνά καταλήγει να απορρίψει την ιδέα του πτυχίου μην αντέχοντας οικονομικά το κόστος ζωής, αφού δεν «δικαιούται» δωμάτιο στις εστίες. Όποια και αν είναι η κατάληξη το πρόβλημα ξεκινάει από κοινή αφετηρία: Το κράτος δεν εξασφαλίζει το δικαίωμα στην στέγαση για κάθε φοιτητή και κατ' επέκταση το δικαίωμα στις σπουδές.

Οι εστίες που υπάρχουν δεν αρκούν για να στεγάσουν ούτε το 3% των φοιτητών κάθε πόλης. Ένα μέσο κόστος ενοικίου για ένα σπίτι 35τ.μ. είναι περίπου 350 ευρώ, την ίδια στιγμή που ο κατώτερος μισθός φτάνει τα 830 ευρώ μεικτά. Αν στο κόστος ενοικίου προστεθούν και το κόστος του ρεύματος, του νερού και της θέρμανσης, τότε το ποσό ανεβαίνει. Ταυτόχρονα συμβαίνει το εξής εξωφρενικό: υπάρχουν σε κάθε κτίριο εστιών δωμάτια που -για τον έναν ή τον άλλον λόγο- κρίνονται ακατάλληλα και μένουν κλειστά, αντί να επισκευαστούν και να καταστούν και πάλι λειτουργικά. Και ενώ η κατάσταση δυσκολεύει, όποια πενιχρά φοιτητικά επιδόματα υπήρχαν, μειώνονται ή καταργούνται.

Ακόμη και σε αυτόν που θα καταφέρει να μπει στις εστίες μπορεί να μην του επιτραπεί να έχει το δωμάτιο για όλη τη διάρκεια των σπουδών του και θα πρέπει να ζει με τον φόβο της έξωσης. Και αυτό δεν αφορά μόνο φοιτητές που έχουν ξεπεράσει τα ν ή ν+2 χρόνια σπουδών. Επειδή ο αριθμός των δωματίων είναι περιορισμένος, με έξωση μπορεί να έρθει αντιμέτωπος ακόμη και ένας φοιτητής δευτέρου ή τρίτου έτους, αν βρεθεί κάποιος άλλος με χαμηλότερο εισόδημα από αυτόν. Αμφισβητείται και ο δωρεάν χαρακτήρας! Ήδη -και παρά την επιδείνωση της οικονομικής κατάστασης των οικογενειών- η καταβολή χρηματικής εγγύησης για την είσοδο στο δωμάτιο είναι ένα καθεστώς που διευρύνεται και περιγράφεται στους εσωτερικούς κανονισμούς λειτουργίας. Έχει εφαρμοστεί μέχρι και το μέτρο

Εξασφάλιση φοιτητικής στέγης Δικαίωμα ή ατομική ευθύνη;

καταβολής ενοικίου σε δημόσιες εστίες!

Ειδικά ένας φοιτητής που χρειάζεται να υποστηρίξει οικονομικά τις σπουδές του και πιάνει δουλειά είναι πολύ πιθανό -ακριβώς λόγω της δουλειάς- να παρατείνει και τον χρόνο που θα χρειαστεί να τις ολοκληρώσει. Σε αυτή την περίπτωση, είτε θα συνεχίσει να επιβαρύνεται με τα έξοδα συντήρησης ενός σπιτιού είτε θα απειλείται διαρκώς με έξωση. Και επειδή το διαίρει και βασίλευε είναι πάγια τακτική του συστήματος, χρειάζεται να είναι ξεκάθαρο ότι δεν φταίει ούτε ο μεγαλύτερος φοιτητής που θέλει να διατηρήσει το δωμάτιό του μέχρι να τελειώσει τις σπουδές του, ούτε ο πρωτοετής που θέλει να βρει δωμάτιο. Το πρόβλημα ξεκινάει από το ότι οι εστίες δεν είναι αρκετές για όλους.

Η φοιτητική ιδιότητα θα έπρεπε να είναι συνδεδεμένη με ορισμένα δικαιώματα που θα εξασφαλίζουν τη δυνατότητα να σπουδάσει κανείς χωρίς αυτό να εξαρτάται από την οικονομική κατάσταση της οικογένειάς του. Τέτοια είναι το δικαίωμα σε δωρεάν στέγαση, η δωρεάν σίτιση, το δωρεάν σύγγραμμα και η δωρεάν μετακίνηση.

Ανά διαστήματα η κυβέρνηση, από κοντά με το ΙΝΕΔΙΒΙΜ και τις πρυτανείες των σχολών, κάνει εξαγγελίες για βελτίωση των συνθηκών στις εστίες και για ανέγερση νέων κτιρίων, όπως κάνει και φέτος. Πέρα από το ότι για την ώρα μένουν μόνο στα λόγια, οι εστίες που ονειρεύονται μοιάζουν περισσότερο με ξενοδοχεία, που θα αδειάζουν Χριστούγεννα-Πάσχα-καλοκαίρι, θα έχουν ελεγχόμενη είσοδο και γιατί όχι- και αντίτιμο. Είδαμε άλλωστε και μέσα στην πανδημία πόσο τους ένοιωξαν οι εστιακοί φοιτητές...

Η κατάσταση στην οποία έχουν περιέλθει οι εστίες δεν είναι έργο μόνο της τωρινής κυβέρνησης, αλλά είναι στοιχείο της επίθεσης τόσο αυτής όσο και των προηγούμενων στο δικαίωμα στις σπουδές. Η μεταφορά του κόστους σπουδών και ζωής στις πλάτες των φοιτητών και των οικογενειών τους είναι η πολιτική του συστήματος για να καταφέρει να πετάξει εκτός σπουδών τα παιδιά των πιο φτωχών οικογενειών. Με πρόσχημα την υποχρηματοδότηση, καταργούν συνολικά τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα των σπουδών, ενώ ανοίγουν συζητήσεις και για νέους ταξικούς φραγμούς, όπως η επιβολή διδάκτρων.

Το ζήτημα της στέγασης είναι διευρυμένο. Μια πτυχή του αφορά το στεγαστικό ζήτημα των φοιτητών. Το βρίσκει όμως μπροστά του και ο αναπληρωτής καθηγητής που αναγκάζεται να κοιμάται μέχρι και στο αυτοκίνητό του, η οικογένεια που κινδυνεύει να χάσει το σπίτι της από τα funds, το βρίσκει μπροστά του όποιος προσπαθεί να νοικιάσει σπίτι με βασικό μισθό ή κάτι παραπάνω από αυτόν. Με αυτή την έννοια, εκτός από τους φοιτητές, η υπεράσπιση του δικαιώματος στην στέγαση χρειάζεται να απασχολήσει και συνελεύσεις σωματείων, συλλόγους συνταξιούχων, συνελεύσεις γειτονιάς, δίπλα στα αιτήματα για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις.

Η φοιτητική στέγαση δεν θα έπρεπε να είναι «προνόμιο», αλλά δικαίωμα. Το φοιτητικό Κίνημα, για να καταφέρει να απαντήσει το ζήτημα, χρειάζεται να οργανωθεί μέσα από συνελεύσεις στους συλλόγους οικότροφων φοιτητών αλλά και στους φοιτητικούς συλλόγους των σχολών και να διεκδικήσει δωρεάν στέγαση για κάθε φοιτητή. Είναι στην ευθύνη του κράτους να καλυφθούν οι στεγαστικές ανάγκες των φοιτητών που αναζητούν σπίτι. Χρειάζεται να αναγερθούν νέες εστίες σε κάθε πόλη, να επισκευαστούν και να ανοίξουν άμεσα τα ρημαγμένα δωμάτια που μένουν κλειστά. Και μέχρι την αποφοίτηση του κάθε φοιτητή να δοθεί μηνιαίο στεγαστικό επίδομα χωρίς αποκλεισμούς που να καλύπτει το κόστος ενοικίου.

Κυκλοφορεί η Αντίθεση 21

Με αφιέρωμα στη Μεταπολίτευση και την Κύπρο

Ούτε η δικτατορία της 21ης Απριλίου του 1967 ήταν απλά έργο ενός μειοψηφικού τμήματος αποσυνάγωγων στρατιωτικών, ούτε το πραξικόπημα κατά του Μακάριου στις 15 Ιουλίου του 1974 ήταν πράξη «αφρόνων» αξιωματικών. Σε πλήρη αντίθεση με την προσπάθεια των αστών ιστορικών και πολιτικών να αναθεωρήσουν την ιστορία, η δικτατορία υπήρξε συνένοχο αποτέλεσμα των δυνάμεων που αποτέλεσαν και υπηρέτησαν το αμερικανοσοβιετικό μετεμφυλιακό καθεστώς. Οι προσπάθειες που συστηματικά γίνονται από διαφορετικές πλευρές για να τις αθώωσουν, είτε στο όνομα της «αντικειμενικής» ιστοριογραφίας είτε για να δικαιολογηθούν ιδεολογικές εμμονές, πρέπει να πάρουν σαφείς απαντήσεις.

Πενήντα χρόνια μετά την τούρκικη εισβολή στην Κύπρο, την πόρτα της οποίας άνοιξε το πραξικόπημα κατά του Μακάριου, την πτώση της στρατιωτικό-φασιστικής δικτατορίας στην Ελλάδα και την επαναφορά της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, η Αντίθεση φιλοξενεί ένα κείμενο του Δημήτρη Παυλίδη, σχετικού με την περίοδο, ένα του Στέφανου Χατζησάββα, για την Κύπρο και ένα της Κλαίρης Ανδρέου για την περίοδο που ονομάστηκε Μεταπολίτευση.

Επιπλέον, περιλαμβάνεται ένα κείμενο του Δημήτρη Μάνου σε σχέση με τα ζητήματα της σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής οικοδόμησης, το οποίο ήταν η εισήγηση στο «σχολείο» που διοργανώθηκε για τη νεολαία στα Άγραφα τον Μάη του 2022, το οποίο

συνοδεύεται από ένα δεύτερο κείμενο που διαβάστηκε ως απάντηση στα ζητήματα που τέθηκαν στη συζήτηση που ακολούθησε.

Προσφορές

Στη μνήμη του σ. Στάθη Κωνσταντόπουλου, η σ. Α.Μ. προσφέρει για την ενίσχυση της ΠΣ το ποσό των 40 €

Πρόταση ποινικοποίησης της προσφώνησης «μπάτσος»...

Μήπως και του «εκμεταλλευτής», «καταπιεστή», «κλέφτης», «ληστή», «φονιά» και «βιαστή»;

Δεν αρκεί στον ακροδεξιό Πλεύρη η κατηγορία της «εξύβρισης», για το χαρακτηρισμό των πραιτοριανών του συστήματος ως «μπάτσων»...

Χαρακτηρισμός πλατιά χρησιμοποιούμενος, απ' τους λαϊκούς ανθρώπους και τη νεολαία, για τους αστυνομικούς τοποτηρητές του νόμου των κυρίαρχων και της καταστολής, και όχι μόνο απ' το χώρο της αναρχίας/αυτονομίας. «Χρειάζεται» και να ποινικοποιηθεί η χρήση του χαρακτηρισμού, αποτελώντας «αυτομάτως» αυτόφωρο ποινικό αδίκημα, χωρίς να χρειάζεται κάποια μήνυση για «εξύβριση». Επιδίωξη τρομοκρατίας στο πλαίσιο της φασιστικοποίησης, η μία πλευρά. Αλλά και -απέλλιδα- προσπάθεια ωραιοποίησης ενός λαομίσητου σώματος, για να κρυφτεί η... ωμή αλήθεια. Μήπως, με παρόμοιο σκεπτικό, πρέπει να ποινικοποιηθούν, επίσης, και οι παραπάνω λέξεις/εκφράσεις/προσφωνήσεις, που χαρακτηρίζουν τους κάθε είδους ντόπιους και ξένους επικυρίαρχους, τα παράγωγα και τα ενεργούμενά τους; Για να «κρυφτεί» μια - ακόμα πιο ωμή - αλήθεια, στο σάπιο, εξαρτημένο, καπιταλιστικό σύστημα που ζούμε;

Ποινική δίωξη σε 4 αστυνομικούς για τη δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη

Η αρχική επιδίωξη να «κονκουλωθεί» κι αυτό το έγκλημα δεν πέτυχε. Το «αφήγισμα» πως ο Κώστας Μανιουδάκης, τον

δημοκρατικά δικαιώματα

Πρόσφυγες καταδικασμένοι στην εξαθλίωση Χωρίς τρεχούμενο νερό στη Λέρο, άστεγοι στη Ρόδο...

2.000 πρόσφυγες που κρατούνται στην «Κλειστή Ελεγχόμενη Δομή» της Λέρου έχουν ελάχιστη πρόσβαση σε τρεχούμενο νερό, απαραίτητο για την καθημερινή τους υγιεινή. Μαζί τους και οι 300 εργαζόμενοι της «δομής». Την καταγγελία αυτής της αθλιότητας αναγκάστηκε να παραδεχθεί ακόμα και το υπουργείο Μετανάστευσης, που στις αρχές του Αυγούστου προσπάθησε να υποβαθμίσει το πρόβλημα και τώρα απαντά με υποσχέσεις... υποσχέσεις... υποσχέσεις. Βλέπετε, ποσώς ενδιαφέρονται οι κυρίαρχοι για τη ζωή και την υγεία των κολασμένων - ξεριζωμένων, σ' ένα κράτος με διαλυμένες υποδομές, γιατί, εκτός από εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό, είναι κι εξαρτημένο... Βλάβη, λένε, είχε παρουσιαστεί στο σύστημα αφαλάτωσης απ' τις αρχές Αυγούστου, οπότε είχε καταγγελθεί η λειψυδρία στη Λέρο (αντίστοιχες καταγγελίες υπήρξαν τότε και για το κέντρο προσφύγων στη Σάμο), κι ακόμα να επισκευαστεί... Από τότε, βέβαια, ο αριθμός των προσφύγων διπλασιάστηκε και η παροχή νερού μειώθηκε στο μισό! Όλοι αυτοί οι άνθρωποι έχουν δυνατότητα πρόσβασης σε τρεχούμενο νερό μόνο δύο ώρες το πρωί! Δεν έφτανε όμως μόνο αυτό! Ελλείψεις παρουσιάστηκαν και στο πόσιμο νερό, μέσα, μάλιστα, στον καλοκαιρινό καύσωνα. Έτσι, η παροχή εμφιαλωμένου νερού είναι ελεγχόμενη και περιορισμένη, ενώ οι «νεο-εισερχόμενοι», αφού έχουν περάσει τα πάνδεινα για να φτάσουν εκεί, δεν δικαιούνται ούτε ένα μπουκάλι! Το δε υπουργείο δηλώνει πως... καταβάλλει προσπάθειες να έχει ο κάθε πρόσφυγας δύο μπουκάλια νερό την ημέρα!

Σ' ένα άλλο νησί, στη Ρόδο, οι πρόσφυγες -ανάμεσά τους και έγκυες γυναίκες και παιδιά- κοιμούνται σε χαρτόκουτα, σ' ένα πάρκο στο κέντρο της πόλης. Κι εκεί η πρόσβασή τους σε νερό, φαγητό, τουαλέτα, στέγη και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη είναι από περιορισμένη έως ανύπαρκτη και επαφίεται σε πρωτοβουλίες αλληλέγγυων και στην «καλή θέληση» των κατοίκων. Παρά τις... θεωρητικές «υποχρεώσεις» του δήμου ως προς την παροχή τους. Η δε δημοτική αρχή ευελπιστεί στη μεταφορά τους στις «δομές προσφύγων» (στα κέντρα κράτησης, δηλαδή) στα άλλα νησιά, όπως στη Λέρο και στην Κω.

Ανάλογη κατάσταση είχε δημιουργηθεί στη Ρόδο και το περσινό καλοκαίρι. Τα μέτωπα του πολέμου, της εξαθλίωσης και της φασιστικής καταπίεσης παράγουν, συνεχώς, νέες «φουρνιές» ξεριζωμένων απ' τις χώρες τους. Για τους ανθρώπους αυτούς, που όταν δεν πνίγονται, όταν δεν πυροβολούνται (όπως έγινε στη Σύμη τον Ιούνιο που μας πέρασε, απ' το λιμενικό σώμα), όταν δεν αποτελούν θύματα κρατικής ή παρακρατικής βίας, καταδικάζονται σ' αυτή την αθλιότητα, δεν υπάρχει άλλη διέξοδος απ' την ανάπτυξη αγώνων, μαζί με τους έλληνες εργαζόμενους και τη νεολαία, για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους στη στέγαση, τη σίτιση, τη δουλειά, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, την ελεύθερη μετακίνηση, το Άσυλο, για τη διεκδίκηση του δικαιώματός τους στην ίδια τη ζωή!

οποίο οι αστυνομικοί του «Τμήματος Αστυνομικών Επιχειρήσεων» (ΤΑΕ) Σούδας σταμάτησαν για «έλεγχο» την 1η Σεπτέμβρη του 2023, στον επαρχιακό δρόμο Φρες - Βρύσες, Χανίων, πέθανε «ξαφνικά από καρδιακή ανακοπή», κατά τη διάρκεια ελέγχου, κατέρρευσε μπροστά στις αντιδράσεις που ακολούθησαν και σε στοιχεία που δεν μπορούσαν να αποκρυφτούν. Τη... λίμνη αίματος που βρέθηκε στο χώρο του «ελέγχου» και τα σπασμένα του γυαλιά. Το ιατροδικαστικό πόρισμα για το θάνατο του -τότε πρόσφατα εγγειομένου- Μανιουδάκη αναφέρει την ύπαρξη κακώσεων που δεν δικαιολογούνται από μια απλή πτώση στο έδαφος. Κι όλα αυτά σε αντίθεση με τους τότε ισχυρισμούς της αστυνομίας και της νεκροψίας - νεκροτομής, που «άλυψε» και η κυβέρνηση όταν το θέμα ήρθε στη βουλή. Σήμερα, έναν χρόνο μετά, οι 4 αστυνομικοί παραπέμπονται σε δίκη για «ανθρωποκτονία από πρόθεση, με ενδεχόμενο δόλο και σε ήρεμη ψυχική κατάσταση».

Κι άλλο «ναυάγιο» με θύματα μετανάστες στ' ανοιχτά της Μάγχης

«Ανατροπή σκάφους» με πάνω από 100 μετανάστες, όπως αναφέρεται, που προσπαθούσε να διασχίσει τη Μάγνη, απ' τη Βουλώνη της Γαλλίας προς τη Βρετανία, είχε σαν αποτέλεσμα 12 νεκρούς. Ανάμεσά τους και ανήλικοι. 10 ακόμα νοσηλεύονται σε κρίσιμη κατάσταση, ενώ σε εξέλιξη βρίσκεται επιχείρηση διάσωσης για άλλους 50. Τα κροκοδείλια δάκρυά τους έχυσαν οι κυβερνητικοί εκπρόσωποι της Γαλλίας (ακόμα και ο απερχόμενος υπουργός Εσωτερικών, Νταρμανέν) και της Βρετανίας (υπ. Εσ. Κούπερ).

11 χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα...

...στις 18 Σεπτέμβρη του 2013 στο Κερατσίνι, με ενεργούμενο τον φασίστα Ρουπακιά, και η φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής του συστήματος καλά κρατεί! Με καταστολή και αστυνομοκρατία, με διώξεις αγωνιστών και συνδικαλιστών, με δίκες και πειθαρχικά, με απεργοκτόνους νόμους, με απαγορεύσεις και «περιορισμούς» διαδηλώσεων, με πρόστιμα. Δίπλα στη φτώχεια, την ανεργία, την ακρίβεια, την καταρράκωση στοιχειωδών εργασιακών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, τον κίνδυνο του πολέμου και του παγκόσμιου μακελειού, που υποδαυλίζουν οι ιμπεριαλιστές και οι δορυφόροι τους, 11 χρόνια μετά τη δολοφονία και οι φυ-

σικοί αυτοурγοί της νεο-ναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής βγαίνουν, ο ένας μετά τον άλλο, απ' τις φυλακές, ενώ κάποιοι, σαν τον Κασιδιάρη, καθοδηγούν απ' το κελί... Όχι λίγες φορές «ξεπλύθηκαν» πολιτικά, όλα αυτά τα χρόνια, απ' τη ΝΔ μέχρι τον ΣΥΡΙΖΑ. Δεν λείπουν βέβαια και τα νέα φασιστικά, εθνικιστικά, ρατσιστικά και αντιλαϊκά συστημικά μορφώματα, σαν τους «Σπαρτιάτες». Ο λαός μας και η νεολαία τιμούν τη μνήμη του Παύλου με νέους αγώνες ενάντια σε ό,τι πιο μαύρο έχει δημιουργήσει η ιστορία και το σάπιο εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό σύστημα που κυριαρχεί. Και θα του φράξουν το δρόμο!

Η αστική αντιπολίτευση σε περιδίνηση

Πυκνές ήταν όλο το τελευταίο διάστημα οι εξελίξεις σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, ενόψει των κρίσιμων εσωκομματικών διαδικασιών που είναι προγραμματισμένες και στους δύο χώρους. Με φόντο τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζει συνολικά το ντόπιο εξαρτημένο καπιταλιστικό σύστημα και τη ρευστότητα που αυτά παράγουν στο αστικό πολιτικό σκηνικό της χώρας, οι διεργασίες στην κεντροαριστερά εντείνονται και τα αδιέξοδά της δεν μπορούν να κρυφτούν.

Στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ είναι πραγματικά δύσκολο να παρακολουθήσει κανείς όλον αυτόν τον κυκεώνα αντιμαχόμενων φατριών, αποκαλύψεων, σκανδάλων, αλληλομαχαιρωμάτων, μεταγραφών, μεταπηδήσεων, διαγραφών και επανεντάξεων της τελευταίας περιόδου. Όλοι εναντίον όλων και όλοι μαζί στην υπηρεσία της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Γιατί πρέπει να είναι σαφές πως καμία θέση αρχών δεν κρίνεται από την αντιπαράθεση εντός αυτού του συστημικού μορφώματος και πως ούτε στο ελάχιστο δεν αμφισβητείται από κανένα μεγαλόσχημο παράγοντα που μετέχει σε αυτό η υποταγή στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Η κατάθεση διαπιστευτηρίων στα ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας από τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ και τα στελέχη του άλλωστε, που έφτασε μέχρι και στις πρόσφατες διακηρύξεις για «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια», για τη σημασία της «επιχειρηματικότητας» και για την «ιερή συμμαχία του ΝΑΤΟ», είναι συνεχής και αποτελεί όρο εκ των ων ουκ άνευ για την πολιτική τους επιβίωση. Όλο και περισσότερο, επομένως, η αντιπαράθεση αυτή θυμίζει τις γνωστές «μάχες για την καρέκλα», ενώ καμιά πλευρά δεν ανοίγει πλήρως τα χαρτιά της, ακόμα και για το φλέγον ζήτημα για το με ποιους και σε τι βάθος θα συνεργαστεί ο ΣΥΡΙΖΑ στην επόμενη φάση.

Όσο για τη μπόχα και τη σήψη που αναδίδονται μέσα από όλον αυτόν τον αναβρασμό, το μόνο που μπορεί να πει κανείς είναι ότι ταιριάζουν απόλυτα με τις «καλύτερες» των αστικών παραδόσεων, τις οποίες ο ΣΥΡΙΖΑ φροντίζει να τιμιάει και με το παραπάνω.

Από εκεί και πέρα, οι προτάσεις για καταστατικές αλλαγές που εισηγήθηκε ο Κασσελάκης κάθε άλλο παρά ξένες είναι προς την χαραχθείσα πορεία του ΣΥΡΙΖΑ όλων των τελευταίων χρόνων -και ας διαρρηγνύουν ορισμένοι εντός του τα μιάτιά τους! Γιατί η αντιστοιχιστική οργανωτική μορφή του με το αντιδραστικό περιεχόμενο της πολιτικής του είναι μια διαδικασία που προχωράει παράλληλα με τη διαρκή του προσπάθεια να γίνει

αποδεκτός από τα επιτελεία του συστήματος και να αναλάβει ρόλους για λογαριασμό τους. Έτσι, δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη σε κανέναν η πρόταση για την απαλλαγή ακόμα και από αυτό το «κουρέλι» του επιθετικού προσδιορισμού «ριζοσπαστική» από τον τίτλο του και η αντικατάστασή του από τον όρο «σύγχρονη αριστερά». Καθόλου παράξενη, επίσης, δεν είναι η επιλογή Κασσελάκη για τη διάλυση των οργάνων του κόμματος, στη θέση των οποίων αναδεικνύεται η απόλυτη εξουσία του αρχηγού και του στενού του πυρήνα, καθώς και τα μέλη-«εθελοντές» κατά τα αμερικανικά πρότυπα. Η πλήρης προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ στους αστικούς όρους λειτουργίας είχε ξεκινήσει άλλωστε από την περίοδο Τσίπρα, με την απευθείας εκλογή του προέδρου από τη βάση, όπως συμβαίνει και σε όλα τα βασικά αστικά κόμματα.

Φυσικά, την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν μπορούν να γίνουν προβλέψεις ούτε καν για το αν ο Κασσελάκης θα καταφέρει να κρατηθεί για πολύ ακόμα στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, πόσω μάλλον για το αν θα πετύχει να εφαρμόσει αυτούσιο τον σχεδιασμό του. Έχει γίνει, εξάλλου, από καιρό φανερό ότι τα αποτελέσματα της περυσινής ωμής

στεράς, μιας και όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά και δεν φαίνεται να υπάρχει επί του παρόντος κάποια σαφής επιλογή των δυνάμεων του συστήματος για το σε ποιον και με ποιους όρους θα δώσουν το χρίσμα.

Θα συνεχίσει ο ΣΥΡΙΖΑ να πορεύεται αυτόνομα; Θα ενταχθεί σε έναν ευρύτερο σχηματισμό από κοινού με το ΠΑΣΟΚ; Όλα αυτά μένει να απαντηθούν από τις εξελίξεις της επόμενης φάσης, χωρίς να είναι καθόλου σίγουρο αν η Κεντρική Επιτροπή του στις 7-8 του Σεπτέμβρη θα ξεκαθαρίσει τα πράγματα.

Στο δε ΠΑΣΟΚ, η πρόσφατη εκδήλωση στο Ζάππειο για τα 50 χρόνια από την ίδρυσή του, από όπου παρέλασαν νυν και πρώην πρόεδροί του, δεν ήταν παρά μια υπενθύμιση προς πάσα κατεύθυνση -και κυρίως προς τα κέντρα εξουσίας μέσα και έξω από τη χώρα- της διαχρονικής του προσφοράς στα αστικά και ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Δεν μπορούσε, βέβαια να μη γίνει ξεκάθαρο ότι και η εκδήλωση αυτή ήταν ενταγμένη στη διαδικασία αναδιαμόρφωσης του δεύτερου αστικού πυλώνα. Η τοποθέτηση του Παπανδρέου, με τη μονομερή επίθεση που εξαπέλυσε στη ΝΔ και το συγχωροχάρτι στη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ, ήταν απόλυτα χαρακτηριστική ως προς αυτό. Την ίδια στιγμή, η κούρσα για την προεδρία εντός του ΠΑΣΟΚ περνάει στην τελική ευθεία και ο υποψήφιος Κατρίνης καταγγέλλει τις δημοσκοπήσεις που δείχνουν πρώτους τους Ανδρουλάκη-Δούκα για... επιχείρηση χειραγώγησης!

Στη βάση όλων των παραπάνω διεργασιών βρίσκεται το πολιτικό κενό που υφίσταται εντός του αστικού μπλοκ εξουσίας, κενό που καταγράφηκε ακόμα πιο διευρυμένο στο αποτέλεσμα των

πρόσφατων ευρωεκλογών, με την αποτυχία της ΝΔ και την αδυναμία τόσο του ΣΥΡΙΖΑ όσο και του ΠΑΣΟΚ να την καρπωθούν. Οι δυνάμεις του συστήματος επείγονται να προωθήσουν απαντήσεις στην κατεύθυνση διαμόρφωσης ενός εναλλακτικού στη ΝΔ πόλου διακυβέρνησης, η ύπαρξη του οποίου θεωρείται αναγκαία στη δύσκολη περίοδο που διανύουμε. Η αναζήτηση του δεύτερου συστημικού πυλώνα είναι απαραίτητη για την απορρόφηση της διογκούμενης λαϊκής οργής, σε συνθήκες μάλιστα έντονων κραδασμών και αβεβαιότητας στο αστικό πολιτικό σκηνικό, με τεράστιες οικονομικές και γεωπολιτικές προκλήσεις για τη ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη. Επομένως, η ανησυχία των αστικών ΜΜΕ όλου του τελευταίου διαστήματος για τα τεκταινόμενα σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ κάθε άλλο παρά αμιγώς «δημοσιογραφική» είναι, μιας και αντανακλά γνήσιες συστημικές αγωνίες.

Τίποτα δεν έχει να περιμένει ο λαός από τις εξελίξεις στον χώρο της κεντροαριστεράς. Το αντίθετο μάλιστα ισχύει, μιας και είναι ξεκάθαρο πως αυτές είναι απόλυτα ενταγμένες στη συνολική αντιδραστική πορεία του αστικού πολιτικού σκηνικού, στην προσπάθεια της ντόπιας άρχουσας τάξης να διαμορφώσει ένα πολιτικό σύστημα ακόμα πιο ικανό να υπηρετεί την ταξική επίθεση στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα, καθώς και την πολιτική προσαρμογή στα φιλοπόλεμα σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Η οργάνωση και η πάλη του λαού είναι ο μόνος δρόμος για να κερδίσει τη ζωή και το μέλλον του, γυρίζοντας την πλάτη σε ψεύτικους σωτήρες και νέες αυταπάτες.

Βαθαίνει η εμπλοκή της χώρας στην πολεμική σύγκρουση στη Μ. Ανατολή Μεγαλώνουν οι κίνδυνοι για τον λαό ενώ κερδοφορεί το κεφάλαιο

Η δολοφονία Χανίγια από το φασιστικό-σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ χτύπησε τον κόκκινο συναγεμνό στα αμερικανικά επιτελεία, κινητοποιώντας το σύνολο των μηχανισμών του αμερικανικού ιμπεριαλισμού (πολιτικό, διπλωματικό, στρατιωτικό, μυστικές υπηρεσίες) για την αποτροπή ενός χτυπήματος από την πλευρά του Ιράν και την προστασία του μαντρόσκυλου του. Η Βάση της Σούδας βούλιαξε από τα πολεμικά πλοία των ΗΠΑ. Σύμφωνα με το «ΒΗΜΑ», «1 ελικόπτεροφόρο, 2 πλοία αποβάσεων, 4 αρματαγωγά, 2 αντιτορπιλικά και 7 πλοία Roll-on/Roll-off ενίσχυσαν την υφιστάμενη αεροναυτική δύναμη της Βάσης, αλλά και την παρουσία του αεροπλανοφόρου «Ρούσβελτ», που από τις αρχές Αυγούστου βρίσκεται στο Στενό του Ορμούζ. Ενώ το τελευταίο διάστημα έχουν καταγραφεί «απογειώσεις και προσγειώσεις αεροσκαφών συλλογής πληροφοριών, ιπτάμενων ραντάρ, ιπτάμενων τάνκερ και μεταγωγικών».

Όμως η πολεμική προετοιμασία των ΗΠΑ αλλά και άλλων δυτικών ιμπεριαλι-

στικών δυνάμεων μπροστά στο ενδεόμενο μιας γενικευμένης περιφερειακής πολεμικής σύρραξης στη Μ. Ανατολή, αποκάλυψε πέρα από τη μετατροπή της Ελλάδας σε μια απέραντη στρατιωτική Βάση και την άμεση, ενεργητική και βαθιά εμπλοκή της χώρας μας στους γεωπολιτικούς και πολεμικούς σχεδιασμούς των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών.

Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του υπουργού Μεταφορών του Ισραήλ Μίρι Ρέγεφ ότι «Εάν δεχτούμε επίθεση, μπορεί να ζητήσουμε βοήθεια από την ισραηλινή Πολεμική Αεροπορία και πλοία από την Αθήνα στην Ελλάδα και τη Λάρνακα στην Κύπρο». Το γεγονός ότι ο ίδιος δεν διευκρίνισε το είδος των πλοίων δεν σημαίνει πως εξαιρούνται τα πολεμικά. Άλλωστε φρεγάτες του ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού βρίσκονται ήδη στην περιοχή στο πλαίσιο των λεγόμενων «συμμαχικών, αμυντικών αποστολών». Η φρεγάτα «Ψαρά», που αντικατέστησε την «Υδρα», επιχειρεί στην Ερυθρά Θάλασσα στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής στρατιωτικής επιχείρησης «Ασπίδες», με τον Ζοζέφ Μπορέλ να πιέ-

ζει τα κράτη-μέλη της ΕΕ να συνδράμουν με περισσότερα πολεμικά πλοία. Ταυτόχρονα, η φρεγάτα «Κουντουριώτης» βρίσκεται στα ανοιχτά του Λιβάνου ενισχύοντας την επιχείρηση «UNIFIL» του ΟΗΕ. Ενώ σύμφωνα με δημοσιεύματα, το υπουργείο Άμυνας έχει θέσει σε ετοιμότητα δυο επιπλέον φρεγάτες και δυο αρματαγωγά στην περίπτωση που απαιτηθεί να φυγαδευτούν 3.000-3.500 πολίτες με ελληνικά διαβατήρια από τον Λίβανο.

Παράλληλα, από το 2020 στο Ριαντ στη Σαουδική Αραβία, με συμφωνία που υπέγραψε η κυβέρνηση Μητσοτάκη, βρίσκεται ελληνική πυροβολαρχία αντιαεροπορικών - αντιβαλλιστικών πυραύλων Patriot. Αν στα παραπάνω συνυπολογίσουμε και το Στρατηγείο της Λάρισας, που αποτελεί τη διοίκηση της ευρωπαϊκής επιχείρησης «Ασπίδες», τότε γίνεται αντιληπτό ότι η χώρα μας αποτελεί ενεργό κομμάτι της αμυντικής ομπρέλας προστασίας του Ισραήλ εναντίον του Ιράν και των συμμάχων του, στηρίζοντας έτσι ολόπλευρα τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού.

Αυτή η άμεση εμπλοκή της χώρας στην πολεμική σύγκρουση της Μ. Ανατολής είναι αποτέλεσμα των αμερικανοκαθοδηγούμενων γεωπολιτικών συμμαχικών αξόνων και ιδιαίτερα Ελλάδας - Κύπρου - Ισραήλ στο όνομα της «προστασίας του περιβάλλοντος», «της ασφάλειας και της σταθερότητας», αλλά και της «ενεργειακής ανάπτυξης» (βλ. EAST MED) στην περιοχή της Ν.Α. Μεσογείου που βάζει τον λαό μας σε μεγάλους κινδύνους. Την ίδια στιγμή μάλιστα που ο ηγέτης της Χεσμπολάχ του Λιβάνου έχει απευθύνει σαφή προειδοποίηση στην Κύπρο ότι θα αποτελεί στόχο αν συνεχίσει να παρέχει στρατιωτικές διευκολύνσεις στο Ισραήλ.

Τέλος, επιβεβαιωθήκαν οι αποκαλύψεις για τα δεξαμενόπλοια «Overseas Sun Coast» και «Overseas Santorini» της αμερικανικής ναυτιλιακής «Overseas Shipholding Group» (OSG) Ship Management που ταυτόχρονα διατηρεί γραφεία στη Φλόριντα και στη Γλυφάδα, τα

οποία συμμετέχουν στο πρόγραμμα ανεφοδιασμού με καύσιμα της ισραηλινής Πολεμικής Αεροπορίας, βάσει συμφωνίας που έχουν υπογράψει οι κυβερνήσεις ΗΠΑ και Ισραήλ. Τα δεξαμενόπλοια εφοδιάζονται με ειδικά πολεμικά καύσιμα από το λιμάνι των Αγίων Θεοδώρων όπου βρίσκεται το Oil Terminal της «Motor Oil Hellas» τροφοδοτώντας, στη συνέχεια, την πολεμική μηχανή των ΗΠΑ και Ισραήλ.

Σύμφωνα με τον «Ριζοσπάστη» (10-11/8/24) η «Motor Oil Hellas» «εμφανίζεται ως σταθερή προμηθεύτρια καυσίμων για την Υπηρεσία Εφοδιασμού Άμυνας του αμερικανικού Πενταγώνου. Τους τελευταίους 12 μήνες έχει συνάψει συμβόλαια ύψους 429 εκατ. δολαρίων με το αμερικανικό Πεντάγωνο, ενώ από το 2008 έως σήμερα η συνολική αξία των συμβολαίων με τον αμερικανικό στρατό ξεπερνά τα 5,5 δισ. δολάρια.».

Αποκαλυπτικό επίσης και το άρθρο της «ΕΦΣΥΝ» με τον τίτλο «Οι αχθοφόροι μιας γενοκτονίας» (23/8/24), το οποίο με αδιάψευστα στοιχεία εμφανίζει τη λίστα των Ελλήνων εφοπλιστών, όπου δίνουν σχεδόν όλοι το παρών, που έχουν αναλάβει εργολαβία από τις ΗΠΑ και κερδοφορούν στηρίζοντας τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και την επιβολή του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ ως μαντρόσκυλο τους στη Μ. Ανατολή. Αυτή είναι η «σωστή πλευρά της Ιστορίας» για την οποία μιλούν οι πολιτικοί εκφραστές του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας εξαρτημένης αστικής τάξης.

Η ανάγκη οικοδόμησης και ανάπτυξης αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στην χώρα μας προβάλλει πιο έντονη από ποτέ. Οι παραπάνω αποκλύψεις αξιοποιούνται από διαχειριστικές δυνάμεις που ουσιαστικά αντιστρατεύονται την κατεύθυνση αυτή και δρουν αποπροσανατολιστικά για το λαϊκό και εργατικό κίνημα. Η συζήτηση και η αντιπαράθεση στους κόλπους του κινήματος πρέπει να ανοίξει, οπότε είμαστε υποχρεωμένοι να επανέλθουμε.

Ένας στους δυο δεν άπλωσε ούτε πεσέτα

Στην τελευταία έρευνα του Ινστιτούτου Έρευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών (ΙΕΛΚΑ) που πραγματοποιήθηκε στα τέλη του Ιούλη, καταγράφηκε ότι ένας στους δύο ερωτηθέντες δήλωσε ότι δεν θα πάει διακοπές το 2024. Ένας στους τρεις θα πάει διακοπές για λιγότερες μέρες, με τους περισσότερους να μπορούν να διαθέσουν λιγότερα από τα μισά χρήματα σε σχέση με αυτά που ξόδεψαν για διακοπές το 2023. Και επειδή η έλλειψη διακοπών είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου, ένας στους δυο έχει μειώσει τις αγορές σε βασικά καταναλωτικά είδη όπως τα τρόφιμα, ενώ ένας στους τρεις δυσκολεύεται ή αδυνατεί να πληρώσει τους λογαριασμούς. Μόλις το 3% όσων συμμετείχαν στην έρευνα δήλωσαν ότι δεν έχουν λάβει κάποια μέτρα απέναντι στην ακρίβεια (!).

Από μόνα τους τα νούμερα είναι θλι-

βερά και αποτυπώνουν τη φτώχεια στην οποία έχει βυθιστεί ο λαός. Αν όμως προσπαθήσουμε να βρούμε ποιος είναι ο κάθε «ένας» που θα δεν θα πάει διακοπές, η εικόνα γίνεται ακόμα πιο θλιβερή. Γιατί δεν μιλάμε για τυχαία άτομα μέσα στον πληθυσμό: η ταξική προέλευση όσων δεν μπορούν βγάλουν το μήνα και ούτε που διανοήθηκαν το ενδεχόμενο των διακοπών είναι πολύ συγκεκριμένη. Έτσι οι «ένας στους δυο» που δεν θα πάνε διακοπές, γίνεται ίσως «6 στους 10» μισθωτούς», «7 στους 10» νέους κάτω των 30, «8 στους 10» εργάτες. Αντίστοιχα, το 3% που δεν έχει αλλάξει συνήθειες γίνεται 100% των αστών που βλέπουν τα κέρδη των επιχειρήσεών τους να αυξάνονται και μέσα στην κρίση.

Οι δαπάνες για διακοπές, διασκέδαση και ξεκούραση είναι απαγορευτικές για το 71% του κοινού που συμμετείχε

στη μελέτη. Η συντριπτική πλειοψηφία αυτών των «7 στους 10» είναι αυτοί που χρειάζονται την ξεκούραση περισσότερο από όλους. Εργάτες, διανομείς, καθαριστές, οικοδόμοι, φτωχοί αγρότες και επισφαλώς εργαζόμενοι, οι πιο κουρασμένοι από την καθημερινή μάχη της επιβίωσης, όχι μόνο δεν μπορούν να πάνε διακοπές, αλλά αναγκάζονται να δουλεύουν πιο εντατικά, να κάνουν δυο δουλειές και υπερωρίες για να φέρουν βόλτα, να πληρώσουν το ενοίκιο και το ρεύ-

μα που διαρκώς αυξάνονται. Έτσι ξεχάστηκαν τα μπάνια του λαού και εκτινάχτηκαν οι εργατικές δολοφονίες, με θύματα εργάτες που δεν μπορούν να ξε-

Ελληνοτουρκικά

Μια ζέστη, μια κρύο, κατά πως φυσούν οι ιμπεριαλιστικοί άνεμοι

Υπάρχει βελτίωση των ελληνοτουρκικών σχέσεων; Αν κανείς μείνει στις εκατέρωθεν δηλώσεις των ΥΠΕΞ Γεραπετρίτη και Φιντάν μετά την πρόσφατη συνάντησή τους στο περιθώριο της άτυπης Συνόδου των υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ στις Βρυξέλλες, μπορεί και να αποφανθεί θετικά. Περίσσεψαν οι αβροφροσύνες... Δύο μέρες μετά, ωστόσο, ο τούρκος πρόεδρος, μιλώντας εντός έδρας, σε στρατιωτικά σώματα, ξετύλιξε εκ νέου τα αφηγήματα περί «γαλάζιας πατρίδας» καθώς και των «μικρών σημερινών χερσαίων και εναέριων συνόρων» της γείτονος, επαναφέροντας στο προσκήνιο μια αρνητική απόφαση. Καθώς η περίοδος των θερινών διακοπών και της ανάλογης τουριστικής προσέλευσης βαίνει προς το τέλος της, τα «ήρεμα νερά» ξαναρχίζουν να ταρασσονται.

Το άγχος της ντόπιας άρχουσας τάξης συνίσταται στην «επιαναφορά» της Τουρκίας στα πλαίσια που καθορίζει η δυτική ιμπεριαλιστική εξάρτηση, μιας και θεωρεί ότι η δική της «διαγωγή» αποτελεί υπόδειγμα! Παράλληλα, δεν θέτει βέτο στην περαιτέρω προσέγγιση ΕΕ-Τουρκίας, δηλώνοντας ότι στηρίζει την ευρωπαϊκή προοπτική της Άγκυρας, με τη γνωστή προϋπόθεση του «σεβασμού των κυριαρχικών δικαιωμάτων ΟΛΩΝ των χωρών-μελών της ΕΕ». Άλλωστε, ο Τούρκος ΥΠΕΞ δεν προσκλήθηκε στη Σύνοδο για την εξομάλυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων αλλά για την προώθηση των ευρωτουρκικών. Από την άποψη αυτή, δεν είναι βέβαιο ότι βγήκε κάτι «θετικό» από ελληνικής πλευράς σε επίπεδο Συνόδου, πέρα από τα όσα ανακοινώθηκαν για την κατ'ιδίαν συνάντηση Γεραπετρίτη-Φιντάν. Ο Κύπριος ΥΠΕΞ, πάντως, χώρας de facto διχοτομημένης, με στρατό κατοχής σε τμήμα του νησιού και με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές να αλωνίζουν, «πανηγυρίζε» μετά το πέρας της Συνόδου, γιατί, λέει, «λήφθηκαν υπόψη οι απόψεις της Λευκωσίας»!

Από την άλλη πλευρά, τα άγχη της

τουρκικής άρχουσας τάξης εστιάζονται, προς ώρας, στην τελωνειακή ένωση ΕΕ-Τουρκίας και στη σύσφιξη των ευρωτουρκικών σχέσεων σε διαφόρους τομείς, θεωρώντας δεδομένο ότι ούτε οι ελληνοτουρκικές διαφορές ούτε το Κυπριακό μπορούν να αποτελούν ανασταλτικούς παράγοντες για το σκοπό αυτό. Γνωρίζει ότι μια ενδεχόμενη πλήρης ένταξη στους κόλπους της ΕΕ αργεί και δεν προκρίνεται σήμερα από τους βασικούς πυλώνες της, Γερμανία και Γαλλία. Η Ελλάδα και η Κύπρος δεν μπορούν να έχουν την παραμικρή επίδραση σε μια τέτοια μείζονα πολιτική απόφαση. Ταυτόχρονα, της είναι χρήσιμος ο διάλογος που έχει δρομολογηθεί με αμερικανική-νατοϊκή πρωτοβουλία και συνεχίζεται σε διάφορα επίπεδα. Εξέλιξη αυτού του διαλόγου είναι και το προγραμματιζόμενο τετ α τετ Μητσοτάκη-Ερντογάν στο περιθώριο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη σε λίγες μέρες.

Τα «αγκάθια», βέβαια, μεταξύ των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας όχι μόνο δεν «κλαδεύονται», αλλά εξα-

κολουθούν να υπάρχουν και να επανέρχονται σε πρώτο πλάνο κατά διαστήματα. Αιγαίο και ανατολική Μεσόγειος, Κυπριακό, μειονοτικό, ακόμη και θρησκευτικές πλευρές των διαφορών δεν υποχωρούν. Ο ένας «αναθεωρητισμός» διαδέχεται τον άλλο κι από τις δύο πλευρές, σε διάφορα θέματα και με εντάσεις που ποικίλλουν. Με μια σαφή έννοια, «εγγράφονται υποθήκες» για μελλοντική χρήση, που όλες τους έχουν ως προϋπόθεση το «σωστό timing», δηλαδή το πλαίσιο που θα έχουν διαμορφώσει οι σε πλήρη εξέλιξη ευρισκόμενοι γεωπολιτικοί-γεωστρατηγικοί ανταγωνισμοί των ισχυρών του κόσμου. Επ' αυτού, δύσκολα θα μπορούσε κάποιος να διαφωνήσει. Επομένως, παίζουν πρωτεύοντα ρόλο οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί στην ευρύτερη περιοχή (ανατολική Ευρώπη-Μέση Ανατολή) και η εμπλοκή με εναλλασσόμενους ρόλους και των δύο πλευρών σε αυτούς.

Μπορούμε να πούμε ότι η συνάντηση των δύο ΥΠΕΞ υπό την αιγίδα της ΕΕ, λοιπόν, δεν πρόσφερε κάτι παραπάνω

στα όσα ως τώρα γνωρίζουμε και διαπιστώνουμε πάνω στα ελληνοτουρκικά. Υπάρχουν άλλα, πιο σημαντικά φόρα (π.χ. σύνοδοι του ΝΑΤΟ) που δρομολογούν εξελίξεις. Εκεί «μετράει» η άποψη των ΗΠΑ που είναι και ο βασικός «ρυθμιστής» των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Έχουν, άλλωστε, βρεθεί σχετικές διπλωματικές εκφράσεις, ακριβώς για να... εκφράσουν αυτή τη σχέση των πραγμάτων. Ο αμερικανόπνευστος διάλογος συνεχίζεται μέχρι νεωτέρας. Στο πλαίσιο αυτού του διαλόγου εντάσσονται οι τακτικές, πλέον, συναντήσεις στρατιωτικών, διπλωματικών και κυβερνητικών κλιμακίων, μια στην Αθήνα και μια στην Άγκυρα. Ακόμη και αυτή η επικείμενη συνάντηση του Έλληνα πρωθυπουργού με τον τούρκο πρόεδρο μέσα σε αυτόν το διάλογο εντάσσεται, όπως είπαμε.

Παρά τους ανοιχτούς διαύλους επικοινωνίας, οι διαφορετικές θέσεις που παίρνουν οι δύο αντιμαχόμενες αστικές τάξεις μέσω των κυβερνήσεών τους στα μείζονα ζητήματα που έχουν τεθεί (Ουκρανικό, Παλαιστινιακό) είναι ενδεικτικές αλλά και ουσιαστικές, εμπειρέχοντας το στοιχείο μιας όχι και τόσο μακρινής εκ νέου οξυμένης έκφρασης των ελληνοτουρκικών αντιθέσεων. Αυτές μπορούν ανά πάσα στιγμή να έρθουν στην επιφάνεια, αναδίδοντας μια σχετική και μόνο αυτονομία, στο περιθώριο που τους αφήνουν (ή θεωρεί η κάθε πλευρά ότι τους αφήνουν) οι λυσσαλέοι ανταγωνισμοί των πιο μεγάλων παικτών.

Από αυτή την άποψη, όχι μόνο δεν «προσφέρονται» για αξιοποιήσιμα συμπεράσματα από τους δύο λαούς, αλλά μόνο ως στοιχείο αποκάλυψης κι επικινδυνότητας πρέπει να τις εκλαμβάνουν. Πολύ περισσότερο, καμιά από αυτές τις θέσεις, ακόμη κι αν ακούγεται εύηχη και «φιλολαϊκή», δεν αποσκοπεί στην ευημερία των λαών.

Συμπερασματικά, οι λαοί της Ελλάδας της Τουρκίας αλλά και της Κύπρου μόνο τη δική τους ταξική ενότητα μπορούν να σφυρηλατούν. Το κοινό τους μέτωπο ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο και τον εθνικισμό-σοβινισμό των αρχουσών τους τάξεων μπορεί να διαμορφώσει ένα πιο ελπιδοφόρο μέλλον. Γι' αυτό πρέπει να δουλεύουν συνεχώς οι κομμουνιστικές, αριστερές και προοδευτικές δυνάμεις!

κουραστούν μέσα στη χρονιά και πρέπει να δουλεύουν ασταμάτητα κάτω από απάνθρωπες συνθήκες και χωρίς μέτρα ασφαλείας.

Η βαριά βιομηχανία του τουρισμού δεν φτιάχτηκε για να παρέχει υπηρεσίες σε όλους αυτούς, αντίθετα, λεηλατεί τον τόπο τους και ρημάζει τις ζωές τους. Η επέλαση των επενδυτών με τα τεράστια ξενοδοχεία και τα θηριώδη κρουαζιερόπλοια μαζί και η επέλαση της ξαπλώστρας καταστρέφει τον τόπο, τις παραλίες και τα νησιά. Για τον ντόπιο πληθυσμό προβλέπονται μόνο οι κακοπληρωμένες δουλειές και τα σκουπίδια που αφήνουν πίσω τους τα εκατομμύρια των τουριστών. Οι πισίνες γεμίζουν για τους βορειοευρωπαίους, αμερικάνους και λοιπούς πλούσιους του πλανήτη, αφήνοντας διψασμένα τα χωράφια και τα ζώα από τη λειψυδρία που απειλεί τα νησιά. Η αυξημένη ζήτηση για ενέργεια λόγω των εκατομμυρίων ανθρώπων που περνούν από τη χώρα και δροσίζονται στα κλιματιστικά των ξενοδοχείων αυξάνουν την τιμή στο ηλεκτρικό ρεύμα, καταδικάζοντας

το φτωχό να υποφέρει στη ζέστη, από το φόβο του λογαριασμού ρεύματος στο τέλος του μήνα.

Η φτώχεια δεν είναι φυσικό φαινόμενο ούτε θέλημα θεού. Η φτωχοποίηση του πληθυσμού είναι πολιτική απόφαση. Οι διαρκείς αυξήσεις στις τιμές βασικών προϊόντων όπως τα τρόφιμα, τα φάρμακα, η ενέργεια και τα καύσιμα βαραίνουν τους χαμηλά αμειβόμενους πολύ περισσότερο από όσο δείχνουν ο πληθωρισμός και άλλα επίσημα στοιχεία. Ο φτωχός λαός δαπανά το μισθό του στο λάδι και το γάλα που έχουν πολλαπλασιάσει την τιμή τους τα τελευταία χρόνια και δεν μπορούν φυσικά να αξιοποιήσουν την μείωση των τιμών σε ήδη πολυτελείας για να ισοφαρίσουν τη χασούρα. Και ενώ σε τιμές ξεπερνάμε την Βόρεια Ευρώπη, σε μισθούς είμαστε στις χειρότερες θέσεις του φτωχού Νότου. Έτσι οι νέοι, αντί να σχεδιάζουν διακοπές, προσπαθούν να λύσουν την εξίσωση που θέλει με 800 ευρώ μισθό να πληρώνεις 450 ευρώ για το ενοίκιο (για 30 τετραγωνικά).

Τα αποτελέσματα των ερευνών δεν φτιάχνονται για να ενημερωθεί ο λαός αλλά για να παρηγορηθεί. Αφού κανείς δεν πάει διακοπές δεν χρειάζεται να στενοχωριέται. Όμως σε μια περίοδο παρατεταμένης και βαθιάς κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και απίστευτης έντασης του ανταγωνισμού μεταξύ των ιμπεριαλιστών, σαν αυτή που διανύουμε, η επίθεση στα δικαιώματα της εργατικής τάξης και των εργαζομένων δεν αφήνει τίποτα όρθιο. Κάθε σπιθαμή γης, όλος ο πλούτος αυτού του τόπου είναι προς άμεση εκμετάλλευση χωρίς όρια και κανόνες, τόσο από τους ιμπεριαλιστές όσο και από τον ντόπιο μεγάλο κεφάλαιο. Αυτό φαίνεται πως ειδικά φέτος το καλοκαίρι έχει εξοργίσει το λαό. Αυτός ο «ένανς» στους δυο που δεν πήγε διακοπές, που είναι κουρασμένος και φτωχός, που πέρασε ένα καλοκαίρι μέσα στον καύσωνα και τις φωτιές, είναι εξοργισμένος. Όσο και αν προσπαθούν οι έρευνες και τα δελτία ειδήσεων να διασκεδάσουν τις εντυπώσεις η κούραση και η οργή των πολλών είναι εδώ και τους τρομάζει.

Νοσοκομεία

Ούτε τρολ, ούτε καταγγελίες... Ανάγκη και δυνατότητα η μαζική και οργανωμένη πάλη

Είναι τέτοια η ένταση και το βάθος της πολιτικής της επίθεσης στον χώρο της περίθαλψης που είναι πια καθημερινότητα τα δράματα που υφίστανται οι υγειονομικοί εργαζόμενοι και συνολικά ο λαός. Μόνο κάποια κραυγαλέα περιστατικά απ' την απελπιστική αυτή κατάσταση φτάνουν στη δημοσιότητα κι αυτά με στόχο και ορίζοντα την ελεγχόμενη ενδοαστική αντιπολίτευση. Ενδεικτικά, κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, λόγω της υποστελέχωσης γιατρός κατέρρευσε απ' το μπαράζ εφημεριών στο νοσοκομείο της Σάμου. Ψυχίατρος δέχτηκε σοβαρή επίθεση με κίνδυνο της ζωής του από ξυλοδαρμό από νοσηλευόμενο ψυχιατρικό ασθενή στο νοσοκομείο Χανίων. Στο ΚΥ Μήλου, εν μέσω τουριστικής περιόδου, ο εφημερεύων γιατρός κατήγγειλε δημόσια ότι εφημέρευε μόνος του εκτελώντας και χρέη οδηγού ασθενοφόρου! Η πραγματικότητα είναι ότι αυτές οι περιπτώσεις αφορούν την κορυφή του παγόβουνου.

Συνοπτικά, η συνθήκη που επικρατεί στη χώρα περιγράφεται από νοσοκομεία με ακραία υποστελέχωση -πέραν της οριακής λειτουργίας- στην επαρχία, σε όλη την επικράτεια. Αυτό μεταφράζεται σε συνθήκες εντατικοποίησης και συνεχών μετακινήσεων για τους υγειονομικούς και ουσιαστικής ανυπαρξίας παροχών περίθαλψης για τον λαό, που αναγκάζεται να μετακινείται προς τα μεγάλα αστικά κέντρα και να διακομίζεται σε μεγαλύτερα νοσοκομεία ακόμη και για απλά ζητήματα. Η κατάσταση είναι πολλαπλάσια δυσμενέστερη σε περιοχές με μεγάλες αποστάσεις απ' τα κεντρικά νοσοκομεία και κυρίως στα νησιά, που οι διακομιδές κι οι μετακινήσεις είναι από δύσκολες και ακριβές το καλοκαίρι ως αδύνατες το χειμώνα. Η άλλη όψη του νομίσματος αφορά τα μεγάλα αστικά κέντρα, της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, στα νοσοκομεία των οποίων η υποστελέχωση σε συνδυασμό με την αυξημένη προσέλευση ασθενών έχει οδηγήσει σε πολύωρες αναμονές στα ΤΕΠ και σε «γρήγορες» νοσηλείες με σπρώξιμο των ασθενών στη συνέχιση της περίθαλψης στον ιδιωτικό τομέα.

Αυτή την πραγματικότητα κατήγγειλαν υγειονομικοί και κάτοικοι με παραστάσεις διαμαρτυρίας σ' όλα τα νησιά που επισκέφθηκε ο υπουργός Γεωργιάδης σε περιόδια του την καλοκαιρινή περίοδο. Βέβαια, ο υπουργός, έχοντας «μετρημένο» κάθε φορά τι έχει απέναντί του, δεν χάνει ευκαιρία να διατυμπανίσει με κυνισμό ότι η επίθεση θα συνεχιστεί απρόσκοπτα. Κατά τα λεγόμενά του λοιπόν, έφταιγε η τουρίστρια στην Ανάβρα Μαγνησίας γιατί υπέστη ανακοπή Κυριακή, που δεν υπάρχουν γιατροί στο ΕΣΥ. Οι εργαζόμενοι στη Λέσβο είναι κάφροι και στη Λήμνο δεν είναι κανονικοί εργαζόμενοι επειδή δεν δουλεύουν στον ιδιωτικό τομέα όπως αυτός. Στη Λέρο είναι ανθρωπάκια ασήμαντα ενώ στην Κω φωνάζουν λιγότερο απ' όσο μπορεί εκείνος. Μάλιστα βρήκε την ευκαιρία να δικαιωθεί μέσω του τρολ της «Ψιμύθου» για να αποδείξει ότι όλες οι αντιδράσεις είναι σπέκουλα και αβάσιμες.

Η κυβέρνηση γνωρίζει ότι υπάρχει γενικευμένη λαϊκή δυσαρέσκεια συνολικά για την πολιτική της κι αυτό αφορά και το κομμάτι της περίθαλψης, δίπλα στα αδιέξοδα της ακρίβειας, της ανεργίας και της φτώχειας. Προπαγανδίζει το αφήγημά της που συμπυκνώνεται στο

ότι έδωσε αυξήσεις στους υγειονομικούς, μείωσε τη λίστα χειρουργείων, ανακαινίζει τα ΤΕΠ και χτίζει τρία υπερόγχρονα νοσοκομεία. Στην πραγματικότητα, οι μισθοί είναι μειωμένοι λόγω της ακρίβειας και σε πολλές ειδικότητες υγειονομικών ασύμφοροι συγκριτικά με τον φόρτο δουλειάς και τις συνθήκες και γι' αυτό δεκάδες υγειονομικοί παραιτούνται κάθε μήνα. Διενεργήθηκαν περίπου 5.000 απογευματινά χειρουργεία επί πληρωμή η πλειονότητα των οποίων δεν προϋπήρχαν στη λίστα, ενώ στα πρωινά λειτουργεί το 40% των χειρουργικών αιθουσών λόγω υποστελέχωσης. Η ανακαίνιση των ΤΕΠ αφορά απορρόφηση κονδυλίων ΕΣΠΑ και δεν έχει καμία σχέση με τη στελέχωση των νοσοκομείων, ενώ τα πολυδιαφημισμένα υπό ανέγερση νοσοκομεία έχουν ξεπεράσει σε κακοτεχνίες το γεφύρι της Άρτας και δεν αναμένονται πριν το 2028, με βέβαιο τον ιδιωτικό χαρακτήρα λειτουργίας τους. Αφήγηση λοιπόν που δεν ακουμπάει πουθενά αυτά που κάνει το λαό και τους εργαζόμενους. Γι' αυτό ο πιστός υπηρέτης της επίθεσης Γεωργιάδης προσπαθεί να τσουβαλιάσει και να υποβαθμίσει κάθε δημόσια διαμαρτυρία υγειονομικών - λαού σε αβάσιμη στημένη αντικυβερνητική παραγάνδα.

Τι απουσιάζει - τι απαιτείται

Στη Σάμο, στα τέλη Αυγούστου, πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη μετά των πλατειών συγκέντρωση περίπου 1.000 ατόμων, με αίτημα τη στελέχωση του νοσοκομείου και τη βελτίωση των όρων περίθαλψης. Μια μαζική λαϊκή κινητοποίηση, που ανάγκασε και συστημικούς φορείς να παρευρεθούν ακριβώς για ν' αποφύγουν να βρεθούν απέναντί της διά της απουσίας τους, στάση που στις τοπικές κοινωνίες έχει άμεσο πολιτικό κόστος. Η κινητοποίηση της Σάμου αποτελεί τη συνέχεια κινητοποιήσεων στην Ιεράπετρα, το Ρέθυμνο, την Άρτα, τις Σέρρες και άλλες πόλεις στις οποίες ο λαός βρήκε την ευκαιρία να εκφράσει τις διαθέσεις του. Εδώ λοιπόν αναδεικνύεται και το ζητούμενο. Γιατί αυτές οι κινητοποιήσεις, παρά τη μαζικότητά τους και τη γενικά σωστή κατεύθυνση των αιτημάτων τους, δεν βρίσκουν συνέχεια;

Είναι φανερό ότι τα συνεχή δημοσιεύματα στον αστικό τύπο με τίτλους «Καταρρέει το ΕΣΥ» έχουν στόχο την εκ-

μετάλλευση της κυβερνητικής φθοράς προς όφελος του όποιου επίδοξου επόμενου διαχειριστή. Σε συνέχεια, οι αναλυτικές και καλά πληροφορημένες ανακοινώσεις της ΠΟΕΔΗΝ, που καταγράφουν την υποστελέχωση και τα προβλήματα, στοχεύουν μόνο στη δημιουργία φασαρίας για την ανανέωση του ρόλου των συνδικαλιστικών ηγεσιών ως συνολική του συστήματος και πλαισιώνουν τις κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας-φοκλόρ που διοργανώνουν με χαρακτήρα πια εθιμοτυπικό. Οι κατά τόπους όμως λαϊκές κινητοποιήσεις έχουν πραγματικό χαρακτήρα έκφρασης της λαϊκής οργής, μόνο που ο ορίζοντάς τους περιορίζεται στο «τόσο-όσο» απ' τις δυνάμεις του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ. Στη Σάμο χαρακτηριστικά, το εργατικό κέντρο (που ελέγχεται απ' το ΠΑΜΕ) κάλεσε επόμενη σύσκεψη μετά τη μαζική κινητοποίηση 20 μέρες αργότερα!

Αυτό που απαιτείται κι αυτό που κραυγαλέα απουσιάζει είναι η μετουσίωση της γενικευμένης δυσαρέσκειας σε οργανωμένη αντίσταση και πάλη. Τόσο μέσα στους χώρους των νοσοκομείων για τα εργασιακά ζητήματα των υγειονομικών όσο και από κοινού με πρωτοβουλίες και επιτροπές για το δικαίωμα στην ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους όπου ζει ο λαός. Με χαρακτήρα τόσο της γενικής πολιτικής κατεύθυνσης ενάντια στην πολιτική του συστήματος που πρέπει να προσανατολιστούν οι λαϊκές αντιστάσεις όσο και με πολύ συγκεκριμένα αιτήματα όπως προκύπτουν κατά τόπους, που στην παρούσα φάση η διεκδίκηση και απαίτησή τους θα πρόσφεραν σημαντική ανακούφιση τόσο στους εργαζόμενους όσο και στον λαό.

Τι έχουμε μπροστά μας

Την άμεση περίοδο επίκειται σημαντική κλιμάκωση της επίθεσης του συστήματος. Τα νέα βάρη που θα φορτωθούν στον λαό, θα «του φανούν» κι αυτά με τον χειρότερο τρόπο. Στην Αθήνα σχεδιάζεται η μετατροπή της εφημέρευσης των 8-9 μεγάλων νοσοκομείων σε καθημερινή. Η εντατικοποίηση κι η αδυναμία ολοκλήρωσης της νοσηλείας με τα fast track εξιτήρια θα χτυπήσουν κόκκινο, με τα νοσοκομεία να μετατρέπονται σε εφημερατζίδικα. Στην επαρχία σχεδιάζονται κλεισίματα νοσοκομείων και συγχωνεύσεις σύμφωνα με τον νέο υγειονομικό χάρτη. Ήδη γίνονται κατά τόπους

συσκέψεις φιλοκυβερνητικών τοπικών παραγόντων και υγειονομικών, για να προετοιμάσουν το έδαφος για να κάμψουν τις λαϊκές αντιδράσεις.

Οργάνωση και αντίσταση ενάντια στη δίχως τέλος εξαθλίωση

Απ' τα τέλη Αυγούστου αυξήθηκε η τιμή σε επιπλέον 850 φαρμακευτικά σκευάσματα. Αν δεν εξασφαλίζεται η κερδοφορία του φαρμακοβιομήχανου δεν μπορεί ο λαός να έχει φάρμακο. Απλά και ξεκάθαρα. Υπήρχε πρόβλημα που κάποια φάρμακα ήτανε.. φτηνά. Φαρμακοβιομήχανοι και φαρμακαποθήκες τα διέθεταν σε αγορές του εξωτερικού προκαλώντας συνεχείς ελλείψεις. Λύθηκε λοιπόν το πρόβλημα με την αύξηση της τιμής, που φυσικά θα πληρώσει απ' την τσέπη του ο λαός. Τόση υγεία όσο αντέχει η τσέπη του καθενός και μόνο αν αυτή υπηρετεί την καπιταλιστική κερδοφορία. Μόνο που η ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για κέρδη δεν έχει κανένα μέτρο. Στο κομμάτι της ιδιωτικής ασφάλισης και των ιδιωτικών θεραπευτηρίων επίσης επικρατεί ζούγκλα. Με κοστολόγια σε τιμές Ελβετίας, τα ασφαλιστικά κι η συμμετοχή όσων έχουν συμβόλαια (ατομικά ή ομαδικά) αυξάνονται ραγδαία και οδηγούν χιλιάδες σε ακύρωση συμβολαίων. Ένα μεγάλο παζάρι, με αμερικάνικο fund να μονοπωλεί την αγορά, ελέγχοντας πια την πλειοψηφία των μεγάλων ιδιωτικών κέντρων αλλά και τη μεγαλύτερη ιδιωτική ασφαλιστική.

Το δικαίωμα του λαού στην ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη παλεύεται και κατακτιέται. Ούτε παζαρεύεται, ούτε χαρίζεται, ούτε φυσικά μπορεί να είναι εμπόρευμα και ο λαός να έχει την υγεία του. Είναι έκφραση και προϊόν της ταξικής πάλης και καθαρά ως τέτοιο πρέπει να το αντιμετωπίζουν οι λαϊκές δυνάμεις. Οι υγειονομικοί εργαζόμενοι απ' την πλευρά τους μαζί με τις δυσκολίες που πρέπει να ξεπεράσουν στον χώρο δουλειάς για την οργάνωση της πάλης τους για τα εργασιακά τους δικαιώματα, έχουν διακριτό και ιδιαίτερο ρόλο στο πλάι του λαού. Κάθε μάχη και κάθε φραγμός που μπαίνει στην επίθεση του συστήματος ανακουφίζει εργαζόμενους και λαό και δυναμώνει την πάλη. Να συμβάλλουμε σ' αυτό με όλες μας τις δυνάμεις.

7 στα 7 στον βωμό της ανάπτυξης

Σε πλήρη ετοιμότητα ο κυβερνητικός μηχανισμός προετοιμάζει το έδαφος για τον νέο γύρο επίθεσης σε εργατικά και λαϊκά δικαιώματα. Στο τελευταίο υπουργικό συμβούλιο, μέσα στις προτάσεις που ακούστηκαν ήταν κι αυτή του υπουργού Ανάπτυξης Τ. Θεοδωρικάκου που ήρθε για να ικανοποιήσει κρυφές και φανερές επιθυμίες του κεφαλαίου. Μ' αυτή του λοιπόν την πρόταση ανοίγει εκ νέου το ζήτημα της επτάημερης εργασίας, σύμφωνα πάντα με τις απαιτήσεις της αγοράς που αφορούν το μεγάλο εμπορικό -κι όχι μόνο- κεφάλαιο.

Με πρόσχημα την ολοκλήρωση (;) των εργασιών του φαραωνικού έργου στο «Ελληνικό», ο υπουργός τρέχει να διασφαλίσει τη δημιουργία μαύρου εργασιακού περιβάλλοντος για τους χιλιάδες εργαζόμενους που θα απασχολούνται εκεί. Αν και τα πρώτα στοιχεία αυτής της πρότασης δείχνουν πως τα όποια μέτρα παρθούν δεν θα αφορούν αποκλειστικά επιχειρήσεις που θα δραστηριοποιηθούν εντός «Ελληνικού», αξίζει να γραφτούν δυο λόγια και για το «αναπτυξιακό όραμα» των κυβερνήσεων που διαχειρίστηκαν το συγκεκριμένο έργο.

Στο έδαφος του «Ελληνικού» εξελίσσεται ένα πολυεπίπεδο σχέδιο εντατικής εκμετάλλευσης, που θυμίζει εποχές άγριας αποικιοκρατίας. Οι αναξιοποίητες και παράλληλα υποβαθμισμένες υποδομές δημόσιας ιδιοκτησίας πωλούνται φτηνά στην Lamda Development (Λάτσης) για να δημιουργήσει μια «πόλη τύπου Ντουμπάι»: έναν χώρο αναψυχής με καζίνο, ξενο-

δοχεία και πολυκαταστήματα, που θα φιλοξενεί όσους έχουν την οικονομική δυνατότητα για πολυτελή ζωή. Μια περιοχή που θα μπορούσε να ικανοποιήσει ανάγκες αναψυχής των κατοίκων της περιοχής μετατρέπεται σε ένα all-inclusive γκέτο πλουσιών. Σαν να μην έφτανε αυτό, έρχεται τώρα ο Θεοδωρικάκος να προσφέρει στους ιδιοκτήτες μια στρατιά εργαζομένων που θα δουλεύουν 7 στα 7, χωρίς δικαιώματα και ζωή, στη γαλέρα αυτού του πολυτελούς εκτρώματος.

Η ιστορία της επτάημερης εργασίας έχει παρελθόν και μέλλον και δεν αφορά μόνο τα όσα ετοιμάζουν στο «Ελληνικό». Έχει κυλήσει αρκετό νερό στο αυλάκι απ' τη χρονιά που εφαρμόστηκε για πρώτη φορά το μέτρο που καταργούσε την κυριακάτικη αργία στα εμπορικά καταστήματα. Ρυθμίσεις και νόμοι ξεχειλώνουν διαρκώς τα ωράρια και τις μέρες εργασίας για όλους τους κλάδους. Από 1η Ιουλίου μπήκε σε εφαρμογή το μέτρο για την εξαήμερη εργασία και όλα δείχνουν πως η κυβέρνηση προωθεί την 7ήμερη δουλειά. Δεν υπάρχει κανένα όριο στην κατεύθυνση να είναι οι εργαζόμενοι διαθέσιμοι σύμφωνα με το τι ορέγονται οι εργοδότες τους 365 ημέρες τον χρόνο.

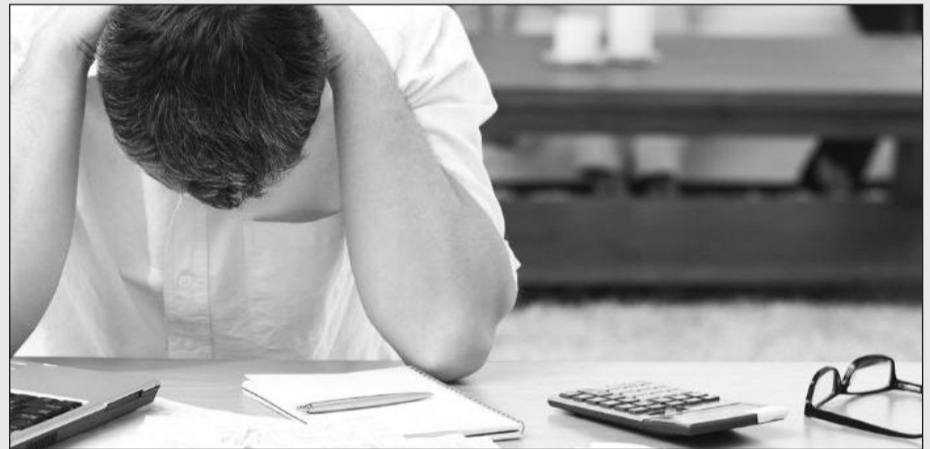
Τι προτείνει ο Θεοδωρικάκος:

Απ' όσα έχουν βγει απ' το τελευταίο υπουργικό συμβούλιο, το σχέδιο νόμου που θα προταθεί προβλέπει την επέκταση 7ήμερης λειτουργίας των εμπορικών καταστημάτων απ' τον Μάη ως τον Οκτώβρη σε περιοχές με «αυξημένο τουριστικό και επενδυτικό

ενδιαφέρον». Σ' αυτές ρητά συγκαταλέγονται όλες οι περιοχές, μαρίνες κτλ. γύρω απ' το «Ελληνικό» στον Άγιο Κοσμά, αλλά ο ορισμός είναι αρκετά ευρύς ώστε να χωρέσει (άμεσα ή σε δεύτερο χρόνο) πολύ περισσότερες περιοχές σ' όλη την Ελλάδα. Τουρισμός και επενδύσεις: λέξεις που κρύβουν μέσα τους το ξεπούλημα και την άγρια εκμετάλλευση και μ' αυτές σαν όχημα ισοπεδώνουν τα δικαιώματα χιλιάδων εργαζομένων στον επισιτισμό και το εμπόριο. Αυτό αποδεικνύεται, άλλωστε, με το κλείσιμο κάθε σεζόν, που οι εργαζόμενοι γυρνούν τσακισμένοι και με τις τσέπες άδειες.

Οι προτάσεις Θεοδωρικάκου δεν έρχονται απ' το πουθενά, το έδαφος προετοιμάζεται χρόνια τώρα. Οι ανάγκες ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, σε μια χώρα εξαρτημένη απ' το δεύτερο, θέλουν τους εργαζόμενους χωρίς κανένα απολύτως δικαίωμα, να δουλεύουν όποτε αυτοί ορίζουν και

για όσο χρειαστεί, χωρίς ανάπαυση, αργίες, ρεπό και με μισθούς πείνας. Απ' την άλλη, δεν είναι τυχαία αυτή η επίθεση που με τον πιο αισχρό τρόπο δηλώνει και απαιτεί τη μετατροπή κάθε εργαζόμενου σ' ένα εργαλείο χωρίς ζωή. Όσο δεν υπάρχει μαζική απάντηση των πολλών που υποφέρουν καθημερινά, τόσο θ' ανοίγει η όρεξη των εκμεταλλευτών. Γιατί να μην προχωρήσει η κυβέρνηση ένα μέτρο σαν αυτό όταν, στην εφαρμογή της δήμερης εργασίας δυο μήνες πριν (όπως κι όταν ψηφίζοταν ο νόμος πέρσι), οι συνδικαλιστικές ηγεσίες όχι μόνο δεν έκαναν το παραμικρό για την κινητοποίηση του εργαζόμενου κόσμου, αλλά υπερθεμάτισαν -πρακτικά- στην κυβερνητική προπαγάνδα περί «θετικού μέτρου», που «αυξάνει το εισόδημα των εργαζομένων». Μαζί με την εκμετάλλευση, όμως, αυξάνεται κι η οργή που συσσωρεύει το σύνολο των εργαζομένων.

Greek summer η εκμετάλλευση!

Αλλη μια τουριστική σεζόν οδηγείται στο τέλος της με νέα ρεκόρ εκμετάλλευσης και αφαιμάξης των εργαζομένων στον τουρισμό-επισιτισμό. Οι καταγγελίες για εργοδότες που εξαναγκάζουν τους εργαζόμενους να δουλεύουν αδήλωτοι, σε πολλαπλά πόστα, με απλήρωτες υπερωρίες, χωρίς ρεπό και με εξευτελιστικούς όρους δουλειάς διαδέχονται η μια την άλλη. Ξενοδοχοί, ιδιοκτήτες τουριστικών γραφείων, καταστημάτων εστίασης και beach bar δίνουν τον «καλύτερο» τους εαυτό προκειμένου να κερδοφορήσουν εξοντώνοντας στη δουλειά το προσωπικό τους.

Είναι χαρακτηριστικά τα ευρήματα ελέγχων στη Χαλκιδική, με δεκάδες εργαζόμενους να δουλεύουν αδήλωτοι και εκτός ωραρίου. Είναι ακόμα πιο χαρακτηριστικό το συμβάν στη Ζάκυνθο, όπου μεγαλοξενόδοχος της αλυσίδας «Captains Group» εξανάγκασε τους υπαλλήλους του να καθαρίζουν δρόμους, όχι με την ανοχή αλλά με την επιβράβευση των τοπικών αρχών και του αντιδημάρχου καθαριότητας. Όπως επίσης, τα δεκάδες εργατικά ατυχήματα, μέχρι και θανατηφόρα, όπως ο θάνατος εργαζόμενης σε κουζίνα στην Πάρο αλλά και τόσοι εργαζόμενοι που καταρρέουν κατά τη διάρκεια της δουλειάς απ' την υπερκόπωση.

Σάλο προκάλεσε το ξέσπασμα του οδηγού λεωφορείου στην Κέρκυρα σε επιβάτες τουρίστες. Μόνο που

ο σάλος προκλήθηκε για τους λάθος λόγους, καθώς θεωρήθηκε υπεύθυνος για την κακιά εικόνα που δημιουργείται για τη χώρα διεθνώς. Ο σάλος όφειλε να ξεσπάσει για τα 12ώρα και 14ώρα δουλειάς ή τις σερί βάρδιες, στα οποία εξαναγκάζονται οι εργαζόμενοι, θέτοντας σε κίνδυνο τόσο την ίδια τους τη ζωή όσο και των επιβατών τους, όπως μαρτυρούν τα σωματεία που καλύπτουν τους οδηγούς τουριστικών λεωφορείων και ΚΤΕΑ.

Απορούν και μαίνονται οι παράγοντες του συστήματος για τις κενές θέσεις εργασίας στους κλάδους αυτούς. Αποφαινόνται ότι «δε θέλουν να δουλέψουν οι τεμπέληδες». Ονομάζουν «μεγάλη παράιτηση» την άρνηση των εργαζομένων να γίνουν σκλάβοι. Όσοι δουλεύουν στον τουρισμό, δουλεύουν για την επιβίωσή τους, υπό την απειλή της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Κι όταν η υπερεντατικοποίηση της δουλειάς οδηγεί σε εργατικά ατυχήματα, επαγγελματικές ασθένειες, υπερκόπωση και ψυχικές ασθένειες, οι εργοδότες μετατρέπουν την ευθύνη, σε ατομική δήθεν του εργαζόμενου. Όμως είναι οι συνθήκες δουλειάς στις οποίες εξαναγκάζονται οι εργαζόμενοι στον τουρισμό που τους ωθούν στην ψυχολογική και σωματική κατάρρευση.

Είναι η περιβόητη «βαριά βιομηχανία» της χώρας που χτίζεται με τον ιδρώτα, το αίμα και την εκμετάλλευση των εργαζομένων. Είναι η αδηφάγα φύση του κεφαλαίου που διψά για κέρδος και δε μετρά τη ζωή αυτών που αντιμετωπίζει σαν αναλώσιμα εργαλεία του. Είναι η στρατηγική απόφαση του συστήματος της εκμετάλλευσης να συντρίψει τον ταξικό του αντίπαλο. Είναι η αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ, που με τους νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, κάνει πλάτες στην εργοδοσία και διαλύει το δικαίωμα στη δουλειά.

Μ' αυτούς τους νόμους, η κυβέρνηση ονομάζει «δικαίωμα» και «επιλογή» την κατάργηση του δωρου, τη 13ωρη εργασία, τη μη καταβολή υπερωριών. Μετατρέ-

πει την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, τη συλλογική βάση διεκδίκησης των εργαζομένων δηλαδή, σε «ισότιμη» ατομική διαπραγμάτευση. Ποινικοποιεί τη συνδικαλιστική δράση και δυνατότητα των εργαζομένων να οργανώνονται και να παλεύουν για τα κοινά τους ταξικά συμφέροντα. Χρειάζεται εργαζόμενους έρμια του κεφαλαίου, χρειάζεται το εργατικό και λαϊκό κίνημα στη γωνία. Είναι αυτό το σύστημα που χρειάζεται την υποταγή, την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την εξαθλίωση, ώστε να μην έχει τρόπο και δρόμο να βαδίσουν οι εργαζόμενοι κι ο λαός για να κερδίσουν τον κόσμο τους.

Το κεφάλαιο και οι αντεργατικές πολιτικές δε θα σταματήσουν την επέλαση στα δικαιώματα των εργαζομένων, αν δεν τους σταματήσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Χρειάζεται η συγκρότηση και η οργάνωση συλλογικών ταξικών αγώνων με διάρκεια και απόφαση ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις μόνο μέσα απ' την πάλη του τα υπερασπίζεται και τα κερδίζει ο κόσμος της δουλειάς. Για να συγκρουστεί με τις κεντρικές αντεργατικές πολιτικές, θα χρειαστεί να συγκρουστεί και με τις λογικές της ήττας και της συνδιαλλαγής, με τη στάση αναμονής και την ανάθεση σε σωτήρες. Μέσα σ' αυτήν την πορεία, θα δει ότι δεν είναι ανίκητοι, ότι μόνο έτσι μπορεί να νικήσει.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΛΟΥΚΕΤΟ

Οι απολυμένοι της ΛΑΡΚΟ συνεχίζουν να διεκδικούν το δικαίωμά τους στη δουλειά και στη ζωή

Αντιμέτωποι με την κυβερνητική κοροϊδία και αδιαφορία βρίσκονται οι απολυμένοι της ΛΑΡΚΟ, ενώ συμπληρώνονται δύο μήνες από τις 15 Ιούλη όταν η κυβέρνηση ανακοίνωσε την απόλυση όλων των εργαζομένων. Και τα αποτελέσματα είναι δραματικά για τους εργαζόμενους, καθώς το πρόβλημα της επιβίωσής τους είναι πλέον οξύτατο.

Μέσα σε αυτούς τους δύο μήνες, κούφια λόγια αποδείχθηκαν ακόμη και αυτά τα πενιχρά μέτρα που ανακοίνωνε όλο το προηγούμενο διάστημα. Τα περιβόητα προγράμματα απασχόλησης της ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ) στα οποία υποτίθεται ότι θα εντάσσονταν οι εργαζόμενοι (και το πολύ για 2 χρόνια για τους περισσότερους εργαζόμενους) αφήνουν απέξω το 60% των απολυμένων, καθώς οι όροι και οι προϋποθέσεις που απαιτούν αποκλείουν την πλειοψηφία των εργαζομένων.

Από τους 780 απολυμένους οι 225 αποκλείονται από τα προγράμματα γιατί αναγκάζονται να εργάζονται και ως ελεύθεροι επαγγελματίες για να συμπληρώνουν το εισόδημά τους. Από τους υπόλοιπους, οι 250 δεν πληρούν τα προσόντα που απαιτούν οι θέσεις που διαθέτουν οι «φορείς υποδοχής», ενώ αποκλείονται και οι 35 απολυμένοι που εργάζονταν με συμβάσεις έργου.

Αλλά και για τους υπόλοιπους τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα –έως αβάσταχτα– καθώς πάρα πολλές από τις θέσεις που προσφέρουν οι «φορείς υποδοχής» βρίσκονται εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά και απαιτούν τεράστιο κόστος για τις μετακινήσεις.

Τελικά, μόνο 100 από τους 780 πρώην εργαζομένους της ΛΑΡΚΟ απομένουν να καλύπτονται από τα πενιχρά προγράμματα της ΔΥΠΑ, και σε θέσεις εντελώς άσχετες με τις ειδικότητές τους. Για τους υπόλοιπους το μέλλον είναι εντελώς αβέβαιο.

Πρόκειται για μια τρανταχτή απόδειξη του τι σημαίνει η δήθεν «ανάπτυξη» για την οποία φλυαρεί διαρκώς η κυβέρνηση: κλείσιμο των παραγωγικών δομών, αποψίλωση κάθε παραγωγικής δυνατότητας της χώρας ή –στην καλύτερη περίπτωση– ξεπούλημά της σε ιδιώτες και μονοπώλια, βάθεμα και επέκταση του εξαρτημένου και παραρτηματοποιημένου χαρακτήρα της οικονομίας. Σε μια τέτοια οικονομία, για αυτήν την «ανάπτυξη», είναι περιττό βάρος οι εξειδικευμένοι εργαζόμενοι. Πόσο μάλλον όταν εδώ και 4,5 χρόνια δίνουν έναν συλλογικό αγώνα για το δικαίωμά τους στη δουλειά και αναδεικνύουν όλο αυτό το βρόμικο παιχνίδι που παίζεται στις πλάτες όλου του λαού και των εργαζομένων.

Έφτασε, μάλιστα, η κυβέρνηση στο σημείο να χρησιμοποιεί ως αντεπιχείρημα στις κατηγορίες των εργαζομένων για ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ, τις δικαιολογίες του «προτιμπίου επενδυτή» (ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ και AD Holdings) με βάση τις οποίες απέσυρε το «ενδιαφέρον» του. Δικαιολογίες που μιλούν για «δυσμενείς μεταβολές που μεσολάβησαν στην παγκόσμια αγορά της ενέργειας, των μετάλλων και ιδίως των προϊόντων νικελίου, καθώς και οι αλληπάλληλες και συνεχιζόμενες εμπλοκές στη Δικαιοσύνη». Δικαιολογίες οι οποίες, αν δεν αποτελούν κομμάτι ενός παι-

χνιδιού για τον εκβιασμό ακόμη μικρότερου τιμήματος, αποκαλύπτουν και τον αεριτζίδικο χαρακτήρα των «επενδυτών» πάνω στους οποίους θα βασιστεί δήθεν η «ανάπτυξη» της χώρας. Αλλά αποκαλύπτουν και τον χαρακτήρα το πολιτικού προσωπικού της ντόπιας άρχουσας τάξης, που κρύβεται πίσω από τέτοιες δικαιολογίες και θεωρεί ως αυτοεπιβεβαίωσή του την εγκατάλειψη μίας σοβαρής παραγωγικής δραστηριότητας του πρωτογενή τομέα.

Απέναντι σε αυτήν την κοροϊδία οι εργαζόμενοι απαιτούν πριν απ' όλα να εξασφαλιστεί το δικαίωμά τους στη δουλειά και στη ζωή. Γι' αυτό και τα αιτήματα που διεκδικούν έχουν άμεση σχέση με αυτό:

- Να δοθεί μηνιαίο εισόδημα 1.000 ευρώ μέχρι την έναρξη στα προγράμματα απασχόλησης ώστε να διασφαλιστεί η επιβίωση των οικογενειών των απολυμένων.
- Να εξασφαλιστεί σταθερή εργασία για όλους, με πλήρη εργασιακά δικαιώματα μέχρι να ξαναλειτουργήσει η ΛΑΡΚΟ.
- Να ανοίξουν θέσεις εργασίας και φορείς υποδοχής για όλους τους απολυμένους της ΛΑΡΚΟ σε κοντινές περιοχές ώστε να είναι εφικτή η μετακίνησή τους.

Είναι σαφές ότι όσο και αν η κυβέρνηση θέλει να κλείσει το ζήτημα, οι εργαζόμενοι και ο λαός δεν πρέπει να το επιτρέψουν. Πρέπει να σταθούν στο πλευρό των απολυμένων και να απαιτήσουν την πλήρη εξασφάλιση του εισοδήματός τους, των εργασιακών και των ασφαλιστικών δικαιωμάτων τους.

Χωρίς σταματημό τα εργοδοτικά εγκλήματα και τον Αύγουστο

Με αμείωτο ρυθμό συνεχίστηκαν τα εργοδοτικά εγκλήματα κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, ενώ προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση η συχνότητα με την οποία συνέβαιναν ακόμα και στην περίοδο του Αυγούστου, μήνα κατά τον οποίο αρκετές επιχειρήσεις κλείνουν ή η πλειοψηφία των εργαζομένων βρίσκεται σε άδεια.

Με τους εργαζόμενους ν' αναγκάζονται να δουλεύουν σε συνθήκες παρατεταμένου καύσωνα χωρίς την παραμικρή προστασία, σημειώθηκαν δεκάδες περιστατικά καταρρεύσεων και λιποθυμιών, όπως αυτό στην «ΤΕΡΝΑ Λευκίθιοι» στην Εύβοια που οδήγησε στον τραυματισμό ενός εργάτη όταν ζαλίστηκε κι έπεσε από στέγη κατά τη διάρκεια εργασιών.

Πέρα όμως απ' την ανυπόφορη ζέση, οι εργαζόμενοι βρίσκονται αντιμέτωποι και με τα εξαντλητικά ωράρια. Οι συνεχείς εφημερίες ήταν η αιτία του ισχαιμικού επεισοδίου που υπέστη στις 21/8 η παιδιάτρος στο υπό διάλυση νοσοκομείο Σάμου, με αποτέλεσμα να χρειαστεί να νοσηλευτεί στο Τζάνειο.

Δεν είναι τυχαίο πως σε πολλή απ' τα «ατυχήματα» οι εργαζόμενοι είναι συμβασιούχοι σε δήμους. Γεγονός που δείχνει την πλήρη απουσία μέτρων προστασίας αλλά και κατάλληλης εκπαίδευσης σε εργαζόμενους που ανακυκλώνονται με ολιγόμηνες συμβάσεις και καλούνται να μάθουν και να βγάλουν τη δουλειά σε ολόένα και πιο εντατικοποιημένες συνθήκες, με ολόένα λιγότερο και πιο εξαντλημένο προσωπικό. Στις 30/7, 59χρονος εργάτης στην καθαριότητα του Δήμου Πειραιά έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια της αποκομιδής απορριμμάτων. Στις 10/8, εργάτρια στην καθαριότητα στην Πάτρα τραυματίστηκε σοβαρά στο πόδι, χτυπημένη από διερχόμενο βαν. Στις 28/8, συμβασιούχος εργάτης στον Δήμο Μεσσήνης έσπασε το πόδι του κατά τη διάρκεια εργασιών κοπής κλαδιών.

Τα παραπάνω είναι ορισμένα περιστατικά απ' τα αμέτρητα που καταγράφηκαν στη διάρκεια του καλοκαιριού. Μαζί με τους κάθε είδους τραυματισμούς, μεγάλωσε κι η μακά-

βρια λίστα με τους θανάτους στην ώρα της δουλειάς. Στις 4/8 ένας 57χρονος ναυτικός σκοτώθηκε όταν χτυπήθηκε από φορτηγό στο γκαράζ πλοίου. Την επομένη, 33χρονος εργάτης έχασε τη ζωή του όταν καταπληκώθηκε από τοίχο σε οικοδομή στην Ζάκυνθο. Τρεις μέρες μετά, 66χρονος εργάτης καταπληκώθηκε από βράχο σε εργασίες αποψίλωσης δρόμου στη Ρόδο.

Τα επίσημα ΜΜΕ αναφέρθηκαν στο τροχαίο στον ΒΟΑΚ στα Χανιά, στο οποίο 3 νεολαίοι, ο ένας τους μόλις 15 χρονών, σκοτώθηκαν καθώς επέστρεφαν από 12ωρη ολονύχτια εργασία στο... κάτεργο του επισιτισμού-τουρισμού. Δεν αναφέρθηκαν βέβαια στους όρους ζωής και δουλειάς των 3 νέων, που τους ανάγκαζαν να οδηγούν κάθε μέρα εξαντλημένοι.

Δημοσιότητα πήρε και ο θάνατος 65χρονος εργαζόμενος σε βιοτεχνία στο Άνω Πάτημα Χαλανδρίου στις 12/8, που βρέθηκε απανθρακωμένη μετά τη μεγάλη πυρκαγιά που ξεκίνησε απ' τον Βαρνάβα κι έφτασε να καίει σπίτια κι επιχειρήσεις στο Χαλάνδρι. Εργοδοσία και ΜΜΕ ρίχνουν την ευθύνη στην ίδια την εργαζόμενη, χωρίς να γίνεται συζήτηση για το γεγονός ότι η επιχείρηση λειτουργούσε κανονικά μέχρι την τελευταία στιγμή κι οι υπόλοιποι εργαζόμενοι ίσα που πρόλαβαν να γλιτώσουν.

Η εγκληματική πολιτική που δοσολογεί και βαφτίζει «ατυχήματα» τα εργοδοτικά εγκλήματα δεν παίρνει άδεια, δεν κάνει διακοπές. Βρίσκεται σε συνεχή δράση, εκεί όπου τα εξαντλητικά ωράρια, η εντατικοποίηση κι η παντελής απουσία ουσιαστικών μέτρων ολόένα και βαθαίνει. Εκεί όπου ο εργασιακός μεσαίωνας έχει γίνει κανονικότητα και από κοινού κυβέρνηση και εργοδοσία δεν δίνουν δεκάρα για την ανθρώπινη ζωή, παρά μόνο για τη διαφύλαξη της κερδοφορίας με κάθε μέσο.

Ενάντια στη συστημική πολιτική και πλάι στα αιτήματα για πλήρη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα και αξιοπρεπείς μισθούς, οι εργαζόμενοι πρέπει αναπόσπαστα να διεκδικούν μέτρα προστασίας και ουσιαστικής ασφάλειας για την υπεράσπιση της ίδιας τους της ζωής.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Κάτω τα χέρια από το σωματείο CFMEU

Το Αυστραλιανό Εργατικό Κόμμα (ALP) έχει εξαπολύσει σφοδρή επίθεση ενάντια στο μεγαλύτερο σωματείο της χώρας, την Ένωση Εργαζομένων στις Κατασκευές, τη Δασοκομία και τη Ναυτιλία (CFMEU). Με αφορμή ισχυρισμούς πως συνδικαλιστές απ' τη μαφία, η κυβέρνηση εφαρμόζει μια σειρά τροπολογιών του αντεργατικού νόμου «περί Δίκαιης Εργασίας» επιβάλλοντας ατελείωτους περιορισμούς στην απεργία και καθιστώντας σχεδόν αδύνατη τη συνδικαλιστική δράση. Στις 23/8 η κυβέρνηση, με σκοπό την «εξυγίανση» του σωματείου, όρισε έναν δικό της διαχειριστή για να το ελέγχει και απέλυσε πάνω από 270 δημοκρατικά εκλεγμένους συνδικαλιστές εκπροσώπους.

Ο διαχειριστής μπορεί να παραμείνει για διάστημα ως και 3 χρόνια και, μαζί με τον υπουργό Εργασίας, μπορούν να προβούν σε οποιαδήποτε αυθαιρεσία χωρίς να δώσουν εξηγήσεις. Μάλιστα, για όποιο στέλεχος ή μέλος της CFMEU δεν συμμορφώνεται με τις οδηγίες του διαχειριστή προβλέπεται διαγραφή απ' το συνδικάτο για πέντε χρόνια, ποινή φυλάκισης μέχρι δύο χρόνια χωρίς δικαίωμα έφεσης, αλλά και ποικίλα πρόστιμα πολλών δολαρίων.

Σειρά θα πάρουν κι άλλοι κλάδοι, παρ' όλο που δεν υπάρχουν ισχυρισμοί περί «μαφίας». Οι πολιτικοί λόγοι είναι πολλοί (ειδικά ενόψει των επικείμενων εκλογών), όμως ο κύριος στόχος της κυβέρνησης απέναντι στους εργάτες είναι να ισακίσει τη συλλογική πάλη, τη διεκδίκηση και την αντίσταση. Έχει στόχο να ενισχυθούν τα συμφέροντα του κατασκευαστικού κεφαλαίου και των εργολάβων. Να μην διαπραγματεύεται η CFMEU για μισθούς και εργασιακές συνθήκες και ν' αποδυναμώσουν τον ρόλο της. Δεν είναι τυχαίο πως, την ώρα που εξελίσσεται αυτή η επίθεση απ' την κυβέρνηση, κάποιες κατασκευαστικές εταιρίες κινούνται ώστε ν' ανατρέψουν τους ήδη συμφωνημένους εργασιακούς όρους. Είχε, άλλωστε, προηγηθεί η ανοικτή καταγραφή

σε ΜΜΕ της «δυσaréσκειας» συνολικά του κεφαλαίου στη χώρα για το «υψηλό μισθολογικό κόστος», ειδικά στις κατασκευές.

Παρά τη συκοφάντηση και την προπαγάνδα από κυβέρνηση και ΜΜΕ, στις 27/8 πραγματοποιήθηκαν οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις των τελευταίων χρόνων, με δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους ν' απεργούν και να διαδηλώνουν στις μεγαλύτερες πόλεις της Αυστραλίας, με στόχο να υπερασπιστούν το σωματείο τους και την οργανωμένη συνδικαλιστική δράση. Ο πρωθυπουργός Αντονι Αλμπανέζε απείλησε τους εργαζόμενους πως η απεργία κι οι κινητοποιήσεις τους είναι απροστάτευτες, παράνομες και θα επισύρουν κυρώσεις, μηνύσεις και πειθαρχικά απ' τους εργοδότες τους. Με τη σειρά του ο υπουργός Εργασίας κάλεσε τους εργοδότες να καταγγείλουν όσους εργαζόμενους έφυγαν απ' τη δουλειά για να υποστηρίξουν το CFMEU, αλλά και μελλοντικά για οποιαδήποτε πιθανή απεργία στον χώρο εργασίας τους. Επίσης, σύμφωνα με τον αντεργατικό νόμο, οι εργοδότες είναι υποχρεωμένοι ν' αφαιρούν τέσσερις ώρες μισθού για όσους προσέρχονται σε παράνομες κινηματικές δράσεις.

Συνδικαλιστές και μέλη του σωματείου τονίζουν πως η επίθεση της κυβέρνησης στο CFMEU αφορά όλα τα σωματεία και το σύνολο της εργατικής τάξης και των εργαζομένων. Οι αντεργατικοί νόμοι αποτελούν ένα βαρύ χτύπημα στη συνδικαλιστική δράση, στην ανεξάρτητη οργάνωση των σωματείων και στα δικαιώματα των εργαζομένων. Καλούν τους εργαζόμενους ν' αγωνιστούν για τα δικαιώματά τους και να υπερασπιστούν το σωματείο τους γιατί, όπως λένε, «εργοτάξιο χωρίς την CFMEU δεν είναι ασφαλές για τους εργαζόμενους». Ο αγώνας τους τώρα αρχίζει και, όπως δήλωσε ένας συνταξιούχος πρώην μέλος στη συγκέντρωση, «οι νίκες των οικοδόμων για μισθούς, συνθήκες εργασίας και συνδικαλιστικά δικαιώματα, έχουν κερδηθεί τις περισσότερες φορές εν μέσω παράνομης συλλογικής δράσης».

Η «ανάκαμψη» έφερε το πραγματικό ωρομίσθιο στην Ελλάδα στη χειρότερη θέση της ΕΕ

Μια μελέτη ενδεικτική της πραγματικής κατάστασης των εργαζομένων στην Ελλάδα δημοσιεύτηκε στο τεύχος 54 των «Οικονομικών Εξελίξεων» του ΚΕΠΕ (Κέντρο Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών, που εποπτεύεται απ' το υπ. Οικονομικών), γι' αυτό και προκάλεσε αντιδράσεις απ' τα κυβερνητικά στελέχη. Σύμφωνα μ' αυτήν, απ' το 2003-2004 μέχρι και το 2023 (που υπάρχουν στοιχεία), το μέσο ωρομίσθιο σε όρους αγοραστικής δύναμης στην Ελλάδα σε σχέση με τον μέσο όρο στην ΕΕ συνεχώς μειώνεται. Απ' το 2018 μάλιστα βρίσκεται στην τελευταία θέση, κάτω κι απ' τη Βουλγαρία και με τη διαφορά ν' αυξάνεται ραγδαία. Το 2018, και οι δύο χώρες βρίσκονταν περίπου στο 48% του μ.ο., το 2023 η Βουλγαρία στο 57%, η Ελλάδα στο 45%.

Αυτή η εικόνα αποτυπώνει «επίσημα» ένα μέρος της άθλιας ζωής στην οποία βυθίζονται οι κυρίαρχες πολιτικές τον εργαζόμενο λαό. Ο υπολογισμός του μέσου ωρομισθίου σε όρους αγοραστικής δύναμης δίνει ένα καλό μέτρο των όρων δουλειάς και ζωής. Το αποτέλεσμα προκύπτει από έναν συνδυασμό παραγόντων: τους μισθούς πείνας, τα ατελείωτα ωράρια, την τεράστια ακρίβεια. Κι όλα αυτά σε περιβάλλον «ανάπτυξης», πάνω στην οποία βασίζεται όλο το συστημικό παραμύθι: «όταν αυξάνεται ο πλούτος, όλοι κερδίζουν».

Αυτό που πραγματικά συμβαίνει είναι ότι οι μισθοί, αφού μειώθηκαν δραματικά τα πρώτα χρόνια των μνημονίων, παραμένουν καθλωμένοι επί χρόνια. Ταυτόχρονα, οι τιμές αυξήθηκαν σε οτιδήποτε έχει ανάγκη ο λαός, ενώ χρειάζεται και να βάζει το χέρι στην τσέπη βαθύτερα και πιο συχνά για υπηρεσίες του λεγόμενου «κοινωνικού κράτους» που διαρκώς μειώνονται και χειροτερεύουν. Πρόσθετα, τα ωράρια ελαστικοποιούνται (και προς τα πάνω και προς τα κάτω), οδηγώντας σ' ένα καθεστώς που έχει διαβρώσει την έννοια του «κανονικού ωραρίου» και, μαζί του, την έννοια του «κανονικού μισθού». Έτσι έχουμε καταλήξει η μία ώρα δουλειάς κατά μέσο όρο να αντιστοιχεί σε τόσο λίγα αγαθά.

Αυτή η κατάσταση, που εκφράζει την ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων απ' το κεφάλαιο, προωθήθηκε πολύ συγκεκριμένα και συγκροτημένα απ' όλες τις κυβερνήσεις. Η διάλυση των συλλογικών συμβάσεων με πολλαπλούς τρόπους (προϋποθέσεις υπογραφής, διάρκεια, μετενέργεια, εύρος ισχύος, συρροή κ.ά.), ο ορισμός του κατώτατου μισθού απ' το κράτος, το κόψιμο των τριετιών, το πετσόκομμα των μισθών στο δημόσιο, ήταν κάποια απ' τα (πολλά) καθοριστικά μέτρα για την αρχική μεγάλη μείωση μισθών. Η τεράστια ανεργία για μεγάλο διάστημα, ειδικά στους νέους, σε συνδυασμό με το ξήλωμα της οποιασ προστασίας των ανέργων, αύξησε ακόμα περισσότερο την πίεση. Η σκληρή καταστολή στις εργατικές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις, οι διώξεις κι οι καταδίκες, οι δικαστικές αποφάσεις που έβγαζαν κάθε απεργία «παράνομη», αποτέλεσαν τη βάση επιβολής της αντεργατικής πολιτικής. Κι από τότε μέχρι σήμερα, το πλαίσιο όχι μόνο δεν έχει αλλάξει, αλλά σε πολλά επίπεδα έχει σκληρύνει ακόμα περισσότερο, τόσο για τα εργασιακά όσο και για τα συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Είναι λοιπόν προκλητική η «έκπληξη» που εκφράζουν τα κυβερνητικά στελέχη. Γνωρίζουν καλά ότι οι μισθοί είναι τραγικοί, ότι όσες συλλογικές συμβάσεις υπογράφονται προβλέπουν πολύ χειρότερους όρους για τους νεότερους εργαζόμενους, ότι κάθε χρόνο αυξάνονται οι προσλήψεις μερικής και εκ περιτροπής απασχόλησης, ότι οι συνθήκες δουλειάς και ζωής στη χώρα οδηγούν και οδηγούν χιλιάδες εργαζόμενους στη μετανάστευση. Κι όχι μόνο το γνωρίζουν, αλλά κάνουν ό,τι μπορούν για να κάνουν τα πράγματα ακόμα χειρότερα. Η «διέξοδος» που επιβάλλουν είναι «δουλέψτε περισσότερο» και μ' αυτήν τύνουν τις νομοθετικές ρυθμίσεις για 13ωρο, για 6ήμερο, για πολλαπλούς εργοδότες, για δεύτερη δουλειά των γιατρών του ΕΣΥ κ.ο.κ. Πράγματι, η Ελλάδα έχει φτάσει στη 2η θέση στην ΕΕ σε ώρες δουλειάς ανά εργαζόμενο. Ακόμα κι έτσι, σχεδόν 25% των εργαζομένων το 2023 έχουν διαθέσιμο εισόδημα μικρότερο απ' το κατώφλι φτώχειας του 2009 (60% του τότε διάμεσου εισοδήματος στη χώρα).

Το σύστημα λοιπόν έχει διαμορφώσει μια πραγματικότητα που για να επιβιώσουμε απαιτεί να δουλεύουμε περισσότερες ώρες τη μέρα και περισσότερες μέρες τη βδομάδα. Ολοένα πιο πολύ, απαιτεί να δουλεύουμε μ' αυτούς τους όρους και για περισσότερα χρόνια. Η κυβέρνηση πανηγυρίζει τον πενταπλασιασμό φέτος των δηλωμένων συνταξιούχων που εργάζονται (182.000 τον Ιούλιο, περίπου 10% όλων των συνταξιούχων μέχρι 80 ετών). Μόνο που αυτό δεν οφείλεται ούτε στη διάθεση για «ενεργό γήρανση» (προπαγανδιστικός όρος που χρησιμο-

ποιείται εδώ και κάποια χρόνια για να ντύσει την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης), ούτε στην αλλαγή του καθεστώτος για φορολογία και εισφορές. Πατάει πρώτα και κύρια στο χαμηλό επίπεδο των συντάξεων και θα ενισχυθεί, ακριβώς γιατί οι ήδη συνταξιούχοι θα βλέπουν την ακρίβεια να μειώνει το πραγματικό τους εισόδημα και οι επόμενοι συνταξιούχοι θα παίρνουν εξαρχής μικρότερες συντάξεις. Επιπλέον, «δένει» με την κατεύθυνση αύξησης των ορίων ηλικίας, που ήδη προβλέπεται σε τακτική βάση απ' τη νομοθεσία, με πολλαπλά δημοσιεύματα να προεξοφλούν την αύξηση των ηλικιακών ορίων κατά 6 μήνες το 2027 και κάθε επόμενο χρόνο, για να φτάσει το σημερινό των 67 χρόνων στα 68,5 (63,5 για μειωμένη) το 2030.

Είναι βέβαιο πως ούτε η κατάσταση ούτε η προοπτική για

τους εργαζόμενους μπορεί να βελτιωθεί «από μόνη της», απλά και μόνο επειδή οι συνέπειες είναι τραγικές και ολοφάνερές. Για το κεφάλαιο και τους πολιτικούς του εκφραστές, είναι «δευτερεύον» το ότι οι εργαζόμενοι είναι διαλυμένοι, ότι αδυνατούν να κάνουν οικογένεια, ότι ξενιτεύονται, ότι σκοτώνονται κατά δεκάδες στη δουλειά, ακόμα και ότι τουλάχιστον 5 εργαζόμενοι πάνω από 60 χρονών έχασαν τη ζωή τους στη δουλειά μόνο το τελευταίο τρίμηνο (συμπεριλαμβανομένου 70χρονου στη Ν. Αρτάκη στις 6/6). Ακόμα και το πρόβλημα των «ελλείψεων εργατικού δυναμικού», για το οποίο τόσα γράφονται παραβλέποντας όμως ότι πρόκειται για την αδυναμία ικανοποίησης των απεριόριστων προσδοκιών της εργοδοσίας, «αντιμετωπίζεται» απ' την κυβέρνηση και τους κρατικούς μηχανισμούς μ' έναν τρόπο: τον εξαναγκασμό των εργαζομένων ν' αποδεχτούν ολοένα χειρότερους όρους. Μια κατεύθυνση εξαθλίωσης, που αναπαράγει, βαθιά και διευρύνει την εξαθλίωση.

Η εργοδοσία, το κεφάλαιο, η άρχουσα τάξη της χώρας, είναι συγκροτημένη και προωθεί τα συμφέροντά της συστηματικά, έχοντας σε πλήρη ισχύ ένα τεράστιο πλέγμα μηχανισμών και εργαλείων. Οι εργαζόμενοι, και ειδικά η εργατική τάξη, χρειάζονται την ανάλογη συγκρότηση για να τα βάλουν με το σύστημα που τους καταπιέζει. Αυτή η συγκρότηση δεν περιορίζεται στη συνδικαλιστική οργάνωση (που πράγματι είναι μηδαμινή σήμερα), αλλά έχει ανάγκη κι από ιδεολογικό και πολιτικό εξοπλισμό. Μόνο έτσι μπορούν οι εργαζόμενοι ν' αξιοποιήσουν την τεράστια δύναμη που έχει ο συλλογικός αγώνας, για να διεκδικήσουν και να πετύχουν να βελτιώσουν τη θέση τους σ' αυτή την κοινωνία της εκμετάλλευσης, αλλά και σε μια πορεία να θέσουν πραγματικά τους όρους για μια άλλη κοινωνία, χωρίς εκμετάλλευση.

Να μην περάσει το νέο πετσόκομμα στο επίδομα ανεργίας!

Ενα ακόμα βήμα στην κατεύθυνση της διάλυσης των δικαιωμάτων των ανέργων κάνει η κυβέρνηση μ' ένα νέο αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο, το οποίο βρίσκεται προ των πυλών. Ανάμεσα στις προτεραιότητες της κυβέρνησης βρίσκεται το τσάκισμα του δικαιώματος στο επίδομα ανεργίας. Σε συνέχεια του νόμου «ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΞΑΝΑ», με τον οποίο έφερε ένα σημαντικό πλήγμα στο επίδομα ανεργίας, συνεχίζει βαθαίνοντας την επίθεση απέναντι στον λαό και τη νεολαία.

Το ποσό που θα λαμβάνει πλέον ένας άνεργος ως επίδομα θα είναι ανταποδοτικό και θα εξαρτάται απ' την ασφαλιστική του ιστορία, τον χρόνο εργασίας του καθώς και απ' τον μισθό που λάμβανε. Για να περάσει μάλιστα αναίμακτα αυτό το μέτρο, προσπαθεί η κυβέρνηση να πουλήσει το παραμύθι της «αξιοκρατίας» και της «κοινωνικής δικαιοσύνης», για να ενεργοποιήσει τον «κοινωνικό αυτοματισμό» και ν' αποπροσανατολίσει απ' το πραγματικό επίδομα. Ο καθένας όμως μπορεί να κατανοήσει το πώς μεταφράζονται οι παράγοντες «ασφαλιστική ιστορία», «χρόνος εργασίας», «μισθός» μέσα στη ζούγκλα της ανασφάλιστης κι επισφαλούς εργασίας, με τους μισθούς πείνας που επικρατούν.

Παράλληλα, κατά τη λεγόμενη της Κεραμέως, το ποσό του επιδόματος θα είναι μεγαλύτερο τους πρώτους μήνες της ανεργίας και στη συνέχεια θα μειώνεται. Μ' ένα λογικό άλημα, η υπουργός Εργασίας προ-

σπαθεί να επιχειρηματολογήσει υπέρ του εν λόγω μέτρου, υποστηρίζοντας ότι κινείται στην κατεύθυνση «προσαρμογής στις πραγματικές ανάγκες του ανέργου», λες κι οι ανάγκες των ανέργων μειώνονται όσο αυξάνεται ο χρόνος της ανεργίας τους! Με τέτοια φθηνή επιχειρηματολογία πάνε να πετσόκοψουν το επίδομα ανεργίας, αναγκάζοντας τους ανέργους να παλεύουν για να επιβιώσουν με τα ψίχουλα που θα παίρνουν.

Όπως παραδέχεται η ίδια η κυβέρνηση, η μείωση του επιδόματος αποσκοπεί στο να ασκήσει πίεση στον άνεργο να βρει γρήγορα δουλειά. Πρόκειται δηλαδή για μια ακόμα θηλιά στον λαιμό του ανέργου, για έναν ακόμα εκβιασμό που τον καθιστά έρμαιο στα χέρια του εργοδότη, αναγκάζοντας τον ν' αποδεχτεί άθλιες συνθήκες εργασίας, προκειμένου να επιβιώσει. Προφανώς κάτι τέτοιο αποτελεί παράλληλα μοχλό συμπίεσης προς τα κάτω για τους μισθούς καθώς και τσακίσματος των εργασιακών δικαιωμάτων συνολικότερα. Άλλωστε αυτός είναι κι ο ρόλος της ανεργίας, η οποία αποτελεί όπλο στα χέρια της εργοδοσίας για να μπορεί να διαλύει εργασιακά δικαιώματα, κουνώντας παράλληλα το δάχτυλο σε όποιον τοιμά να σκώσει κεφάλι, δείχνοντας τις στρατιές των ανέργων που περιμένουν να πάρουν σειρά...

Πακέτο με τα παραπάνω πηγαιίνει η υποχρέωση του ανέργου να παρακολουθεί κάποιο πρόγραμμα επανακατάρτισης που θα ορίζει η ΔΥΠΑ

(πρώην ΟΑΕΔ) για να λάβει το επίδομα ανεργίας, ενώ αν διακόψει το πρόγραμμα ή αρνηθεί εργασία, ανεξαρτήτως αντικειμένου, το επίδομα ανεργίας θα κόβεται.

Εκβιασμοί και αύξηση των προϋποθέσεων για να μειωθούν ακόμα περισσότερο οι δικαιούχοι του επιδόματος ανεργίας, ενώ όσοι καταφέρουν να το πάρουν θα πρέπει να επιβιώσουν με ψίχουλα. Στόχος του συστήματος, να τελειώνει μια και καλή με την όποια υποχρέωση είχε απέναντι στους ανέργους.

Φυσικά κι όλα τα παραπάνω ντύνονται με την κατάλληλη προπαγάνδα ώστε να διαμορφωθεί κι η ανάλογη συνείδηση στο λαό, για να τα αποδεχτεί σαν φυσιολογικά.

Θέλουν να θεωρούμε φυσιολογικό ότι οι άνεργοι πρέπει να ζουν με ψίχουλα και να παγιωθεί η αντίληψη ότι το επίδομα ανεργίας δίνεται χαριστικά... Θέλουν να διαμορφώσουν στον λαό τη συνείδηση ότι η εύρεση εργασίας και η ανεργία είναι ατομική ευθύνη.

Κόντρα στα παραπάνω λαός και εργαζόμενοι να βάλουν φραγμό!

Το επίδομα ανεργίας δεν είναι ελεημοσύνη! Έχει πληρωθεί και με το παραπάνω μέσα απ' την ίδια τη δουλειά του εργαζόμενου λαού, την υπεραξία που έχει παράξει, τις κρατήσεις, τη φορομνησία! Να μην περάσει το νέο πετσόκομμα στο επίδομα ανεργίας! Να υπερασπιστούμε μαζί το καθολικό δικαίωμα του λαού σε πλήρη και σταθερή δουλειά!

Ουκρανία-Ρωσία Ποιοι επιδιώκουν μια ευρύτερη αναμέτρηση;

Αναμφίβολα, η επιθετική επιχείρηση στη ρωσική περιοχή του Κουρσκ στις 6 Αυγούστου από την πλευρά των στρατιωτικών δυνάμεων του Κιέβου ήταν η πιο εντυπωσιακή, απρόβλεπτη και κυρίως επικίνδυνη εξέλιξη στον πόλεμο μέσα στο καλοκαίρι.

Εντυπωσιακή γιατί όντως αιφνιδίασε τις ρωσικές παραμεθόριες δυνάμεις και επέτρεψε την εισβολή σε ρωσικό έδαφος μετά από 85 χρόνια. Απρόβλεπτη διότι, όπως γράφουν ρώσοι και δυτικοί αναλυτές, σε μια στιγμή που σε κομβικά σημεία του μετώπου των 1.000 χιλιομέτρων η Ρωσία προέλαυνε αργά αλλά σταθερά, το τελευταίο που θα περίμενε κανείς θα ήταν μια τέτοια κίνηση. Δηλαδή την απόσπαση -επίλεκτων μάλιστα- ταξιαρχιών που ήταν πολύτιμες εφεδρείες στα μέτωπα όπου το Κίεβο υποχωρεί, για να υποστηρίξουν αυτήν την επιχείρηση. Ο «παράλογισμός» αυτή της κίνησης εξηγεί μάλλον και τον αιφνιδιασμό της ρωσικής πλευράς.

Ωστόσο τα ζητήματα που τίθενται είναι πέρα από αυτές τις επισημάνσεις. Κανείς δεν πίστευε, ούτε και οι ΝΑΤΟϊκοί εμπνευστές και εκπονητές της εισβολής στο Κουρσκ, πως η Ρωσία δεν θα κατάφερε, μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό, να βάλει φραγμό στην ουκρανική προέλαση, όπως γίνεται ήδη. Πως επιπλέον δεν θα ήταν απίθανο -μάλλον το αντίθετο- η ρωσική στρατιωτική μηχανή να καταφέρει να μετατρέψει αυτήν την ουκρανική «αιχμή» στο ρωσικό έδαφος σε παγίδα εξόντωσης των ουκρανικών στρατευμάτων, όπως επίσης ήδη γίνεται.

Το καθεστώς του Κιέβου σ' αυτό το διάστημα προέβη σε μια σειρά δηλώσεις-«εξηγήσεις» για αυτή την κίνηση. Προσπερνάμε ως ανάξια λόγου την ερ-

μηνεία περί ανταλλαγής εδαφών στις διαπραγματεύσεις ειρήνευσης (!), όποτε γίνουν αυτές, μιας και τα μεγέθη που κατέχει η μία πλευρά σε σχέση με την άλλη δεν είναι συγκρίσιμα (αν φυσικά υποθέσουμε -μάλλον αβάσιμα- ότι το Κίεβο θα κρατήσει τα εδάφη στο Κουρσκ!). Επίσης, στο βαθμό που ισχύει η τοποθέτηση του Ζελένσκι πως αυτή η επιχείρηση είχε βασικό σκοπό να αναγκάσει τη Ρωσία να αποσπάσει δυνάμεις από το μέτωπο και έτσι να σταματήσει την προέλασή της, μπορούμε να πούμε πως απέτυχε! Ωστόσο, θεωρούμε πως μόνο εν μέρει η επιχείρηση αυτή είχε και έχει αυτό τον σκοπό. Πίσω και πέρα από αυτόν, και γι' αυτό τη χαρακτηρίζουμε επικίνδυνη εξέλιξη, η κίνηση αυτή είναι κίνηση κλιμάκωσης της αντιπαράθεσης σε όλα τα πεδία με τη Ρωσία.

Ας εξηγηθούμε! Αποτελεί μια κίνηση που προκαλεί τον ρωσικό ιμπεριαλισμό και ανεβάσει αντικειμενικά το επίπεδο της σύγκρουσης. Μάλιστα είναι φανερό πως ορισμένοι Δυτικοί (μερίδες των ΗΠΑ) και χώρες της «Νέας Ευρώπης» (Πολωνία, Βαλτικές) εδώ και καιρό ψάχνουν εκείνες τις κινήσεις που θα οδηγούσαν τον ρωσικό ιμπεριαλισμό σε μια απάντηση που και θα τον εκθέτει παγκόσμια και θα τους δίνει τη δυνατότητα να ανεβάσουν επίπεδα στην εμπλοκή τους στη σύγκρουση και να καταρρίψουν μερικές από τις πιο σημαντικές «κόκκινες γραμμές», δικές τους και της Ρωσίας.

Όχι τυχαία το προηγούμενο διάστημα ξεκίνησε η συζήτηση για την αποστολή νατοϊκών στρατευμάτων στην Ουκρανία, έχει πέσει στο τραπέζι η κατάρριψη ρωσικών πυραύλων από νατοϊκές χώρες που συνορεύουν με την Ουκρανία, ενώ άνοιξε η συζήτηση για παροχή πυραύλων ακόμα μεγαλύτερου βελή-

νεκούς στο καθεστώς Ζελένσκι, ώστε να μπορεί να χτυπήσει βαθιά στο ρωσικό έδαφος, κάτι που μέχρι στιγμής κάνει με τα μικρή ισχύος ντρώσους. Στο πλαίσιο που πριν περιγράφηκε, η εισβολή αυτή «επιχειρηματολογεί» για την αναγκαιότητα όχι μόνο να συνεχιστεί αλλά να κλιμακωθεί η ήδη δυσθεώρητη στρατιωτική στήριξη του ΝΑΤΟ και της ΕΕ προς το καθεστώς του Κιέβου.

Επιπλέον, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και κύρια ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός μέσω της κίνησης αυτής είχαν και ορισμένες ανομολόγητες επιδιώξεις. Αυτές ξεκινούν από το κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο και τη δημιουργία δυσaráεσκιας στον ρωσικό πληθυσμό των παραμεθόριων περιοχών και ευρύτερα την αποσταθεροποίηση του ρωσικού πολιτικού συστήματος ή έστω την εσωτερική αμφισβήτηση της ρωσικής ηγεσίας και της δυνατότητάς της να «προστατεύει» το λαό. Επιπλέον και στο πλαίσιο του «δόγματος» πως οι ΗΠΑ «δεν μπορούν να ηττηθούν στην Ουκρανία», μέσω της κίνησης αυτής ανιχνεύονται τα τρωτά σημεία της ρωσικής αμυντικής περιμέτρου. Οι επιθέσεις, το προηγούμενο διάστημα, στα ρωσικά ραντάρ έγκαιρης προειδοποίησης (που αφορούν πυρηνική επίθεση) κινούνται στο ίδιο επίπεδο και τυχοδιωκτικό πλαίσιο, ενώ η «εκστρατεία Πριγκόζιν» έδωσε μάλλον πολλή «τροφή» για σχεδιασμούς στα αμερικανικά επιτελεία.

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός έχει πενταπλασιάσει τους ρυθμούς της επίθεσής του στο μέτωπο μέσα στον Αύγουστο, δηλαδή από τότε που ξεκίνησε η εισβολή των Ουκρανών στην περιοχή του Κουρσκ. Μάλιστα πλησιάζει σε μια σειρά κρίσιμες περιοχές της ανατολικής Ουκρανίας, που η κατάληψή τους θα μπορούσε να οδηγήσει ακόμα και στη μερική ή ολική κατάρρευση του μετώπου, το μόνο που μπορούμε να περιμένουμε είναι ακόμα μεγαλύτερη κλιμάκωση από την πλευρά των ΗΠΑ, των Δυτικών και του Κιέβου. Ο Ζελένσκι εν μέσω μιας ιδιόμορφης κυβερνητικής κρίσης αλλάζει όλο το επιτελείο του, ετοιμάζεται για την επίσκεψή του στην Ουάσινγκτον και προετοιμάζει «εαυτούς και αλλήλους» για τα χειρότερα που έπονται. Και για να μην έχουμε καμιά αμφιβολία για το «βέλος» των εξελίξεων, ο Λαβρόφ προειδοποίησε τις ΗΠΑ πως κάνουν λάθος αν νομίζουν πως ένας πυρηνικός πόλεμος θα περιοριζόταν στην Ευρώπη!

Η Μόσχα κάνει επίδειξη ισχύος αλλά και στέλνει μηνύματα στις ΗΠΑ και τη Δύση με τις πρόσφατες μαζικές επιθέσεις στο στρατιωτικό-βιομηχανικό και ενεργειακό σύστημα της Ουκρανίας, την καταστροφή πολλών στρατιωτικών αεροδρομίων (από πού θα απογειώνονται άραγε τα F-16 των Δυτικών;) αλλά και τα τελευταία δύο χτυπήματα. Το ένα στο μεγάλο κτίριο του κέντρου επικοινωνιών στην Πολτάβα, κάτω από τα ερείπια του οποίου πρέπει να θάφτηκαν πολλοί ΝΑΤΟϊκοί αξιωματούχοι, και το άλλο στην πόλη Αβιβ, στο δυτικό άκρο της ουκρανικής επικράτειας.

Γάζα, Δυτική Όχθη

Οι σιωνιστές δολοφονούν, η παλαιστινιακή αντίσταση αυξάνεται

Με αμείωτο μένος σφυροκοπά το σιωνιστικό κράτος το λαό της Παλαιστίνης, αλλά μόνο ευάριστα δεν είναι τα στοιχεία γι' αυτό. Σύμφωνα με την εφημερίδα Maariv, ο Αύγουστος ήταν ο πιο αιματηρός μήνας του πολέμου για τον ισραηλινό στρατό, ο οποίος παραδέχεται μόνο 15 νεκρούς στρατιωτικούς. Όμως η «μικρή» αλήθεια είναι ότι τα έχουν βρει σκούρα τον τελευταίο διάστημα όχι μόνο στη Γάζα αλλά και στη Δυτική Όχθη.

Ας αρχίσουμε να ξετυλίγουμε λίγο λίγο το κουβάρι. Τέλη Αυγούστου ανακινώθηκε πως η στρατιωτική επιχείρηση στη Χαν Γιούνις ολοκληρώθηκε. 22 ημέρες ανηλών Βομβαρδισμών αμάχων (τους οποίους οι σιωνιστές βαφτίζουν τρομοκράτες) ισοπέδωσαν ό,τι είχαν αφήσει όρθιο οι προηγούμενοι. Τουλάχιστον δέκα σχολικά συγκροτήματα δέχθηκαν επιθέσεις. Ο ισραηλινός στρατός καταστρέφει επιμηδώς κάθε κτήριο που θα μπορούσε να χρησιμεύσει ως καταφύγιο. Υποστηρίζει ότι ψάχνει να εντοπίσει τους όμηρους που κρατά η Χαμάς. Όντως εντόπισε 6 από αυτούς σε τούνελ στη Ράφα. Μόνο που τους εντόπισε νεκρούς και είναι δύσκο-

λο να αποδειχθεί ότι δεν ευθύνονται οι βομβαρδισμοί για το θάνατό τους (παλιότερα είχε προειδοποιήσει η Χαμάς για ένα τέτοιο ενδεχόμενο).

Ταυτόχρονα σχεδόν με αυτά τα γεγονότα, εξαπέλυσε επιθέσεις στη Δυτική Όχθη, σε μια προσπάθεια να φανερίσει νικήτεις σ' αυτή την αναμέτρηση. Είναι καθημερινές οι επιθέσεις στρατού και εποίκων σε πολλές πόλεις, όμως δεν διεξάγονται ταυτόχρονα σε πολλές πόλεις, ούτε κατά τη διάρκεια της νύκτας. Τζενίν, Τουλκαρέμ, Ναμπλούς, Τούμπας δέχθηκαν επιθέσεις από μη επανδρωμένα αεροσκάφη. Οι Ισραηλινόι με πολυαντάρτες κατεδάφισαν δεκάδες σπίτια Παλαιστινίων προκειμένου να «ανοίξουν δρόμο» για τα τανκς. Μεθοδικά καταστρέφουν κάθε υποδομή ηλεκτροδότησης, ύδρευσης, αποχέτευσης, τηλεπικοινωνιών. Απαγορεύεται η πρόσβαση σε δημοσιογράφους, ασθενοφόρα και τραυματιοφορείς. Ελεύθεροι σκοπευτές σκοτώνουν αδιακρίτως ακόμα και παιδιά. Παλαιστινιακές ηγέτες αναφέρουν τουλάχιστον 100 νεκρούς, δεκάδες τραυματίες και συλληφείς.

Παρ' όλα αυτά οι Ισραηλινόι δεν κάνουν περίπτωση (ούτε) στη Δυτική Όχθη.

Είναι γεγονός πως οι Παλαιστίνιοι έχουν μόνο μια επιλογή: να πολεμήσουν τον κατακτητή. Η παλαιστινιακή αντίσταση έχει υιοθετήσει πιο επιθετικές αντάρτικες τακτικές, επιχειρεί όλο και πιο αιφνιδιαστικές επιδρομές και έχουν αυξηθεί τα χτυπήματα ακόμα και σε γειτονιές που οι Ισραηλινόι θεωρούν ασφαλείς. Οι παλαιστινιακές οργανώσεις η μία μετά την άλλη ανακινούν χτυπήματα και επιτυχημένες επιχειρήσεις κατά του ισραηλινού στρατού. Οι «ταξιαρχίες του αλ Ακσα», το ένοπλο σκέλος της κατά τα άλλα «προσκυνημένης» αλ Φάτχα, ανακαίτισαν τους εισβολείς στον καταυλισμό Μπαλάτα, ανατολικά της Ναμπλούς, η ένοπλη ομάδα του Παλαιστινιακού Λαϊκού Απελευθερωτικού Μετώπου (PFLP), που έστησε ενέδρες με αυτοσχέδιους εκρηκτικούς μηχανισμούς στην Τζενίν.

Ο Νετανιάου, έχοντας την υποστήριξη των ΗΠΑ, περιφρονεί τις κλιμαρικές αποκευτικές αντιδράσεις των υπόλοιπων «εαίσθητων» ιμπεριαλιστών. Χλευάζει στην ουσία κάθε έκκληση για κατάπαυση πυρός, για σταμάτημα του πολέμου. Η εν ψυχρώ επίθεση ισραηλινών στρατιωτών σε αυτοκίνητο του Παγκόσμιου Προγράμ-

ματος Τροφίμων του ΟΗΕ λίγα μέτρα από «σημείο ελέγχου» του στρατού οδήγησε στη διακοπή της τροφοδοσίας.

Το Γραφείο Συντονισμού Ανθρωπιστικών Υποθέσεων του ΟΗΕ κατέγραψε 300% αύξηση στον υποσιτισμό παιδιών στο βόρειο τμήμα της Γάζας από τον Μάη ως τον Ιούλη, ενώ τον Αύγουστο παραμένει σε μόλις 39 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Τα κανάλια απορροής ομβρίων υδάτων έχουν γίνει ένα (όπου διασώζονται τμήματά τους) με τους αγωγούς αποχέτευσης και τα απομεινάρια του δικτύου ύδρευσης. Το αραβόφωνο BBC προβάλλει εικόνας από τεράστιες βρόμικες κηλίδες στη θάλασσα έκτασης τουλάχιστον 2 τετραγωνικών χιλιομέτρων από τα λύματα που χύνονται ανε-

πεξέργαστα, καθώς οι σιωνιστές έχουν αχρηστεύσει το σύστημα αποχέτευσης.

Κάποιοι θα έλεγαν πως το μέγεθος της τραγωδίας δεν «μετρείται». Εμείς λέμε πως όλα αυτά είναι απόδειξη της γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού, που αναγκάζει τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας να λάβει κάποια μέτρα. Προμηθεύει, λοιπόν, εμβόλια κατά της

πολιομειλίτιδας ώστε να εμβολιαστούν 640.000 παιδιά. Απαιτείται «πραγματική κατάπαυση του πυρός» για να είναι αποτελεσματική αυτή η εκστρατεία εμβολιασμού και, παρά τις διαβεβαιώσεις του στρατού ότι θα την τηρήσει, την πρώτη ημέρα σκοτώσε 61 ανθρώπους. Σ' αυτή τη γειτονιά του κόσμου ο θάνατος δεν κάνει διακοπές.

Σιωνιστές και ιμπεριαλιστές βυθίζονται στη ματωμένη γη της Παλαιστίνης!

Συνεχίζεται η μαζική σφαγή των Παλαιστίνων στην Γάζα, πολλαπλασιάζονται οι καθημερινές δολοφονίες νέων, οι στρατιωτικές επιθέσεις και οι κάθε λογής βαρβαρότητες στη Δυτική Όχθη. Παρά τη δυτική, ιδιαίτερα αμερικανική, οικονομική και στρατιωτική βοήθεια, οι εγκληματίες στο Τελ-Αβίβ αδυνατούν να κάμψουν την αντίσταση των Παλαιστίνων. Βυθίζονται ολοένα στα αδιέξοδα της πολιτικής τους και ενισχύουν τις διαίρεσεις στο εσωτερικό της κατοκικής οντότητας. Μοναδική εναλλακτική που τους απομένει είναι η τυφλή κλιμάκωση του πολέμου και η τυχοδιωκτική προσπάθεια να ανοίξουν κάποια μέτωπα, με σκοπό να εμπλέξουν άμεσα τις ΗΠΑ και τη Δύση πιο ανοικτά στο πλευρό τους.

Όλα όσα συνέβησαν (ή δεν συνέβησαν) το τελευταίο διάστημα ήρθαν να επιβεβαιώσουν σε μεγάλο βαθμό εκτιμήσεις που έχουν διατυπωθεί εδώ και καιρό από τις στήλες της εφημερίδας μας.

Οι ΗΠΑ, αλλά και οι υπόλοιπες κυβερνήσεις στη Δύση, παρά τις κριτικές και τις φραστικές αποστάσεις, στην ουσία στηρίζουν την ανθρωποσφαγή που διεξάγει το Ισραήλ εδώ και ένδεκα μήνες. Όλοι κατανοούν πως μια αποφασιστική στάση της Ουάσινγκτον θα μπορούσε να σταματήσει ή και να ανατρέψει τον Νετανιάου. Όλο αυτό το διάστημα, ενώ από την μια υποτίθεται μιλούν για εκκενρία και αμοιβαία απελευθέρωση ομήρων, αιχμαλώτων και κρατουμένων, διακηρύσσοντας πως επιδιώκουν να σταματήσουν τις μαζικές σφαγές αμάχων, από την άλλη δίνουν ασταμάτητα εξοπλι-

σμό και υλική βοήθεια στον Ισραηλινό στρατό για να συνεχίζει τα εγκλήματα. Στην πραγματικότητα οι αλληπάλληλες και αδιέξοδες διαπραγματεύσεις αποτελούν μέρος ενός διπλωματικού παιγνιδιού συγκράτησης και χειρισμού, παρά μια σοβαρή προσπάθεια πίεσης στον Νετανιάου. Ακόμη και η τελευταία δήθεν «απειλητικά τελική» πρόταση που προανήγγειλε ο Μπρίντεν, δεν είχε καμιά αναφορά σε κυρώσεις σε βάρος του Ισραήλ, παρά μόνο την απειλή περί απόσυρσης από τη διαμεσολάβηση, που μόνο γέλια μπορεί να προκαλέσει! Βέβαια, η αμερικανική διπλωματία δεν απέτυχε πλήρως στις επιδιώξεις που έθεσε με το ξεκίνημα της εισβολής των Ισραηλινών στην Γάζα (όπως ορισμένοι αφελώς ισχυρίζονται). Με απειλές, υποσχέσεις και πολύμορφες παρεμβάσεις (μαζί με την ισχυρή δύναμη πυρός που έχουν συγκεντρώσει στην ευρύτερη περιοχή) πέτυχαν μέχρι τώρα να αποφύγουν μια διάχυση της σύγκρουσης. Σε αυτό βέβαια τους βοηθά και η στάση των αραβικών αντιδραστικών καθεστώτων, εκτός ίσως από τους Χούθι της Υεμένης, τα οποία όπως και άλλοτε αρκούνται σε καταγγελίες παρακολουθώντας την σφαγή των Παλαιστίνων. Αλλά και στην περίπτωση που Χούθι και παρά τα σοβαρά προβλήματα που έχουν δημιουργήσει οι επιθέσεις τους σε εμπορικά πλοία στην Ερυθρά και στην Αραβική Θάλασσα, φαίνεται προς το παρόν η κατάσταση να ελέγχεται μιας και δεν έχουν δυνατότητες για άλλο τύπο κλιμάκωση.

Η κυβέρνηση Νετανιάου έχει συσχετίσει απόλυτα την ύπαρξή της με τη συνέχιση της σφαγής, την επέκταση των εποικισμών και τη μετατροπή των επιθέσεων στην Δυτική Όχθη σε κανονικές πολεμικές επιχειρήσεις, ακόμη και όταν φαίνεται πως οδηγείται σε ολοκληρωτικό αδιέξοδο. Μπροστά σε αυτήν την προοπτική δοκίμασε (και θα συνεχίσει να κάνει απόπειρες) την εκδοχή της γενίκευσης του πολέμου είτε στα μέτωπα του Λιβάνου και της Συρίας είτε ακόμη να προκαλέσει την αντίδραση του Ιράν, ελπίζοντας σε μια άμεση και γενικευμένη εμπλοκή των ΗΠΑ. Θεωρεί, με τον τυχοδιωκτικό και τον κυνισμό που την διακρίνει, πως είναι ευκαιρία να υπάρξει ένα μεγάλο πλήγμα στο καθεστώς του Ιράν ή έστω στο πυρηνικό πρόγραμμα του. Μέχρι τώρα όλες οι απόπειρες που έκανε με στοχευμένες δολοφονίες και προληπτικές επιθέσεις δεν είχαν το αναμενόμενο αποτέλεσμα. Την ώρα που γράφαμε αυτό το άρθρο, τα εθνή ΜΜΕ έγραφαν για νέο ναυάγιο στις έμμεσες

διαπραγματεύσεις ανάμεσα στο Ισραήλ και τους Παλαιστίνους. Αυτή τη φορά ακόμη και οι δήθεν αμερόληπτοι δυτικοί διαμεσολαβητές αφήνουν να εννοηθεί πως την ευθύνη φέρει αποκλειστικά η κυβέρνηση Νετανιάου με την απαίτησή της να διατηρήσει υπό τον έλεγχό της τον στενό διάδρομο γης ανάμεσα στην Αίγυπτο και τη Γάζα. Μια απαίτηση που φέρνει σε αντίθεση και τους Αιγύπτιους, οι οποίοι φοβούνται πως έτσι θα κινδυνεύουν να εμπλακούν, χωρίς να το θέλουν, στην ισραηλινό-παλαιστινιακή αναμέτρηση.

Η ηγεσία του Ιράν υποτίθεται ότι αναμένει την έκβαση των διαπραγματεύσεων για να δει αν θα κάνει πράξη τους όρκους εκδίκησης για τη δολοφονία από τους σιωνιστές του ιστορικού ηγέτη της Χαμάς, Ισμαήλ Χανίγια, σε κυβερνητικό κτίριο στην Τεχεράνη. Όσο περνά ο καιρός επιβεβαιώνονται οι εκτιμήσεις πως το ιρανικό καθεστώς, το τελευταίο που θα ήθελε είναι μια γενική κατά μέτωπο αναμέτρηση με το Ισραήλ και τους Αμερικάνους, οι οποίοι κατά πάσα βεβαιότητα θα απεύσουν να το συνδράμουν. Το Ιράν, θεωρώντας πως ο χρόνος δουλεύει υπέρ του, αρκείται σε αυτή τη φάση στον ελεγχόμενο πόλεμο φθοράς δια των λεγόμενων αντιπροσώπων του. Γνωρίζει πως σε μια ανοικτή αναμέτρηση θα είναι μόνο του και πιστεύει πως οι ευρύτερες εξελίξεις, ύστερα μάλιστα από την ανθρωποσφαγή στη Γάζα, θα βοηθήσουν να δημιουργηθούν γι' αυτό ευνοϊκοί συσχετισμοί και συμμαχίες. Όπως και τα υπόλοιπα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα, έτσι και το καθεστώς των μουλάδων (σκληρών και διαλλακτικών) δεν δίνει δεκάρα για τους Παλαιστίνους. Το μόνο που το ενδιαφέρει είναι η διατήρηση της εξουσίας του και η επιρροή του στις μάζες των μουσουλμάνων της Μέσης Ανατολής.

Ο παλαιστινιακός λαός και η ένοπλη αντίστασή του για μια ακόμη φορά σε αυτό που ελπίζει είναι η στήριξη και η αλληλεγγύη των λαών και τίποτε άλλο. Η υπαγωγή των παλαιστίνων μαχητών τόσο στο τούνελ και τα χαλάσματα της Γάζας όσο και στους δρόμους της Δυτικής Όχθης είναι ο κύριος παράγοντας που μπορεί να αλλάξει τα δεδομένα σε όλη την περιοχή σε βάρος του σιωνισμού και του ιμπεριαλισμού! Αυτό είναι το πιο σημαντικό δίδημα αυτής της πολύμηνης ηρωικής μάχης και θυσίας.

Σαρωτική επίθεση σε δικαιώματα και μαζικές συγχωνεύσεις τμημάτων πριν καν το «πρώτο κουδούνι»

Δεν έχει καλά καλά ξεκινήσει η νέα σχολική χρονιά και ΥΠΑΙΘ και κυβερνήση έχουν προχωρήσει μια κλιμακούμενη επίθεση σε Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση.

Δεκάδες ήταν οι παραπομπές στο πειθαρχικό μέσα στο καλοκαίρι σε εκπαιδευτικούς που αντιστέκονται στην αξιολόγηση και συμμετέχουν στην απεργία-αποχή. Την ίδια στιγμή που στέλνονταν μαζικά μηνύματα από τις διοικήσεις για να κάνουν υπεύθυνη δήλωση στο ΓΟΝ ότι αυτή τη χρονιά θα δεχτούν να αξιολογηθούν. Το νέο μπράζ συνδικαλιστικών δώξεων, που πλέον «περνάει» στο σύνολο των εκπαιδευτικών, αποτελεί συνέχεια της «προηγούμενης πράξης», δηλαδή της στοχοποίησης των φωνών αντίστασης και αγωνιστών μέσα στα σωματεία. Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση στέλνει μήνυμα στο πώς θα προχωρήσει με την αξιολόγηση με τη νέα χρονιά, ισοπεδώνοντας ότι αυταπάτες έσπερνε ο κυρίαρχος συνδικαλισμός (ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ και ΠΑΜΕ) περί ανατροπών μέσω δικαστικών αποφάσεων. Χτυπιέται ανοιχτά το δικαίωμα στην Απεργία και τον Αγώνα.

Εκατοντάδες -αν όχι χιλιάδες- είναι οι συγχωνεύσεις/καταργήσεις τμημάτων που προχωρούν με εντολή του ΥΠΑΙΘ και εφαρμόζονται από τις κατά τόπους διευθύνσεις εκπαίδευσης. Τμήματα δεν εγκρίνονται να δημιουργηθούν. Μαθητές δεν μπορούν να κάνουν εγγραφή σε σχολείο. Καθηγητές μένουν χωρίς ώρες στα

σχολεία σαν αποτέλεσμα όλων αυτών των συγχωνεύσεων. Θα δημιουργηθούν τμήματα-μαμούθ με τους μαθητές να παστώνονται σε αίθουσες λίγων τετραγωνικών. Στα ΕΠΑΛ μάλιστα γίνεται σφαγή. Καταργούνται ειδικότητες από ολόκληρες περιοχές, δεν εγκρίνονται νέα τμήματα, με αποτέλεσμα αυτό να σημαίνει το τέλος κάποιων σχολείων για την επόμενη σχολική χρονιά. Ο πρόσφατος νόμος που ψηφίστηκε για την Τεχνική Εκπαίδευση (Γενάρης '24) άλλωστε προβλέπει συγχωνεύσεις και κλεισίματα ΕΠΑΛ, δημιουργία «campus» τεχνικής εκπαίδευσης με ΕΠΑΛ, μεταγυμνασιακές σχολές και καταρτίσεις. Εκεί σπρώχνουν μαζικά τη νεολαία. Στη φθηνή κατάρτιση και στη συνέχεια στην ελαστική εργασία χωρίς δικαιώματα.

Το υπουργείο έχει ανακοινώσει τα «11 σημεία» για τη νέα σχολική χρονιά. Ανάμεσα σε αυτά υπάρχει το ψηφιακό φροντιστήριο. Η ακόμα μεγαλύτερη καθιέρωση της τηλεκαπαίδευσης δηλαδή. Είναι ενδεικτικό άλλωστε ότι οι αναπληρωτές που προσλαμβάνονται εκεί, πέρα από τη μοριοδότηση που ισχύει (προσοντολόγιο), πρέπει να περάσουν από συνέντευξη, να παραδώσουν βιογραφικό, να παρουσιάσουν σχέδια μαθημάτων και βιντεοσκοπημένη μικροδιδασκαλία. Σε αυτό μοριοδοτείται και η προσωπικότητα(!) του καθένα. Εγκαινιάζονται οι «ψηφιακές τάξεις», δηλαδή τάξεις χωρίς εκπαιδευτικούς σε Γαύδο και Αρκιούσι! Την ίδια στιγμή έρχεται ένα πλαίσιο πειθαρχ

ξης των μαθητών με νέες πιο αυστηρές ποινές και αποβολές.

Και φυσικά είναι όλα αυτά που σκέφτεται (φανερά ή κρυφά) το σύστημα και θέλει να προωθήσει. Το εθνικό απολυτήριο, δηλαδή η εφαρμογή Πανελλαδικών Εξετάσεων σε όλες τις τάξεις του Λυκείου, νέο σύστημα διορισμών αλλά και προσλήψεων αναπληρωτών με γραπτό διαγωνισμό ΑΣΕΠ, αλλά και επέκταση της αξιολόγησης σαν μηχανισμού πειθαρχικής, χειραγώγησης, εκφοβισμού και κατηγοριοποίησης σε όλους τους εκπαιδευτικούς.

Και αν όλα τα παραπάνω μέτρωπα είναι πολύ σοβαρά και ανοικτά. Αν και με βάση τη σφαγή που έγινε στις πανελλαδικές εξετάσεις φέτος όλα δείχνουν ότι απαιτείται άμεση, κεντρική και κατά τόπους απάντηση στους δρόμους με απεργιακές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις, οι Ομοσπονδίες των εκπαιδευτικών και οι δυνάμεις που τις καθοδηγούν κάνουν ό,τι μπορούν για να μη γίνει το παραπάνω. Δημιουργούν εφησυχασμούς για τις διώξεις, λέγοντας ότι είμαστε νόμιμοι και δεν μπορούν να μας αγγίξουν, την ίδια στιγμή που όλοι οι αγώνες βγαίνουν παράνομοι. Λέγοντας ότι αυτές οι υποθέσεις κάνουν χρόνια να εκδικαστούν και δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας τώρα. Ταυτόχρονα εξοβελίζουν κάθε προοπτική Γενικών Συνελεύσεων και απεργιακών κινητοποιήσεων. Αναπαράγουν τα κυρίαρχα αφηγήματα ότι δεν γίνονται αυτά τα πράγματα. Διαλύουν τις συνει-

δήσεις του κόσμου, αποπροσανατολίζοντας, με «νομικές ενέργειες» που πρέπει να γίνουν για να δικαιωθούν στον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση.

Η αλήθεια είναι ότι παρ' όλη τη συντεταγμένη προσπάθεια να διαστρεβλωθεί κάθε κινηματική προοπτική για να περάσει η επίθεση, το σύστημα αδυνατεί να κλείσει τις ρωγμές που έχει ανοίξει με την επίθεσή του στους εκπαιδευτικούς όλα αυτά τα χρόνια. Αντίθετα, τις τροφοδοτεί και τις μεγαλώνει. Είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη η επιμονή των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση όταν επί της ουσίας το σύνολο της ηγεσίας του κάνει τα πάντα για να περάσει. Όλα αυτά τα μέτρα που περνάνε σε συνδυασμό με τα ευρύτερα ζητήματα (ακρίβεια, αβεβαιότητα κτλ) δημιουργούν ένα περιβάλλον με δυνατότητες για μια αγωνιστική φωνή. Τόσο στους μαθητές αλλά και στους εκπαιδευτικούς.

Αυτές τις δυνατότητες συζήτησαν και διερεύνησαν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών στη σύσκεψη που πραγματοποιήσαν την 1/9 στην Αθήνα. Στο πώς σε αυτές τις συνθήκες θα πάρουν τις κατάλληλες κινηματικές πρωτοβουλίες για να δημιουργηθούν αντιστάσεις και αγώνες. Για να εκφραστεί άμεσα και στους δρόμους με απεργία και διαδηλώσεις η αντίθεση στην επίθεση της αξιολόγησης, στα κλεισίματα τμημάτων και σχολείων, στις κυβερνητικές πολιτικές και στο κλίμα τρομοκρατίας και δώξεων.

Ξεκινάει το ακαδημαϊκό εξάμηνο... Για πόσους όμως;

Για μία ακόμα χρονιά ο Βάρβαρος κόφτης της ΕΒΕ άφησε το αποτύπωμά του. Έχοντας καταφέρει μέσα στην προηγούμενη τριετία να αφήσει πάνω από 35.000 θέσεις κενές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκε και φέτος. Ως αναπόσπαστο και ομολογούμενος πολύ αποτελεσματικό κομμάτι της επίθεσης στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές, πέταξε για άλλη μία φορά χιλιάδες φοιτητές έξω από τα πανεπιστήμια. Ας δούμε τα νούμερα λίγο πιο συγκεκριμένα...

Για αρχή, οι περίπου 90.000 υποψήφιοι που έδωσαν πανελλαδικές φέτος είναι αισθητά μειωμένοι (κατά περίπου 10.000) σε σχέση με μια πενταετία πριν. Η αβύσσοι ακρίβεια, το τσάκισμα του λαϊκού εισοδήματος, τα όλο και αυξανόμενα εμπόδια που συναντούν οι μαθητές και οι οικογένειές τους κάνουν την τριτοβάθμια εκπαίδευση να φαντάζει άπιαστο όνειρο στα μάτια όλο και μεγαλύτερου κομματιού της νεολαίας, απομακρύνοντάς την ακόμα και από το να μπει στη διαδικασία να δώσει πανελλαδικές.

Όσοι μαθητές τελικά έδωσαν εξετάσεις τη φετινή χρονιά «πάλεψαν» για μία από τις περίπου 68.500 διαθέσιμες θέσεις που ανακοίνωσε το υπουργείο στα τέλη Μάη. Τελικά, από αυτές τις θέσεις, λόγω ΕΒΕ αλλά και της μεγάλης δυσκολίας των θεμάτων των εξετάσεων, «γέμισαν» 57.500, αφήνοντας πάνω από 11.000 θέσεις κενές (19%). Ενδεικτικά σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Πάτρα έμεινε κενό περίπου το 11% των διαθέσιμων θέσεων στην κάθε πόλη, στα Γιάννενα το 25%, ενώ σε άλλα περιφερειακά πανεπιστήμια το ποσοστό έφτανε στο 70, το 80 και το 90%...

Να σημειώσουμε εδώ ότι αυτές οι κενές θέσεις χωρίς την ΕΒΕ θα καλύπτονταν, έστω και με το άδι-

κο και ανταγωνιστικό μοντέλο των πανελλαδικών εξετάσεων.

Για μία ακόμα χρονιά τμήματα σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και περιφέρεια έμειναν με ελάχιστους ή και καθόλου εισακτέους. Συνεχίζει λοιπόν ο δρόμος που έχει χαραχτεί εδώ και καιρό για κλεισίματα και συγχωνεύσεις σχολών, με πρώτο και άμεσο «στόχο» να αποτελούν τα περιφερειακά τμήματα. Άλλωστε, αυτό ορίζεται τόσο από τον νόμο «Νέοι Ορίζοντες» όσο και από τον νόμο Πιερρακάκη. Ένας ακόμα τρόπος να αφήσουν ξεκρέμαστους φοιτητές και αποφοίτους, με πτυχία από σχολές «φαντάσματα».

Όπως ομολογούν κυνικά κατά καιρούς διάφορα κυβερνητικά στελέχη «το πανεπιστήμιο δεν είναι για όλους»... Έχουν φροντίσει βέβαια για αυτό οι πολιτικές όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων. Οι πολιτικές των ταξικών φραγμών που χρόνια τώρα διαμορφώνουν ένα πανεπιστήμιο για ακόμα λιγότερους και ακόμα πιο εκλεκτούς. Ένα πανεπιστήμιο που δεν θα χωρά τα παιδιά της εργατικής τάξης και του λαού. Ένα πανεπιστήμιο αφιλόξενο για την πλατιά μάζα νεολαίας, εντατικοποιημένο και αποστειρωμένο, στο οποίο φυσικά δεν θα χωράνε αγώνες και αντιστάσεις.

Το ερώτημα για τους μαθητές που μένουν εκτός τριτοβάθμιας είναι το πού θα κατευθυνθούν. Οι ιδιωτικές σχολές-παραρτήματα ξένων πανεπιστημίων θα μπορούσαν να δώσουν μια λύση. Ίσως για κάποιες λίγες οικογένειες που θα προσπαθήσουν να απαντήσουν το ότι δεν κατάφεραν τα παιδιά τους το πολυπόθητο αποτέλεσμα και στην είσοδο σε κάποιο πανεπιστήμιο. Όχι πάντως για τη μεγάλη πλειοψηφία που δεν θα μπορεί να πληρώσει τα δίδακτρα. Σε αυτούς δεν δίνεται παρά η «διέξοδος» της άμεσης εισόδου στην εργασιακή ζούγκλα.

Η ψήφιση του νόμου για την επαγγελματική εκπαίδευση τον Γενάρη του '24 προσπαθεί να δώσει μια λύση στο πρόβλημα της εξαρτημένης αστικής τάξης, που δεν χρειάζεται και τόσους πολλούς πτυχιούχους. Θέλουν να αναπροσαρμόσουν την εκπαίδευση, ώστε αυτή να ταιριάζει περισσότερο στην αγορά εργασίας. Σε μια χώρα με «βαριά βιομηχανία» τον τουρισμό, φαίνεται να υπάρχει ανάγκη για στροφή σε πιο... χειρωνακτικές δουλειές, όπου το πτυχίο και τα επαγγελματικά δικαιώματα που αυτό εξασφαλίζει δεν χρειάζονται. Τι να το κάνεις το πτυχίο αν είσαι εργαζόμενος στη γαλέρα του τουρισμού, στο σέρβις και στα delivery; Και αυτό φροντίζουν να χαραχτεί καλά στις συνειδήσεις της νεολαίας.

Η εφαρμογή των ψηφισμένων νόμων «Κεραμέως - Χρυσοχοϊδη», «Νέοι Ορίζοντες», αλλά και ο νόμος για τα ιδιωτικά ΑΕΙ, παράλληλα με το υπόλοιπο νομοθετικό οπλοστάσιο που όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις έχουν σχεδιάσει, θα διαμορφώσει ένα πανεπιστήμιο ακόμα πιο δυσπρόσιτο για τα παιδιά από τα φτωχά και τα λαϊκά στρώματα. Τα παιδιά αυτά που αναγκάζονται να δουλέψουν παράλληλα με τις σπουδές τους, που φοιτούν σε τμήματα με ολοένα και πιο εντατικοποιημένα προγράμματα, που μπορεί να αναγκαστούν να παρατήσουν τις σπουδές τους όταν υπάρχει ο βραχνάς των διαγραφών που ξεκινούν από το 2025. Κι όλα αυτά, ενώ ποινικοποιείται ο συνδικαλισμός και οι αγώνες.

Φοιτητές, μαθητές νεολαία και λαός έχουν κάθε λόγο να παλέψουν ενάντια στην επίθεση που τους αποκλείει από τα πανεπιστήμια. Μαζί με γονείς και εκπαιδευτικούς μπορούν να ξαναβγούν στους δρόμους και να κατοχυρώσουν τα δικαιώματα που τους καταργούν.

Νεος Κανονισμός Λειτουργίας των σχολείων Τρομοκρατία και εκβιασμοί σε γονείς και μαθητές!

Η νέα σχολική χρονιά ανοίγει με εκβιασμούς και τρομοκρατία από τη μεριά της κυβέρνησης απέναντι σε μαθητές και γονείς. Όλοι οι γονείς στη χώρα καλούνται εκβιαστικά να υπογράψουν το νέο κανονισμό λειτουργίας που επιβάλλει το υπουργείο στα σχολεία. Η μη υπογραφή του κανονισμού λειτουργίας από τους γονείς αυτόματα θα σημαίνει αφαίρεση του δικαιώματος των παιδιών τους να μπορούν να φοιτήσουν σε οποιοδήποτε σχολείο σε όλη τη χώρα.

Ο κανονισμός λειτουργίας στοχεύει τόσο σε μαθητές όσο και σε γονείς. Συγκεκριμένα προβλέπει ότι σε περίπτωση που κατηγορούνται μαθητές “ότι με τη δράση τους ή με τη συμπεριφορά τους προκάλεσαν φθορά σε σχολική εγκατάσταση” θα είναι υπόλογοι οι γονείς τους απέναντι στο ελληνικό δημόσιο και θα είναι αντιμέτωποι με ποινικές και οικονομικές συνέπειες. Αν η διεύθυνση του σχολείου κατηγορήσει έναν μαθητή για φθορά στις σχολικές εγκαταστάσεις, θα ζητείται από τους γονείς άμεσα οικονομική αποκατάσταση. Στην περίπτωση που οι γονείς αρνηθούν, θα αναλαμβάνει ο Δήμος και η ΑΑΔΕ και οι γονείς εν τέλει θα κινδυνεύουν να βρεθούν χρεωμένοι στην εφορία.

Εδώ προκύπτουν εύλογα κάποια ερωτήματα: Τι γίνεται αν μια οικογένεια είναι φτωχή και δεν μπορεί να πληρώσει τις ζημιές; Άμεσα θύματα αυτής της ωμής τρομοκρατίας είναι οι φτωχές, λαϊκές οικογένειες. Και με τι κριτήρια επίσης οι διευθύνσεις των σχολείων και κάθε λογής παρατρεχάμενοι, ως “πρόθυμοι δικαστές”, θα καταδικάζουν ανήλικους μαθητές και τις οικογένειές τους; Ενισχύεται λοιπόν ένα κλίμα εκβιασμών και τρομοκρατίας σε γονείς και μαθητές και προωθείται η λογική του “χαφιεδισμού” στα σχολεία.

Πολλοί μαθητές και οι γονείς τους έχουν βρεθεί στο παρελθόν αντιμέτωποι με ψευδείς κατηγορίες για καταστροφές σε σχολικές εγκαταστάσεις κατά τη διάρκεια καταλήψεων, με σκοπό τη λασπολόγησή τους. Πολλά είναι επίσης και τα μαθητοδικεία εις βάρος μαθητών που συμμετείχαν σε καταλήψεις τα τελευταία χρόνια, αλλά και οι εισβολές της αστυνομίας και οι προσαγωγές αγωνιστών μαθητών σε καταλήψεις. Στόχος του νέου κανονισμού λειτουργίας, επομένως, δεν είναι η “αντιμετώπιση του σχολικού εκφοβισμού”, όπως ευαγγελίζονται, αλλά η καταστολή διά νόμου των μαθητικών καταλήψεων πριν αυτές ακόμα ξεσπάσουν.

Ο νέος κανονισμός λειτουργίας προβλέπει και αυστηροποίηση των ποινών απέναντι σε μαθητές και αλλαγή στο όριο των απουσιών. Προβλέπονται για τους μαθητές διάφορες ποινές έως και πενήνήμερη αποβολή, αποκλεισμός τους από αθλητικές, πολιτιστικές δραστηριότητες και εκδρομές, αλλά και αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος. Επανέρχεται και το “ποινολόγιο” σε περίπτωση “παρεκκλίνουσας συμπεριφοράς των μαθητών”. Μέσα στον κώδικα παρεκκλίνουσας συμπεριφοράς που αναφέρει το υπουργείο καταλαβαίνουμε πως φυσικά και θα εντάσσεται και η συμμετοχή στην κατάληψη και στους μαθητικούς αγώνες.

Παράλληλα, περιορίζεται ο αριθμός των απουσιών και διαχωρίζονται σε δικαιολογημένες και αδικαιολόγητες. Οι απουσίες θα καταχωρούνται επίσης ηλεκτρονικά στην πλατφόρμα “myschool” και θα φακλώνονται από το υπουργείο άμεσα οι μαθητές! Οι απουσίες είναι ένα από τα μεγαλύτερα μέσα τρομοκρατίας απέναντι στους μαθητές. Το βίωσαν και οι μαθητές τα τελευταία χρόνια στα σχολεία, που όταν αντιστεκόντουσαν και έκαναν κατάληψη, οι διευθύνσεις την κατέστειλαν δραστικά μέσα από τα απεργοσπαστικού τύπου τηλεμαθήματα με απουσίες.

Η αυστηροποίηση του ορίου των απουσιών δεν έχει ως στόχο μόνο τους μαθητές, αλλά συνολικά απειλεί τις λαϊκές, φτωχές οικογένειες που τα παιδιά τους φοιτούν σε σχολεία. Σε περίπτωση που οι μαθητές ξεπεράσουν ένα όριο απουσιών, που θα επαληθεύεται αυτόματα μέσα από την ηλεκτρονική πλατφόρμα, τότε θα αφαιρούνται ακόμα και επιδόματα από τους γονείς, όπως το επίδομα παιδιού, το επίδομα στέγασης και το Ελάχιστο Εγγυημένο Επίδομα (ΕΕΕ)!

Το υπουργείο ισχυρίζεται πως ο νέος κανονισμός λειτουργίας που επιβάλλεται έχει “ως στόχο την αντιμετώπιση του σχολικού εκφοβισμού (bullying)”. Το “bullying” στη νεολαία το γεννά το ίδιο το σύστημα, αλλά και ο εργασιακός και κοινωνικός μεσαίωνας που η ίδια η κυβέρνηση έχει επιβάλει. Αντίθετα, στην ουσία του, ο νέος κανονισμός λειτουργίας είναι ωμός εκφοβισμός της κυβέρνησης απέναντι σε γονείς, σε αγωνιστές μαθητές, στις λαϊκές οικογένειες. Η κυβέρνηση θέλει να θωρακιστεί απέναντι στους αγώνες μαθητών και εκπαιδευτικών, απέναντι στην απεργία και στην κατάληψη. Για αυτό και θέλει να χτίσει σχολεία όπου θα επικρατεί ασφυκτικό κλίμα εντατικοποίησης και αυστηρής πειθαρχίας για τους μαθητές. Για να μην μπορούν οι μαθητές να σηκώσουν κεφάλι και να αντισταθούν απέναντι στους ταξικούς φραγμούς που επιβάλλουν στην εκπαίδευση (ΕΒΕ, τράπεζα θεμάτων αλλά και το Εθνικό Απολυτήριο που ήδη σχεδιάζει το υπουργείο).

Στόχος όλων των παραπάνω μέτρων είναι να κατασταλούν τα δίκαια μέσα πάλης των μαθητών, η αποχή, η κατάληψη, η διαδήλωση. Το ίδιο προσπαθείται και για τους εκπαιδευτικούς μέσα από την αξιολόγηση και τις πειθαρχικές, ποινικές δίωξεις εις βάρος αγωνιστών εκπαιδευτικών, που ήδη δρομολογούνται. Φραγμό στα σχέδια της κυβέρνησης πίσω από το νέο κανονισμό λειτουργίας θα βάλουν οι μαθητικοί αγώνες, οι μαζικές απεργίες και διαδηλώσεις των εκπαιδευτικών, αλλά και η ουσιαστική λειτουργία και διεκδικήσεις των συλλόγων γονέων.

Εκλογές στη Γερμανία

«**Π**ολιτικός σεισμός» χαρακτηρίζονται στη Γερμανία οι τοπικές εκλογές που έγιναν την Κυριακή 1/9/2024, στα κρατίδια της Θουριγγίας (περίπου 2 εκ. κάτοικοι) και Σαξονίας (περίπου 4 εκ. κάτοικοι), που βρίσκονται στην πρώην Ανατολική Γερμανία. «Σεισμός» που όμως δεν αποτελεί «κεραυνό εν αιθρία» για όσους παρακολουθούν τα τεκταινόμενα. Έχουν προηγηθεί από καιρό «προσεισμοί» και σίγουρα θα ακολουθήσουν και οι σχετικοί «μετασεισμοί».

Στη Θουριγγία πρώτο κόμμα αναδείχθηκε το ακροδεξιό AfD (Εναλλακτικοί για τη Γερμανία) με 32,8% και αύξηση ποσοστού 9,4% σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές το 2019. Δεύτερο το κεντροδεξιό CDU (το κόμμα της Μέρκελ) με ποσοστό 23,6% και αύξηση 1,9%. Τρίτο το πρωτοεμφανιζόμενο κόμμα της Shara Wagenknecht BSW με ποσοστό 15,8%. Η Wagenknecht προέρχεται από τους Die Linke (Οι Αριστεροί). Οι Die Linke έχασαν το 17,9% του εκλογικού ποσοστού τους και πήραν 13,1%. Το σοσιαλδημοκρατικό SPD και οι Πράσινοι (Grüne) πήραν 6,1% και 3,2% αντίστοιχα, χάνοντας το κάθε κόμμα 2% περίπου.

Στη Σαξονία πρώτο κόμμα αναδείχθηκε το CDU με 31,7% έχοντας μείωση 0,4%. Ακολούθησε πολύ κοντά το AfD με ποσοστό 30,5% έχοντας αύξηση 3%. Τρίτο (και εδώ) το πρωτοεμφανιζόμενο BSW της Wagenknecht με 11,7%. Οι Die Linke πήραν το 4,5% χάνοντας 5,9% του ποσοστού τους, το SPD 7,4% με μείωση 0,3% και οι Πράσινοι 5,3% (μείωση 3,3%).

Το ποσοστό συμμετοχής αυξήθηκε και στα δύο κρατίδια και κινήθηκε στο 75% περίπου, ενώ το 2019 ήταν περίπου στο 65%. Είναι καθαρό ότι οι μεγάλοι κερδισμένοι είναι το ακροδεξιό AfD και το πρωτοεμφανιζόμενο BSW της προερχόμενης από τους Die Linke, Shara Wagenknecht. Το CDU κράτησε τις δυνάμεις του, ενώ μεγάλοι χαμένοι είναι οι Die Linke και τα κόμματα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης SPD και Πράσινοι.

Είναι επίσης καθαρό ότι το αποτέλεσμα εκφράζει την ύπαρξη μεγάλης δυσαρέσκειας στην κοινωνία. Δυσανεμία που έχει τις ρίζες της στην περίοδο μετά την ένωση με τη Δυτική Γερμανία, όταν τα ενεργά εργοστάσια της Ανατολικής Γερμανίας πουλήθηκαν σε μία νύχτα και ταυτόχρονα τα έκλεισαν βυθίζοντας τους ανθρώπους στη φτώχεια, τα αδιέξοδα και την απογοήτευση, παρόλη την προσμονή του «καπιταλιστικού παραδείσου». Η δυσαρέσκεια και η απογοήτευση όμως έχουν ενταθεί τα τελευταία χρόνια εξαιτίας της ακολουθούμενης πολιτικής. Πολιτικής μεγαλώματος της φτώχειας και των αδιεξόδων για εκατομμύρια ανθρώπους. Ιδιαίτερα στις νεότερες γενιές. Δεν είναι τυχαίο ότι τα ποσοστά των κερδισμένων των εκλογών (π.χ. AfD) είναι μεγαλύτερα στις νεότερες γενιές. Βασικά ζητήματα που κυριάρχησαν προεκλογικά ήταν της ακρίβειας στις τιμές (ιδιαίτερα σε βασικά είδη διατροφής), η ανασφάλεια στην εργασία και η αύξηση της ανεργίας. Προφανώς είναι εντελώς ταιριαστή στο γενικό κλίμα η ανακοίνωση (2/9/2024) της Volkswagen (VW) ότι ίσως κλείσει -για πρώτη φορά στα 87 χρόνια της λειτουργίας της- εργοστάσια στη Γερμανία (η VW απασχολεί στη Γερμανία 300.000 εργαζομένους απ' τους 680.000 συνολικά). Ασφαλώς δεν έλλειψαν και τα προσφιλή στην ακροδεξιά θέματα της «αύξησης της εγκληματικότητας» και της «μη ενσωμάτωσης των μεταναστών». Σημαντικό ρόλο επίσης παίζει και η υποστήριξη της γερμανικής κυβέρνησης στα πολεμικά σχέδια των Αμερικάνων στην Ουκρανία. Μια στάση που έχει οδηγήσει σε χειρότερηση των συνθηκών ζωής όχι μόνο τους εργαζόμενους, αλλά και τις επιχειρήσεις, οι οποίες έχασαν το πλεονέκτημα του φθηνού φυσικού αερίου. Δεν είναι τυχαίο ότι στους κερδισμένους είναι το κόμμα της Shara Wagenknecht, που χαρακτηρίζεται ως «αγωνίστρια της ειρήνης» και εναντιώνεται στην προμήθεια όπλων στην Ουκρανία, υποστηρίζοντας τη θέση της εξεύρεσης λύσης μέσω διαπραγματεύσεων με τη Ρωσία. Ούτε είναι επίσης τυχαίο ότι και οι άλλοι κερδισμένοι των εκλογών (το AfD) εμφανίζονται με την θέση «Στείλτε διπλωμάτες και όχι βόμβες».

Διεξάγεται αυτή την στιγμή στη Γερμανία μια έντονη συζήτηση για το τι είδους τοπικές κυβερνήσεις μπορούν να σχηματιστούν στα συγκεκριμένα κρατίδια. Αν αυτό είναι δυνατό ή αν οδηγούνται στον κίνδυνο της «ακυβερνησίας». Προκρίνεται λόγω πολύ από όλους η ανάγκη για ύπαρξη «σταθερών κυβερνήσεων». Το AfD δεν το θέλει για κυβερνητικό συνεργάτη κανένα άλλο κόμμα. Το ίδιο προτιμά συνεργία με το CDU, για το οποίο ισχυρίζεται ότι αντιγράφει την πολιτική του (βλ. στο μεταναστευτικό).

Το CDU βλέπει σαν πιθανούς συνεργάτες το BSW και το SPD, απορρίπτοντας το AfD και τους Die Linke. Όμως η Shara Wagenknecht έχει ξεκαθαρίσει ότι η συμμετοχή σε μια κυβέρνηση κρατιδίου θα εξαρτηθεί από τη στάση των πιθανών εταίρων στο ζήτημα του πολέμου στην Ουκρανία. Ζήτημα που δηλώνει ότι το θεωρεί πολύ σημαντικό! Θα μείνει όμως σταθερή σε αυτό; Παράλληλα τα άλλα κόμματα αποκλείουν το BSW ως κυβερνητικό εταίρο σε ομοσπονδιακή κυβέρνηση, η οποία έχει την ευθύνη της εξωτερικής πολιτικής. Το ίδιο το BSW από τη μεριά του, συζητά την πιθανότητα συγκρότησης τοπικών κυβερνήσεων με το CDU και το SPD...

Η κατάσταση έχει γίνει δύσκολη για το πολιτικό σύστημα της Γερμανίας και δεν αφορά μόνο τις τοπικές κυβερνήσεις, αλλά έχει ανοίξει και μια συζήτηση για το τι θα γίνει σε ένα χρόνο, μετά τις ομοσπονδιακές, πανγερμανικές εκλογές. Τα κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού ελπίζουν να αντιστρέψουν μέχρι τότε την κατάσταση, προωθώντας μέτρα που αφορούν τις συντάξεις, τη «σταθερότητα στην οικονομία», τις θέσεις εργασίας, το ζήτημα νέων συλλογικών συμβάσεων, κ.α. Από την άλλη όμως κάτι τέτοιο φαίνεται πολύ δύσκολο να συμβεί...

Το σίγουρο είναι ότι: «Μετά τον σεισμό των εκλογών στη Σαξονία και τη Θουριγγία έρχονται ανήσυχες εποχές», όπως γράφτηκε στην εφημερίδα του Μονάχου Tageszeitung (TZ). Μια «ανησυχία» βέβαια που δεν υπάρχει μόνο στην πολιτική και τα εκλογικά αποτελέσματα, αλλά πρώτα πρώτα στην οικονομία και την κοινωνία, αλλά και στους προβληματισμούς για τη γενικότερη θέση της Γερμανίας στον κόσμο. Πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα; Ίδωμεν...

Το κρίσιμότερο ζήτημα ήταν και παραμένει πάντα όχι αν και πώς θα μιλήσουν τα εκατομμύρια των ψηφοφόρων στη κάλπη, αλλά πότε και πώς θα μιλήσουν τα εκατομμύρια των εργαζομένων και των λαϊκών ανθρώπων! Και μάλιστα με τη μοναδική γλώσσα που μπορούν να «πείσουν»! Τη γλώσσα των δικών τους αγώνων...

ΗΠΑ-εκλογές

Προς την τελική ευθεία

Η προεκλογική εκστρατεία των δύο υποψηφίων συνεχίζεται «κανονικά». Τραμπ και Χάρις, (για την οποία εκκρεμεί η τυπική επικύρωση από τη Συνδιάσκεψη του Δημοκρατικού κόμματος), «οργάνουν» τις Πολιτείες των ΗΠΑ, κυρίως αυτές που χαρακτηρίζονται «Πολιτείες κλειδιά», για την τελική επικράτηση. Κύριο χαρακτηριστικό της αντιπαράθεσης, οι επιθέσεις «επί του προσωπικού». Το ίδιο μάλλον θα συμβεί και στο τελικό ντιμπέιτ, που προβλέπεται να γίνει στις 10 Σεπτεμβρίου.

Όσα όμως προηγήθηκαν -και συνεχίζονται σε προκλήσεις και παρασκηνίω- δεν μπορούν να χαρακτηριστούν και πολύ «κανονικά»! Η απόπειρα δολοφονίας του Τραμπ σχολιάστηκε και αναλύθηκε

ποικιλοτρόπως. Όμως το πιο επιτυχημένο σχόλιο είναι αυτό που επισήμαινε ότι η σφαίρα που προοριζόταν για τον Τραμπ έπληξε τελικά τον Μπάιντεν. Γεγονός που αναμφίβολα συνδέεται με την απόφαση «παραίτησης» του από τη διεκδίκηση του χρίσματος των Δημοκρατικών. Όπως διαπιστώνεται, το γεγονός αυτό -και ότι ακολουθεί- αποτελεί μια χαρακτηριστική εκτροπή από την ισχύουσα πολιτική κανονικότητα.

Η εκτροπή δεν αφορά μόνο την απόσυρση του Μπάιντεν, αλλά και τη συνέχισή της δημιουργία τετελεσμένων! Όσο εξωθεσμικός χαρακτηρίζεται ο εξαγκαλισμός Μπάιντεν να αποσυρθεί, άλλο τόσο τέτοιος είναι και η επιλογή της Καμάλα Χάρις. Ότι γίνεται σε περι-

πτωση αναγκαστικής «απόσυρσης» εν ενεργεία Προέδρου εφαρμόστηκε και για υποψήφιο.

Η Χάρις, με τον τρόπο που επιβλήθηκε, είναι φανερό ότι οικειοποιείται όσα είχε κατοχυρώσει ο Μπάιντεν, από αντιπροσώπους μέχρι οικονομικές συνεισφορές. Άλλωστε -και από τη πρώτη στιγμή- δηλώνει ότι εξασφάλισε τον αριθμό αντιπροσώπων για να λάβει το χρίσμα στη Συνδιάσκεψη των Δημοκρατικών στις 19/8. Φαινομενικά η κίνηση αυτή δείχνει βιασύνη των Δημοκρατικών να κλείσει το θέμα το συντομότερο. Ωστόσο μια εξήγηση της αργοπορίας, (εφόσον η επιλογή της Χάρις απαιτούσε να υπερκεραστεί η Συνδιάσκεψη), ήταν να θεθεί το ζήτημα όσο το δυνατόν πιο κοντά στις εκλογές.

Ωστόσο, ο κίνδυνος αποσυμπίεσης της εκλογικής βάσης των Δημοκρατικών, μπροστά σε τόσο εμφανή παρασκηνιακή διαπλοκή, είναι υπαρκτός. Συγκρίνεται με τη κίνηση Ομπάμα το 2016, να επιβάλει την Κλίντον ως υποψήφια των Δημοκρατικών, βοηθώντας την άνοδο Τραμπ στην εξουσία. Ωστόσο υπάρχει διαφορά, γιατί ο Ομπάμα τότε δεν μπορούσε να είναι υποψήφιος.

Είναι φανερό ότι οι εσωκομματικές πολιτικές αντιθέσεις στους Δημοκρατικούς δεν έληξαν και επίσης ότι η συσπείρωση στην εκλογική τους βάση δεν είναι εξασφαλισμένη. Η περίπτωση του Ρόμπερτ Κένεντι Τζούνιορ είναι μέχρι στιγμής η πιο ορατή διάσταση των πολλών -ενδοκομμένων- ρηγμάτων στο εσωτερικό τους. Ο Κένεντι, μετά την επιβολή της Χάρις, ξεκινά προεκλογική εκστρατεία ως ανεξάρτητος υποψήφιος, συγκεντρώνοντας ένα όχι και τόσο ευκαταφρόνητο ποσοστό (άνω του 8%), αλλά στη συνέχεια εγκαταλείπει αυτή τη φιλοδοξία του συνταξοσύμμενος στο πλευρό του Τραμπ!

Εκ των πραγμάτων ίσως αποδειχτεί ότι το πρόβλημα των Δημοκρατικών δεν ήταν η υγεία του Μπάιντεν ή η επιλογή του διαδόχου του με παρασκηνιακούς συμβιβασμούς και συμφωνισμούς, αλλά η αδυναμία να απαντήσουν στο «φαινόμενο Τραμπ».

Από την άλλη έκοψε τη σιγουριά των Ρεπουμπλικάνων, που ηγαλάζει και από το γεγονός ότι -σταθμίζοντας τα σημερινά δεδομένα- δεν διαφαίνεται σοβαρή προοπτική ανατροπής των εκλογικών συσχετισμών. Η πρόσφατη επικαιροποίηση των κατηγοριών κατά του Τραμπ, (ενδέχεται να οδηγήσει σε σημαντική αναθεώρηση τους) που αφαιρούν την απόπειρα ανατροπής του εκλογικού αποτελέσματος το 2020 και την παρεμπόδιση της ειρηνικής μεταβίβασης της εξουσίας, δεν φαίνεται να έχει άλλο στόχο από το «ξεπάγωμα» της υπόθεσης. Δηλαδή τη συντήρηση του θέματος για ενδεχόμενη μετεκλογική χρήση, όπως στην αμφισβήτηση ενός οριακού αποτελέσματος. Ως γνωστόν, η υπόθεση είχε ουσιαστικά «παγώσει» με την ετυμηγορία του Ανωτάτου Δικαστηρίου των ΗΠΑ, ότι οι πρώην πρόεδροι καλύπτονται από ασυλία ποινικών διώξεων κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.

Εάν επιβεβαιωθούν οι δημοσκοπήσεις, που προβλέπουν ένα στενό παρόμοιο με τις προηγούμενες εκλογές του 2020, τότε ο Μπαρνιέ στη θέση του νέου πρωθυπουργού της Γαλλίας, δεν απέκλεισε την στήριξη υπό προϋποθέσεις.

Ο **Μελανσόν** (επικεφαλής της Ανυπότακτης Γαλλίας) δήλωσε ότι «ο διορισμός του Μπαρνιέ είναι πρακτικά μια κυβέρνηση του Μακρόν μαζί με τη Λεπέν. Ο διορισμός του Μπαρνιέ δείχνει ότι το αποτέλεσμα των εκλογών δεν είναι γαλλικό κοινοβούλιο έχει κλαπεί». Το ΝΑΜ ήδη έχει καλέσει τον κόσμο σε διαδηλώσεις στους δρόμους στις 7 Σεπτεμβρίου.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Μπατίρ, Παλαιστίνη

Η γη των ελιών και αμπελιών, στόχος των σιωνιστικού αποικισμού

Πηγές και προτάσεις

ΔΕΙΤΕ φωτογραφίες του Μπατίρ από το επίσημο σελίδα της UNESCO. whc.unesco.org/en/list/1492/

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα παλιότερο άρθρο του Yuval Abraham, www.972mag.com/settlers-battir-illegal-outpost/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης.

Αλλες φορές το αποκαλούσαν «κήπο της Ιερουσαλήμ» και άλλοτε «το πανέρι των λαχανικών» της. Μια έκταση λίγο περισσότερο από 12 τετραγωνικά χιλιόμετρα, ανάμεσα στην μεσογειακή παράκτια ζώνη και την άνυδρη κοιλάδα του Ιορδάνη. Μεγάλες ποσότητες από σταφύλια, ροδάκινα, ελιές, μήλα, σύκα και ζαρζαβατικά συνεχίζουν να προμηθεύουν την αγορά της ιστορικής πόλης. Μέσα σε αυτά και η φημισμένη μελιτζάνα Μπατίρ. Σε μια κατάφυτη κοιλάδα, έξι χιλιόμετρα δυτικά της Βηθλεέμ και επτά νοτιοδυτικά της Ιερουσαλήμ, το παλαιστινιακό χωριό Μπατίρ, των 5.000 κατοίκων, οφείλει την πλούσια γεωργική παραγωγή του σε ένα σύστημα από αρδευόμενες πεζούλες στις πλαγιές της κοιλάδας, κληρονομιά από τους αρχαίους χρόνους. Η περιοχή κατοικήθηκε τουλάχιστον από την Μέση Εποχή του Χαλκού και του πολιτισμού των Χαναανίων και στην συνέχεια πέρασαν από εκεί μεταξύ άλλων Εβραίοι, Ρωμαίοι και τελευταίοι οι Άραβες. Στο Μπατίρ λένε, η εβδομάδα έχει 8 ημέρες! Γιατί οι οκτώ μεγάλες οικογένειες του χωριού εναλλάσσονται καθημερινά στη χρήση των αρδευτικών καναλιών για το πότισμα των αναβαθμίδων. Ένα προαιώνιο σύστημα κοινοτικής εκμετάλλευσης του νερού το οποίο έρχεται μέσω αγωγών από επτά γειτονικές πηγές και αποθηκεύεται σε δεξαμενές, μια από τις οποίες είναι κτισμένη από τα ρωμαϊκά χρόνια. Εκτός από την εύφορη γη, το Μπατίρ είναι ξεχωριστό και για την στρατηγική θέση του ανάμεσα στην Ιερουσαλήμ και την Βηθλεέμ. Ιδιαίτερα ύστερα από την κατασκευή της σιδηροδρομικής γραμμής που περνά και τον συνδέει με την Ιερουσαλήμ με την Γιάφα στη μεσογειακή ακτή της Παλαιστίνης.

Η ιστορία του σιδηροδρομικού σταθμού είναι στενά δεμένη με την Καταστροφή των Παλαιστινίων και τον σιωνιστικό αποικισμό. Ήταν και τότε Σεπτέμβρης το 1892, όταν για πρώτη φορά οι κάτοικοι του Μπατίρ είδαν να σταματά μπροστά τους το τρένο. Ο σταθμός προέθεσε εισοδήματα στο χωριό. Το 1936 στην μεγάλη αραβική εξέγερση κήκη και, όταν ξεκίνησε ο εβραϊκός αποικισμός τον καιρό της Βρετανικής Εντολής, η σιδηροδρομική γραμμή έγινε συχνά στόχος βομβιστικών σαμποτάζ από την Χαγκανά. Τον Μάιο του 1948 οι σιωνιστές άρρισαν τις επιθέσεις στο χωριό. Οι περισσότεροι κάτοικοι αναγκάστηκαν να το εγκαταλείψουν και να καταφύγουν στην ύπαιθρο. Το Μπατίρ γλύτωσε από το κύμα μαζικών σφαγών που εξαπέλυσαν οι εβραϊκές τρομοκρατικές συμμορίες, αντίθετα με άλλα χωριά μαζί και το γειτονικό Ντερ Γισαίν. Τότε, αργησύνεται οι παλιότεροι, το χωριό σώθηκε χάρη στον Χασάν Μουσταφά, έναν σπουδαγμένο μηχανικό, ο οποίος αγωνίστηκε για την οργάνωση των καλλιεργειών και την μόρφωση των παιδιών. Λένε πως τον καιρό που το χωριό εγκαταλείφθηκε, αυτός γυρνούσε στα σπίτια και άναβε τα βράδια κερί για να φαίνεται πως κατοικούνται. Ο Χασάν Μουσταφά οργάνωσε νεαρούς άνδρες για να περιπολούν στο χωριό και ενθάρρυνε τους κατοίκους να επιστρέψουν. Μετά τον πόλεμο και την Νάκμπα

του 1948 οι Παλαιστίνιοι ξαναγύρισαν στα σπίτια τους, αλλά ο σταθμός δεν ξανακλειώθηκε και τα τρένα περνούσαν δίχως να σταματήσουν. Με την συμφωνία εκκευρίας του 1949 οι Ισραηλινοί απαίτησαν να έχουν τον πλήρη έλεγχο της σιδηροδρομικής γραμμής και γι' αυτό μεταποτίστηκε η Πράσινη Γραμμή μερικές εκατοντάδες μέτρα ανατολικά. Η περιοχή χωρίστηκε στα δύο και οι χωρικοί του Μπατίρ το μόνο που πέτυχαν ήταν να διατηρήσουν το δικαίωμα να περνάνε το σύνορο της κατοχής για να καλλιεργούν τη γη τους. Ήταν οι μόνοι Παλαιστίνιοι που είχαν δικαίωμα να διαβαίνουν την Πράσινη Γραμμή. Μετά τον πόλεμο του 1967 το όριο παρέμεινε μόνο στους χάρτες. Οι σιωνιστές κατέλαβαν όλη την Δυτική Όχθη.

Κινδύνευαν να χάσουν μεγάλο τμήμα της καλλιεργούμενης γης και το χωριό να κοπεί στη μέση. Στις πολύμορφες κινητοποιήσεις τους προστέθηκαν και διεθνείς πρωτοβουλίες. Η κατασκευή του διαχωριστικού τείχους θα κατέστρεφε το αρχαίο σύστημα των αναβαθμίδων και των αρδευτικών καναλιών. Το 2011 κέρδισαν το Διεθνές Βραβείο Μελίνα Μερκούρη για τη Διαφύλαξη και Διαχείριση Πολιτιστικών Τοπίων και το 2014 πέτυχαν την προστασία του χωριού ως Μνημείου Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO. Σαν «Γη των ελιών και των αμπελιών» καταχωρήθηκε στον διεθνή κατάλογο πολιτιστικών τοπίων. Η σιωνιστική κατοχή αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Τον Ιανουάριο του 2015, το Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ πώγωσε την κατασκευή του τείχους στην κοιλάδα. Το Υπουργείο Άμυνας των κατακτητών δήλωσε όμως πως αν χρειαστεί θα επαναφέρει τα σχέδια.

Συνεχίστηκαν βέβαια οι προσπάθειες για την εγκατάσταση εποίκων μέσω των παράνομων φυλακίων σε όλη τη γεωγραφική περιοχή.

Η συνεχιζόμενη μαζική σφαγή των Παλαιστινίων στην Γάζα και η αιματηρή καταστολή της αντίστασης στην Δυτική Όχθη με την συνεχώς των δυτικών κυβερνήσεων θεωρήθηκε ως ευκαιρία για την εφαρμογή νέων αποικιστικών σχεδίων από την κυβέρνηση Νετανιάχου.

Σχέδια τα οποία συστηματικά υλοποιούνται εδώ και χρόνια και έχουν κλιμακωθεί το τελευταίο διάστημα. Αρχικά πριν την 7η Οκτωβρίου του 2023, την οποία χρησιμοποιούν τώρα για

πρόσχημα οι εγκληματίες ηγέτες του Ισραήλ. Το 2023 ήταν η χρονιά που δόθηκαν οι περισσότερες άδειες αποικιστικού εδώ και τριάντα χρόνια. Οι κατοκικές αρχές εξέδωσαν 12.349 άδειες ανέγερσης οικοδομών στην Δυτική Όχθη, σύμφωνα με έκθεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης! Μια άλλη χαρακτηριστική περίπτωση για τις προθέσεις τους ήταν η μεταφορά της διοίκησης της κατεχόμενης Δυτικής Όχθης, από τον στρατό στον ακροδεξιό υπουργό Οικονομικών Μπεζαλέλ Σμότριχ, που ξεκίνησε σταδιακά από τις αρχές του 2023.

Εκπρόσωπος των ακροδεξιών σιωνιστών και του σκληρού τμήματος των εποίκων ο Σμότριχ, δεν έκρυψε εξαρχής τους στόχους του. Τότε όλοι σκεδόν οι παρατηρητές, ακόμη και συστημικοί Αμερικανοί, είχαν χαρακτηρίσει την απόφαση σαν την αρχή της ντε γιούρε προσάρτησης της Δυτικής Όχθης. Στα μέσα του φετινού Αυγούστου ο Σμότριχ επανήλθε ανακοινώνοντας την κυβερνητική απόφαση για ανέγερση πέντε οικισμών, στην θέση πέντε παράνομων φυλακίων που έστησαν έποικοι τα τελευταία χρόνια. Ανάμεσα τους ο οικισμός με την ονομασία Ναχάλ Χελέτζ δίπλα ακριβώς στο Μπατίρ. Καθόλου τυχαία. Η περιοχική θεωρείται ιδιαίτερα στρατηγικής σημασίας για ένα μελλοντικό παλαιστινιακό κράτος.

Βρίσκεται στην μέση μιας συνεχούς παλαιστινιακής παρουσίας δυτικά της Βηθλεέμ, συνδέοντας πέντε παλαιστινιακά χωριά με την πόλη στα οποία ζουν 25.000 περίπου Παλαιστίνιοι. Ο νέος οικισμός θα δημιουργήσει μια ακολουθία οικισμών που θα αποσυνδέει τα παλαιστινιακά χωριά από τη Βηθλεέμ ενώ θα συνδέει τους εβραϊκούς οικισμούς του Γκους Ετζιόν με την Ιερουσαλήμ.

«Καμία αντισραηλινή και αντισιωνιστική απόφαση δεν θα σταματήσει την

ανάπτυξη των οικισμών. Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε κατά του επικινδύνου σχεδίου της ίδρυσης παλαιστινιακού κράτους, δημιουργώντας τετελεσμένα επί τόπου»! δήλωσε κυνικά ο Σμότριχ παρουσιάζοντας το νέο αποικιστικό σχέδιο. Δεν άφησε καμία αμφιβολία πως οι σιωνιστές παραμένουν αμετακίνητα προσηλωμένοι στον τελικό στόχο τους, την πλήρη αποικιοποίηση της Παλαιστίνης και την εννοκάθαρση των Παλαιστινίων που προορίζονται να στριμωχτούν και να αργοπεθάνουν σε επιτηρούμενους θύλακες-ανοικτές φυλακές.

700.000 έποικοι σε 200 οικισμούς και φυλακία βρίσκονται πλέον στην Δυτική Όχθη. Δεν είναι μόνο οι ακραίοι σιωνιστές, οι ακροδεξιοί συναϊροί του Νετανιάχου που έχουν αυτήν την επιδίωξη, όπως θέλουν λένε τα δυτικά ΜΜΕ. Στο σύνολο τους οι υπερασπιστές του σιωνιστικού κράτους εξ αρχής, ανεξάρτητα από επιμέρους διαφορές, είχαν την ίδια επιδίωξη, τον αποικισμό της Παλαιστίνης. Και όσο περνά ο καιρός φαίνεται όλο και πιο καθαρά πως η ύπαρξη αυτού του κράτους είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με αυτήν την εφιαλτική προοπτική και βέβαια τον διαρκή πόλεμο σε βάρος των αραβικών λαών.

Το Μπατίρ και η πρόσκαινη κληρονομιά του βρίσκονται ξανά μπροστά στον κίνδυνο της καταστροφής. Ο εβραϊκός οικισμός πρόκειται να κτιστεί αρχικά πάνω σε 148 στρέμματα της εύφορης γης του. Το σχέδιο για την μετατροπή της Δυτικής Όχθης σε ένα αρχιπέλαγος από παλαιστινιακούς θύλακους θα προχωρήσει και άλλο. Το Μπατίρ θα αποκοπεί από την γειτονική Βηθλεέμ και τα διπλά χωριά. Αυτή την φορά δεν υπάρχει ένας Χασάν Μουσταφά να το σώσει. Όπως και όλη η κατεχόμενη Παλαιστίνη δεν έχει άλλη επιλογή από την σκληρή και ανυποχώρητη μαζική αντίσταση.

Γαλλία

Παραμένει το κυβερνητικό αδιέξοδο

Εκβιασμοί και ελιγμοί του Μακρόν

Παρόλο που ο 2ος γύρος των Βουλευτικών εκλογών στη Γαλλία έγινε στις 7 Ιουλίου 2024, ακόμα δεν έχει προκύψει κυβέρνηση από τη νέα Βουλή! Ο Μακρόν, παρόλο που βρέθηκε στην τρίτη θέση σε αριθμό Βουλευτών (162 έδρες), εξακολουθεί να έχει βασικό και ρυθμιστικό ρόλο στις εξελίξεις.

Από την αρχή δήλωσε πως δεν παραιτείται από πρόεδρος και διόρισε την κυβέρνηση του Αταλ ως υπηρεσιακή. Σε αυτό τον διευκόλυνε η διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων, που ξεκινούσαν στα τέλη Ιουλίου και χρειαζόντουσαν μια κυβερνητική αρχή «με εμπειρία και συνέχεια». Στη συνέχεια πέτυχε να επανεκλέξει ως πρόεδρο της Βουλής τη δική του υποψήφια, Γιάελ Μπρον-Πιβέ.

Στις 23/7 απέρριψε την πρόταση του Νέου Λαϊκού Μετώπου (ΝΑΜ), που είχε προτείνει την Λουσί Καστένς (οικονομολόγο, διευθύντρια οικονομικών υποθέσεων στον Δήμο του Παρισιού) για πρωθυπουργό στη νέα κυβέρνηση! Το ίδιο μορφο γαλλικό σύνταγμα δίνει στον πρόεδρο την αρμοδιότητα για την επιλογή του πρωθυπουργού χωρίς χρονικούς ή άλλους περιορισμούς. Αν και η παράδοση λέει να προκρίνεται πρωθυπουργός από τον πρώτο σε έδρες κόμμα ή συνασπισμό, αυτό δεν είναι υποχρεωτικό να συμβεί. Έτσι ο Μακρόν μπορεί να προτείνει ένα άλλο πρόσωπο πέραν του ΝΑΜ, τεχνοκράτη ή κοινής αποδοχής.

Ο γάλλος πρόεδρος, εκμεταλλευόμενος τις «αυτοκρατορικές εξουσίες» που του δίνει το σύνταγμα, στην ουσία έκανε ένα ακόμα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα αρνούμενος την υποψηφιότητα του Νέου Λαϊκού Μετώπου! Αυτό σημαίνει ότι συνεχίζεται το πολιτικό αδιέξοδο που προέκυψε από τις εκλογές. Το Νέο Λαϊκό Μέτωπο με 182 έδρες είναι μεν πρώτο, αλλά δεν μπορεί να επιβάλει τις πολιτικές του επιλογές, αφού χρειάζονται 289 έδρες για την απόλυτη πλειοψηφία. Παρά τις συνεχείς διαμαρτυρίες του ΝΑΜ, ο πρόεδρος αδιαφορεί και αγνοεί επιδεικτικά τον Μελανσόν, ζητώντας από τους ύποπλους εταίρους του να βρουν άλλη λύση!

Ο Μακρόν με πατρικό ύφος συνέστησε δε σε όλα τα κόμματα «να δουλέψουν για να υπάρξουν πραγματικές προγραμματικές συλλήψεις»! Σύμφωνα με τις τελευταίες δηλώσεις του, απέκλεισε την επιλογή μιας «ριστερής κυβέρνησης», στο όνομα της «θεσμικής σταθερότητας» και ανακοίνωσε ότι θα έχει νέες διαβουλεύσεις με τα κόμματα για νέα πρόσωπα»!

Η γαλλική άρχουσα τάξη είναι καιρό τώρα αρκετά στριμωγμένη γεωστρατηγικά. Αντιμετωπίζει πιέσεις και προκλήσεις από «εχθρούς και φίλους». Έχασε τα συμβόλαια των υποβρυχίων με την Αυστραλία, όταν οι ΗΠΑ προχώρησαν στην σύναψη της ΑΥΚΥΣ. Ενώ βρίσκεται σε διαρκή υποχώρηση στην Αφρική, όπου χάνει από τη Ρωσία μια σειρά περιοχές που είχε και στρατιωτική παρουσία! Αλλά και στην Ευρώπη ο γαλλικός ιμπεριαλισμός έχει προβλήματα. Ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει στριμώσει τη Γαλλία, καθώς βρέθηκε ουραγός των εξελίξεων πίσω από τη σημαία των Αμερικάνων. Ενώ και η πρόκληση της συνοχής και των συσχετισμών στον γαλλο-γερμανικό άξονα καλά κρατεί.

Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε και τα προβλήματα της οικονομίας που συνεχώς διογκώνονται, κυρίως λόγω ανταγωνισμού και έλλειψης αγορών, τότε το μίγμα να γίνεται εκρηκτικό και πειστικό για το γαλλικό κατεστημένο. Γι' αυτό ο Μακρόν δεν διανοείται να υπάρξει υπαναχώρηση στο ασφαλιστικό νόμο ή στις φορολογικές ελαφρύνσεις στους «έκοντες», που με τόσο κόπο έχει καταφέρει να περάσει.

Με δεδομένο ότι βάσει του γαλλικού συντάγματος δεν μπορούν να διενεργηθούν εκλογές πριν από το καλοκαίρι του 2025, αναζητείται η «μαγική συνταγή» με την αριστερά απέξω αλλά και την ακροδεξιά Λεπέν στη γωνία, που προς το παρόν δεν φαίνεται εφικτή!

Επί του πειστηρίου

Ενώ είχε ήδη γραφεί το άρθρο στις 5/9, ο Μακρόν ανακοίνωσε πως διόρισε τον Μισέλ Μπαρνιέ ως νέο πρωθυπουργό στη Γαλλία.

Ο Μπαρνιέ (73 χρονών) είναι ένας συντηρητικός πολιτικός, πρώην επίτροπος της ΕΕ, ηγήθηκε των συνομιλιών της ΕΕ με τη Βρετανία για την έξοδο της, κατείχε ρόλους σε διάφορες γαλλικές κυβερνήσεις. Μέλος των δεξιών Ρεπουμπλικάνων (Γκωλική Δεξιά), φέρει τον τίτλο του Mr Brexit!

Ο ακροδεξιός Εθνικός Συναγεμώσιμος (RN), σχολιάζοντας τον διορισμό του Μπαρνιέ στη θέση του νέου πρωθυπουργού της Γαλλίας, δεν απέκλεισε την στήριξη υπό προϋποθέσεις. Ο Μελανσόν (επικεφαλής της Ανυπότακτης Γαλλίας) δήλωσε ότι «ο διορισμός του Μπαρνιέ είναι πρακτικά μια κυβέρνηση του Μακρόν μαζί με τη Λεπέν. Ο διορισμός του Μπαρνιέ δείχνει ότι το αποτέλεσμα των εκλογών δεν είναι γαλλικό κοινοβούλιο έχει κλαπεί». Το ΝΑΜ ήδη έχει καλέσει τον κόσμο σε διαδηλώσεις στους δρόμους στις 7 Σεπτεμβρίου.

Βενεζουέλα

Κρίσιμη σύγκρουση δύο ανταγωνιστικών αστικών στρατοπέδων

Στις 28 Ιουλίου διεξήχθησαν στη Βενεζουέλα προγραμματισμένες προεδρικές εκλογές, που σύμφωνα με την κεντρική εκλογική επιτροπή της χώρας, ανέδειξαν με οριακή πλειοψηφία τον σημερινό πρόεδρο Νικολά Μαδούρο για τρίτη συνεχόμενη θητεία. Το αποτέλεσμα αμφισβητήθηκε έντονα από το σύνολο των δυνάμεων της αστικής αντιπολίτευσης, που προχώρησε σε δυναμικές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, οι οποίες κατεστάλησαν από την αστυνομία και το στρατό με απολογισμό 25 νεκρούς, 192 τραυματίες και πάνω από 2.500 συλλήψεις.

Το σημερινό καθεστώς της Βενεζουέλας έχει προέλευση στην κινηματι-

κή έφοδο του «Βολιβιανισμού», που εγκαταστάθηκε στη χώρα μετά την εκλογική νίκη του Ούγκο Τσάβες το 1998. Εμπνευσμένος από τα ιδανικά του «Απελευθερωτή» Σιμόν Μπολίβαρ, που συνέβαλε στην αποτίναξη της αποικιοκρατίας σε διάφορες χώρες της Λατινικής Αμερικής στις αρχές του 19ου αιώνα, ο Τσάβες ανακήρυξε την Πέμπτη Δημοκρατία στη Βενεζουέλα, προωθώντας την εθνικοποίηση των πλουτοπαραγωγικών πηγών, ιδίως του πετρελαίου που αντιπροσωπεύει το 90% των εξαγωγικών πόρων της χώρας, την εξάλειψη της φτώχειας και την ίση πρόσβαση στα κοινωνικά αγαθά για όλο το λαό, όλα με οδηγό το όραμα του

«παναμερικανισμού», που επεδίωκε τη στενή συνεργασία ανάμεσα στις εξαρτημένες χώρες της ηπείρου, με στόχο την απαλλαγή από τα ιμπεριαλιστικά δεσμά -κυρίως από τις ΗΠΑ.

Ο Ούγκο Τσάβες έλαβε πλατιά λαϊκή υποστήριξη, κερδίζοντας τις προεδρικές εκλογές το 2000, το 2006 και το 2012. Ταυτόχρονα, ενέπνευσε μια σειρά ηγετών σε διάφορες άλλες χώρες, όπως τον Έβο Μοράλες στη Βολιβία, τον Ραφαέλ Κορέα στο Εκουαντόρ και τον Ντανιέλ Ορτέγκα στη Νικαράγουα. Όμως από το 2013, όταν ξεκίνησε η κατάρρευση των τιμών του πετρελαίου, η οικονομία της χώρας -απολύτως εξαρτημένη από τις εξαγωγές αυτής της πρώτης ύλης- οδηγήθηκε σε σοβαρότατη κρίση: τα κονδύλια για άσκηση των κοινωνικών πολιτικών μειώθηκαν δραματικά, εντάθηκε η εξαθλίωση των μαζών, αυξήθηκαν οι δείκτες εγκληματικότητας, ενισχύθηκαν τα μεταναστευτικά ρεύματα των Βενεζουελάνων προς τις γειτονικές χώρες. Η κατάσταση επιδεινώθηκε με το εμπάργκο που επέβαλαν στις εξαγωγές της χώρας οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές. Μετά το θάνατο του Τσάβες, τον διαδέχθηκε ο αντιπρόεδρος του, Νικολά Μαδούρο, που κέρδισε οριακά τις πρόωρες εκλογές του 2013 με 50,62% των ψήφων.

Η κατακόρυφη πτώση της δημοφιλίας του κυβερνώντος κόμματος οδήγησε στη συγκρότηση της Πλατφόρμας Δημοκρατικής Ενότητας (MUD), η οποία στις βουλευτικές εκλογές του 2015 κατέκτησε τα δύο τρίτα των εδρών στην Εθνοσυνέλευση. Ο Μαδούρο κατήγγειλε το «κοινοβουλευτικό πραξικόπημα» και έσπευσε να αφαιρέσει εξουσίες από τους βουλευτές με απόφαση του Ανώτατου Δικαστικού Σώματος, το οποίο έλεγχε. Στο εξής, η εκτελεστική εξουσία άρχισε να διοικεί με διατάγματα εγκαθιστώντας ένα αυταρχικό καθεστώς και αυξήθηκε η δημοφιλία της MUD, με επικεφαλής τον εκλεκτό των Αμερικάνων, Χουάν Γκουαϊντό. Στις εκλογές του 2020 εν μέσω πανδημίας, η αντιπολίτευση κάλεσε το λαό σε αποχή, και έτσι το κόμμα του Μαδούρο έλαβε το (εικονικό) ποσοστό του 67%, με συμμετοχή μόλις του 40% των ψηφοφόρων.

Και φθάνουμε στις φετινές εκλογές, όπου ο Νικολά Μαδούρο ισχυρίζεται πως έλαβε το 51,95% των ψήφων, έναντι του 43,18% του αντιπολιτευόμενου Εντμούτο Γκονσάλες Ουρρούτια. Το αποτέλεσμα αμφισβητήθηκε από τις χώρες που βρίσκονται «στη σωστή πλευρά της Ιστορίας» (ΗΠΑ, Γαλλία, Κολομβία, Περού, Αργεντινή), όπως και από το σύνολο της αστικής αντιπολίτευσης, ενώ η Βραζιλία και η Κούβα ζητούν απλώς να γίνει εκ νέου καταμέτρηση των ψήφων. Ο πολιτικός διχασμός στη Βενεζουέλα φθάνει στο αποκορύφωμα, με καθημερινές διαδηλώσεις σε όλες τις μεγάλες πόλεις, που ζητούν την άμεση παραίτηση του Μαδούρο και την προκήρυξη νέων εκλογών. Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις σπρώχνουν προς αυτή την κατεύθυνση και προτίθενται να χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα που διαθέτουν για να το πετύχουν. Έχουμε να κάνουμε με τη σύγκρουση δύο ανταγωνιστικών αστικών γραμμών, από την οποία ο βασικός χαμένος θα είναι ο λαός της Βενεζουέλας.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Η κρίση είναι εδώ... Ανήσυχες μέρες του Αυγούστου τον... Σεπτέμβριο

Σεπτέμβριος ο μήνας της...
μελαγχολίας

«Με τον χειρότερο δυνατό τρόπο άρχισε τον Σεπτέμβριο η Wall Street, καθώς βρέθηκε στις «συμπληγάδες» της βουτιάς της Nvidia, αλλά και των στοιχείων που έδειξαν αδυναμία του κλάδου της μεταποίησης. Ειδικότερα, ο Dow Jones κατέγραψε απώλειες 1,51% στις 40.963 μονάδες, ο S&P 500 σημείωσε πτώση 2,12% στις 5.528 μονάδες, ενώ ο τεχνολογικός Nasdaq υποχώρησε κατά 3,26% στις 17.136 μονάδες. Η αγορά αισθάνθηκε την ισχυρή πτωτική πίεση της Nvidia, της αγαπημένης του κλάδου της τεχνητής νοημοσύνης, η οποία υποχώρησε περισσότερο από 8%. Ήταν μία από τις πολλές μετοχές ημιαγωγών, συμπεριλαμβανομένων των Micron, KLA και Advanced Micro Devices που σημείωσαν μεγάλες απώλειες στη σημερινή συνεδρίαση. Άλλωστε και το VanEck Semiconductor ETF διολίσθησε περισσότερο από 6%».

Αυτά γράφει ο Οικονομικός Ταχυδρόμος 4/9 για την καθίζηση των δεικτών και την καταγραφή απωλειών στα αμερικάνικα χρηματιστήρια με το... καλημέρισμα του φθινοπώρου.

Για τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ των οικονομικών εξελίξεων, (καθώς σύμφωνα με τον Ουμπέρτο Έκο- για τον... βαθύ λαό «δεν υπάρχουν ειδήσεις τον Αύγουστο» ούτε έχουν πέσει ατομικές βόμβες τέτοια εποχή!), η συζήτηση που έχει ξεκινήσει και οι ανησυχίες που εκφράζονται για τις πτωτικές τάσεις στα παγκόσμια χρηματιστήρια αποτελούν μία συνέχεια της αναστάτωσης από το «μίνι» κραχ των πρώτων ημερών του Αυγούστου.

Και όμως υπάρχουν ειδήσεις
τον Αύγουστο!

Πραγματικά, πολύ πρόσφατα, πυροδοτήθηκε ένα μαζικό ξεπούλημα μετοχών που «έκαψε» μέσα σε μία νύχτα 6,4 τρισ. χρηματιστηριακά κεφάλαια κυρίως σε ΗΠΑ και Ιαπωνία και σε Ευρώπη και Νοτιοανατολική Ασία.

Και τονίζουμε τον προσδιορισμό «χρηματιστηριακά», γιατί στην πραγματικότητα δεν πρόκειται -είτε με την μαρξιστική οπτική είτε με αυτήν της αστικής πολιτικής οικονομίας- για κεφάλαια με την ουσιαστική έννοια του όρου. Για συσσωρευση δηλαδή, που προήλθε από τον κύκλο αναπαραγωγής του κεφαλαίου μέσα από επενδύσεις στην πραγματική οικονομία, στην παραγωγική βάση όπως λέγεται. Ακόμα και αν ένα μέρος του προέρχεται από εκεί -δεν γίνεται διαφορετικά, αλλιώς όλη η οικονομία θα... στα-

Μπανγκλαντές Η εξέγερση και το επαναστατικό κενό

Σχεδόν σαράντα μέρες έχουν περάσει από την αρχή των μαζικών κινητοποιήσεων των φοιτητών του Μπανγκλαντές που μετεξελίχθηκαν σε μια εξέγερση με μεγάλη λαϊκή συμμετοχή και οδήγησαν στην παραίτηση της πρωθυπουργού Σείχ Χασίνα του κόμματος Awami League (Αουάμι Λιγκ - Λαϊκός Σύνδεσμος).

Η αφορμή -αλλά και αιτία- για το ξέσπασμα των μαζικών κινητοποιήσεων των φοιτητών ήταν η επαναφορά του καταργηθέντος συστήματος ποσοστώσεων που επιφυλλάσσει, μεταξύ άλλων, το 30% των θέσεων στο δημόσιο να δίνεται σε συγγενείς των βετεράνων που συμμετείχαν στον πόλεμο ανεξαρτησίας του Μπανγκλαντές το 1971 κατά του Πακιστάν. Η επαναφορά του συστήματος των ποσοστώσεων λειτουργήσε σαν θρυαλλίδα σε μια χώρα με τεράστια ποσοστά ανεργίας και φτώχειας και με το δημόσιο να αποτελεί τη μοναδική διέξοδο για μια -σχετικά πάντα- καλύτερη ζωή.

Συνάμα το Μπανγκλαντές εδώ και αρκετό διάστημα βιώνει μια σημαντική πολιτική κρίση, που κορυφώθηκε με το μποϊκοτάρισμα των πρόσφατων εκλογών του Γενάρη του 2024 από το μεγαλύτερο αντιπολιτευόμενο κόμμα, ενώ είχε προηγηθεί, το χειμώνα του 2023, ο μεγάλος αγώνας των εργατών στον τομέα της ένδυσης για γενναίες αυξήσεις μισθών, που αντιμετωπίστηκε με ωμή βία, πυρά κατά απεργιών και σκοτωμούς.

Ο συνδυασμός των βαθιών και μεγάλων κοινωνικών αιτιών μαζί με την υποβόσκουσα πολιτική κρίση εξηγεί σε μεγάλο βαθμό το ρυθμό χιονοστιβάδας με τον οποίο εξελίχθηκαν οι φοιτητικές κινητοποιήσεις και την κλιμακούμενη συμμετοχή λαϊκών στρωμάτων που δώσαν τον αέρα μιας λαϊκής εξέγερσης.

Τελικά την Κυριακή 5 Αυγούστου η πρωθυπουργός Σείχ Χασίνα παραιτήθηκε και ο στρατός, που παίζει κομβικό ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας, καθώς και οι ηγέτες της ομάδας «Οι Φοιτητές κατά των Διακρίσεων», της κύριας ομάδας πίσω από τις φοιτητικές κινητοποιήσεις, προώθησαν στο ρόλο του μεταβατικού πρωθυπουργού τον οικονομολόγο Μουχάμαντ Γιουνούς. Ο Γιουνούς έχει σημαντικές σχέσεις με τις ΗΠΑ και τη Δύση, έγινε γνωστός ως «τραπεζίτης των φτωχών» λόγω των χαμηλότοκων δανείων των 100 ευρώ που έδινε στους φτωχούς αγρότες.

Το Μπανγκλαντές αποτελεί πεδίο ιμπεριαλιστικών παρεμβάσεων και ανταγωνισμών από ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία, ενώ και η Ινδία ασκεί μεγάλη επιρροή στην άρχουσα τάξη του Μπανγκλαντές, με την παραίτηθείσα πρωθυπουργό να έχει αναπτύξει σημαντικά τις σχέσεις εξάρτησης από το Νέο Δελχί. Πάντως, ενώ η επιρροή των ΗΠΑ στην «επόμενη μέρα» είναι φανερή, αποτελεί ερωτηματικό το τι θα σημάνει για τις περιφερειακές ισορροπίες και τις σχέσεις της χώρας με τους ιμπεριαλιστές που παρμβαίνουν στη χώρα και την περιοχή.

Φαίνεται πως για μια ακόμη φορά το επαναστατικό κενό καλύπτεται από αστικές δυνάμεις με φανερές και υπόγειες ιμπεριαλιστικές διασυνδέσεις. Ωστόσο, ακόμα και αν είναι θέμα χρόνου η διάψευση των ελπίδων που γέννησε αυτός ο ξεσηκωμός, ένα είναι σίγουρο: μόνο με τη συμμετοχή και τη συμβολή των επαναστατικών δυνάμεων στους ξεσηκωμούς και τις εξεγέρσεις αυτές μπορεί να συγκροτηθεί εκ νέου ένα ριζικά διαφορετικό μέλλον για το λαό του Μπανγκλαντές, που σημειωτέον έχει σημαντική ιστορία εθνικοαπελευθερωτικών και ταξικών αγώνων. Στο επόμενο διάστημα η εργατική τάξη, οι φτωχοί αγρότες και ο λαός του Μπανγκλαντές έχουν να αντιμετωπίσουν τόσο τα μεγάλα κοινωνικά ζητήματα που έχει δημιουργήσει η καπιταλιστική αγριότητα και η ιμπεριαλιστική λεηλασία του πλούτου της χώρας όσο και το νέο μεγάλο «παιχνίδι» των ιμπεριαλιστών για την επιρροή στην περιοχή Ινδίας-Ειρηνικού.

ματούσε- είναι πολύ δύσκολο να ξαναγυρίσει στην παραγωγική βάση της οικονομίας και να επαναληφθεί ο ενάρετος κύκλος των κερδών.

Αυτό εξάλλου είναι και το βαθύτερο υπόστρωμα της κρίσης!

Αυτά λοιπόν τα «καμένα» 6,4 δισ. αποτελούν σε μεγάλο βαθμό σύνθετους λογιστικούς υπολογισμούς, που στη συγκεκριμένη περίπτωση περιλάμβαναν σε μαζική κλίμακα και διασυνοριακές νομισματικές μετατροπές, υπολογισμούς που βασίζονταν σε προσδοκίες κερδών.

Κάνοντας πιο εύφηκτο και πιο επικίνδυνο το «κοκτέιλ», καθώς αν η κρίση περάσει στο νόμισμα τα οικονομικά πράγματα θα πάρουν άλλη τροπή.

Σε τι αφορούσαν αυτές οι προσδοκίες που μαζικά διαψεύστηκαν;

Καταρχήν η μεγαλύτερη διάψευση αφορούσε και αφορά τις προσδοκίες που δημιουργήθηκαν από τις επιχειρήσεις της τεχνητής νοημοσύνης. Γιατί από την δημιουργία και έρευνα μιας -οιασδήποτε- τεχνολογικής δυνατότητας μέχρι την επέκτασή της στη εφαρμοσμένη οικονομία και μάλιστα σε πλατιά κλίμακα υπάρχει μία μεγάλη απόσταση.

Να το πούμε πιο απλά ποιος θα καταναλώσει τα εμπορεύματα και τις υπηρεσίες που ενσωματώνουν τεχνητή νοημοσύνη, σε ποιες αγορές, όταν δεν έχει «ρυθμιστεί» ποιος θα κυριαρχεί σε αυτές;

Μάλιστα με τα επίπεδα κερδών που έχει πλέον «συνηθίσει» το κεφάλαιο τόσο μέσα από την αρπαγή και κατάργηση δικαιωμάτων όσο και μέσα από το τζογάρισμα των χρηματαγορών είναι πολύ δύσκολο να «ικανοποιηθούν» οι κάτοχοι των κεφαλαίων. Όταν μάλιστα εξελίσσεται και ένας πόλεμος όλων εναντίον όλων σε οικονομικό αλλά και σε γεωστρατηγικό επίπεδο.

Το ίδιο «απλοϊκό» ερώτημα, για να θυμηθούμε και παλιότερα κείμενα της εφημερίδας και όχι μόνο, είχαμε απευθύνει πριν πολλά-πολλά χρόνια τότε που το άτι της «κουμπιουτεροποίησης» έδειχνε να εντυπωσιάζει με τον καλπασμό του συστημικούς και μη αναλυτές και πολιτικούς χώρους.

Το 2000 ήταν η τελευταία μεγάλη κρίση με επίκεντρό τις εταιρείες τεχνολογίας και πληροφορικής στις ΗΠΑ πριν η ηγεσία του 21ου αιώνα όπως αυτοσποκαλούνταν αναζητήσει τη διέξοδο στον πόλεμο με τα γνωστά αποτελέσματα. Τότε είχε πάλι καταποντιστεί ο δείκτης των μετοχών των επιχειρήσεων τεχνολογίας, ο γνωστός Nasdaq όπως και σήμερα.

Πάντως και άλλη μια φορά μέσα στο χρόνο που διανύουμε η αγαπημένη των κερδοσκόπων του χρήματος Nvidia της τεχνητής νοημοσύνης είδε τις τιμές των μετοχών της να καταρρέουν. Εξ άλλου δεν είναι χρονικά μακρινή η κρίση στο οικο-περιβάλλον των τραπεζών που χρηματοδοτούσαν τις αμερικάνικες νεοφυείς επιχειρήσεις...

Το δεύτερο χαρακτηριστικό του Αυγουστιάτικου μίνι κραχ όπως προτίμησαν να το αποκαλέσουν, ήταν η εξαφάνιση(;) τεράστιων κερδών που είχαν επιτευχθεί με το λεγόμενο carry trade δηλαδή τις διασυνοριακές νομισματικές συναλλαγές ανάμεσα στο ιαπωνικό γιεν και το αμερικάνικο -κυρίως- δολάριο.

Οι «κεφαλαιούχοι» (ας τους ονομάσουμε έτσι καταχρηστικά ως ένα βαθμό) δανείζονταν γιεν που το κρατούσε πολύ φτηνό με αρνητικά επιτόκια η ιαπωνικά κεντρική τράπεζα και το αντάλλασαν με δολάρια αγοράζοντας μετοχές ή κρατικά ομόλογα, καρπούμενοι την υπερδιπλάσια διαφορά.

Έτσι ακούσαν δύο πετάγματα... πεταλούδας για να δημιουργηθεί χάος και χρηματιστηριακός πανικός:

Το ένα ήταν μία -μάλλον συντηρητική- εκτίμηση για μείωση στους ρυθμούς... μείωσης της ανεργίας στις ΗΠΑ (ακριβώς έτσι!) και το άλλο μία μη προβλεπόμενη μικρή δεύτερη αύξηση των επιτοκίων από την Κεντρική Τράπεζα της Ιαπωνίας.

Οικονομικά γεγονότα δηλαδή που δεν θα είχαν σπουδαιολογηθεί σε άλλη οικονομική συγκυρία πήραν διαστάσεις που εξέπληξαν και τους ίδιους τους οικονομικούς αναλυτές, κάποιος δε από δαύτους χαρακτήρισε «υπερβολική» την αντίδραση των αγορών.

Αλλά μην νομίζετε ότι από αυτό το μαζικό ξεπούλημα βγήκαν όλοι χαμένοι! Τουναντίον, οι μεγάλοι «κεφαλαιούχοι» κέρδισαν από τις πωλήσεις, γιατί οι τιμές των μετοχών είχαν ανεβεί τόσο δυσανάλογα με το οικονομικό και γεωπολιτικό περιβάλλον, (τα «θεμελιώδη μεγέθη» όπως τα αποκαλούν οι οικονομολόγοι), που και στην πτώση έβγαλαν κέρδος. Άλλοι, όπως ο γνωστός και μη εξαιρετέος Μπάφετ, (που έδωσε μάλιστα και το μεγάλο σάλπισμα του ξεπουλήματος) κατάφερε μέσα στην αναμπουμπούλα να αγοράσει μαζικά αμερικάνικα ομόλογα, δηλαδή να διακρατεί μεγάλο μέρος του αμερικάνικου δημόσιου χρέους!

Και η «μαρίδα» των χρηματιστηριακών κύκλων που είδε φως και μπήκε; Ας πρόσεχε!

Άλλες διαστάσεις

Σύμφωνα με κάποιους αναλυτές, όσα συνέβησαν πέραν των άλλων -ή μάλλον ευκαιρίας δοθείσης- ήταν μία δοκιμαστική κίνηση των αγορών να τεστάρουν τις αντιδράσεις των κεντρικών τραπεζών και ειδικά της Fed, απέναντι στο ενδεχόμενο μεγαλύτερων πιέσεων, με στόχο την ταχύτερη και μεγαλύτερη του προβλεπόμενου μείωση των επιτοκίων στο άμεσο μέλλον (Οικονομικός Ταχυδρόμος).

Βέβαια, όπως ο ίδιος ο αρθρογράφος παραδέχεται, είναι πολύ μεγάλη η θυσία και η αιμορραγία που προκλήθηκε μόνο και μόνο γι' αυτό το λόγο. Όμως είναι ενδεικτική της κατάστασης και του σημείου που έχουν φτάσει τα πράγματα και δεν πρέπει να απορρίπτεται, καθώς είναι μία αξιοσημείωτη διάσταση του «μίνι κραχ».

Υπάρχει και μία οικονομική-γεωπολιτική διάσταση και αφορά στο «σήμα»

που είχε δοθεί εδώ και καιρό να μετακινήθούν κεφάλαια από την κινέζικη χρηματιστηριακή αγορά και να στραφούν στην Ιαπωνία, καθώς η πολιτική του φτηνού γιεν και των αρνητικών ή μηδανικών επιτοκίων γίνεται «ανεκτή» και γι' αυτό το λόγο.

Μέσα από διαδικασίες των τελευταίων χρόνων δεν είναι η Κίνα η πρώτη στον... κατάλογο αλλά η Ιαπωνία που διακρατεί το μεγαλύτερο μέρος του αμερικάνικου χρέους.

Γράφει ο Γιάννης Αγγελής στον Οικονομικό Ταχυδρόμο: «Μία σχετική αναφορά σχολίου του Bloomberg είναι ενδεικτική: Η ανάγνωσή μας δείχνει γεωπολιτική. Το αδύναμο γιεν είχε προηγουμένως σκόπιμα «οπλιστεί» για να αποσταθεροποιήσει το κινεζικό γουάν. Αυτό χρησίμευσε για να ασκήσει περαιτέρω πίεση σε μια πολιορκημένη κινεζική οικονομία. Οι Κινέζοι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής έχουν έκτοτε αγωνιστεί να στηρίξουν το γουάν, αναγκάζοντας σε μια κωλοτούμπα τη νομισματική πολιτική (σ.σ. της Ιαπωνίας)».

Και συνεχίζει: «Τα στοιχεία από το πώς η Κεντρική Τράπεζα της Κίνας αποσύροντας ρευστότητα κατάφερε να ενισχύσει το νόμισμά της και να φέρει σε δύσκολη θέση το γιεν και την νομισματική πολιτική του Τόκιο υπάρχουν διαθέσιμα και είναι ενδεικτικά, στο επίπεδο αυτής της προσέγγισης».

«Με φόβο μαζί και αφηφισιά»

Το έδαφος και το εστιακό βάθος της τελευταίας σεισμικής αναταραχής στα χρηματιστήρια είναι περίπου αυτό που περιγράφηκε. Δύσκολα λοιπόν μπορούν να προσπεραστούν οι ανησυχίες, παρόλο που ο κερδοσκοπικός οργανισμός δεν λείπει να κοπάσει. Πρόκειται φυσικά για κραυγαλέα αντίφαση, καθώς έχει πληγεί σημαντικά ο κύκλος αναπαραγωγής του κεφαλαίου αγγίζοντας... υπαρξιακές διαστάσεις, θέτοντας δηλαδή σε κίνδυνο την αναπαραγωγή του ίδιου του συστήματος.

Και όταν απειλείται η απρόσκοπτη αναπαραγωγή της υπεραξίας...

Είναι φανερό ότι οι τιμές των μετοχών υπερτιμώνται μέσα από διάφορους τρόπους. Ένας από αυτούς είναι οι υπερβολικές προσδοκίες με την τεχνητή νοημοσύνη που συμμετρικά δημιούργησαν «υπερβολικές» αντιδράσεις μαζικής φυγής.

«Το δεύτερο όμως που μπορεί κανείς να προσθέσει, χωρίς τον κίνδυνο να κά-

νει λάθος, είναι ότι, για άλλη μία φορά, όταν ανακατεύονται οι αγορές συναλλάγματος με τις χρηματιστηριακές αγορές όπως τώρα, (δηλαδή με φτηνά γιεν να αγοράζεις ακριβές μετοχές ή ομόλογα), αρκεί το ... πέταγμα μιας πεταλούδας σε ένα περιβάλλον γεωπολιτικής αστάθειας για να γκρεμιστεί το σύμπαν στις χρηματαγορές. Και τέτοιες αφορμές η τρέχουσα γεωπολιτική κρίση δημιουργεί καθημερινά πολλές. Ορισμένοι αγγλοσάξονες αναλυτές επιμένουν ότι όλο αυτό θυμίζει «περιβάλλον καλοκαιριού 2008».

Τα παραπάνω επισημαίνει ο ίδιος αρθρογράφος και δεν έχουμε καμία διάθεση να διαφωνήσουμε μαζί του.

Μάλιστα τη διάρρηξη της σχετικής ομαλής χρηματοδότησης του αμερικάνικου δημόσιου χρέους τη θεωρούμε σαν μεγαλύτερο πρόβλημα από τις προσπάθειες υποκατάστασης του δολαρίου μέσα από διάφορους τρόπους (BRICS, διακρατικές συναλλαγές), χωρίς βέβαια να υποτιμούμε αυτές τις διαδικασίες. Το κωμικοτραγικό της υπόθεσης είναι ότι και μετά το μίνι κραχ οι υπερτιμημένες μετοχές εξακολουθούν να κυριαρχούν στα παγκόσμια χρηματιστήρια.

Η Ναυτεμπορική σε άρθρο της Νατάσσας Στασινού γράφει: «Τα χρηματιστήρια επιδεικνύουν μία θεαματική (όσο και ανησυχητική) ικανότητα στο να περνούν από τους φόβους για ύφεση σε κλίμα (ακατανόητης συχνά) ευφορίας και από τις ανησυχίες για τις ανατροπές που θα φέρουν οι γεωπολιτικές αναταράξεις σε μία περίεργη περιφρόνηση κάθε κινδύνου».

«Με φόβο μαζί και αφηφισιά, για τις παγίδες, τις καταπακτές, τ' αδιέξοδα», όπως λέει και ο ποιητής» και συνεχίζει:

«Αυτή τη στιγμή για τις μετοχές του S&P 500 (του πλέον αντιπροσωπευτικού δείκτη της αμερικανικής αγοράς, που δίνει σήμα και στις άλλες μεγάλες αγορές ανά τον κόσμο) είναι στις 35 φορές στον μέσο όρο των κερδών της τελευταίας δεκαετίας».

Σύμφωνα με στοιχεία της Wall Street Journal -σε προσαρμοσμένη προς τον πληθωρισμό βάση- οι μετοχές είναι σήμερα πιο ακριβές ακόμη και από το 1929 στο απόγειό τους, δηλαδή λίγο πριν από το Μεγάλο Κραχ».

Πυρκαγιές

Η ατομική ευθύνη
ενός αδηφάγου συστήματος

Οι φετινές καλοκαιρινές πυρκαγιές είχαν τη δική τους ιδιαίτερη... συμβολή στο γενικότερο ιστορικό τής καταστροφής και του θανάτου που σπέρνεται κάθε χρόνο στη χώρα. Παρά τις όποιες διαβεβαιώσεις περί ετοιμότητας του κρατικού μηχανισμού και προληπτικών μέτρων και πρωτοβουλιών της κυβέρνησης, θρηνήσαμε και φέτος ανθρώπινες ζωές και χιλιάδες στρέμματα δασικών εκτάσεων.

Η πυρκαγιά του ενός μήνα
στις Σέρρες

Στις 18 Ιουλίου ξέσπασε πυρκαγιά στο όρος Όρβηλος στις Σέρρες, στα σύνορα με τη Βουλγαρία, για να κατασβεστεί σχεδόν ένα μήνα μετά, έχοντας κάψει περισσότερα από 26.000 στρέμματα δασικής έκτασης σε ελληνικό και βουλγαρικό έδαφος.

Στις διαμαρτυρίες κατοίκων και φορέων της περιοχής, το υπουργείο Πολιτικής Προστασίας ομολογούσε ότι έχει να αντιμετωπίσει πολλά μέτωπα ταυτόχρονα και δεν μπορεί να ανταποκριθεί. Επίσης, αναφέρθηκε ότι το δύσβατο της περιοχής καθιστούσε αδύνατη την πρόσβαση από το έδαφος, ενώ υλικό που έχει απομείνει από τον καιρό του Β' Παγκοσμίου Πολέμου στην περιοχή (!) οδηγούσε συνεχώς σε εκρήξεις.

Η δασική πυρκαγιά...
του Χαλανδρίου

Τις παραμονές του δεκαπενταύγουστου ξεκίνησε δασική πυρκαγιά στον Βαρνάβα Αττικής, για να φτάσει μια μέρα αργότερα και 30 χιλιόμετρα νοτιότερα να καίει σπίτια στο Χαλάνδρι και την Πεντέλη, να κοστίζει τη ζωή μιας εργαζόμενης γυναίκας και να έχει κάνει στάχτη πάνω από 100.000 στρέμματα...

Και σε αυτήν την περίπτωση, οι καταγγελίες συγκλίνουν στη μηδαμινή παρουσία κάθε είδους κρατικής δύναμης πυρόσβεσης και την ανυπαρξία οποιουδήποτε σχεδίου περιορισμού της πυρκαγιάς.

Τα ακαθάριστα οικόπεδα,
οι εκθέσεις πυροπροστασίας
και η ατομική ευθύνη

Η πρώτη προσέγγιση της κυβέρνησης απέναντι στα καταστρεπτικά και δολοφονικά περιστατικά πυρκαγιών ήταν φέτος η αναζήτηση... ακαθάριστων οικοπέδων στη διαδρομή που ακολούθησαν οι φωτιές. Η ανεκδιήγητη νομοθεσία, ο κανονισμός πυροπροστασίας και η ανάλογη κυβερνητική καμπάνια για να παρουσιαστεί όλος αυτός ο «σχεδιασμός» ως το απόλυτο μέτρο απέναντι στις πυρκαγιές, που γέμισαν τον τηλεοπτικό χρόνο και τα δημοσιεύματα του Τύπου από τον περασμένο Μάιο, δεν κατάφεραν τελικά να αποτελέσουν δικαιολογία για την κυβέρνηση. Επιχείρισε και σε αυτήν την περίπτωση, όπως μας έχει συνηθίσει με μεγάλη ζέση ήδη από τον καιρό της πανδημίας, να προβάλει την ατομική ευθύνη ως κολοφώνα της αντιμετώπισης και των πυρκαγιών, αλλά δεν της πολυβγήκε.

Ο μεν καθαρισμός των οικοπέδων μάλλον εξελίχθηκε σε... προσάναμμα για τις φωτιές, αφού οι περισσότεροι Δήμοι δεν μάζεψαν τα ξερά απορρίμματα, τα

οποία στοιβάχτηκαν σε δεκάδες βουναλάκια έξω από τα... καθαρά πλέον οικόπεδα. Οι δε τεχνικές εκθέσεις πυροπροστασίας, στις οποίες υποχρεώθηκαν χιλιάδες ιδιοκτήτες κτισμάτων που βρίσκονται εντός ή κοντά σε δασικές εκτάσεις αποτέλεσαν είτε ακόμη μια κοάνη που καταπίνει λεφτά (τα χιλιάδικα έδιναν κι έπαιρναν στις προσφορές των αρμόδιων επαγγελματιών για τη σύνταξη των εκθέσεων αυτών) είτε ένα ακόμη πεδίο γενικού πασαλείμματος ίσα για να μετριάσουν τα πρόστιμα. Γιατί, όπως έχει επισημανθεί και από τους επιστήμονες του κλάδου (δασολόγοι, μηχανικοί), είναι και πρακτικά αδύνατο να εφαρμοστεί ο κανονισμός, αλλά και τεχνικά ανεδαφικό.

Άρα, λοιπόν, αυτός ο... πολλά υποσχόμενος σχεδιασμός της κυβέρνησης, για τον οποίο ο αρμόδιος υπουργός Πολιτικής Προστασίας Β. Κικίλιας πανηγύριζε, δεν φαίνεται να συνέβαλε τόσο στον περιορισμό της καταστροφής, παρά το γεγονός ότι... αναλήφθηκε η ατομική ευθύνη και «[...] Στη δύσκολη μάχη αυτής της αντιπυρικής περιόδου, 833.722 πολίτες με αίσθημα κοινωνικής ευθύνης, καθάρισαν τα οικόπεδά τους [...]» (Β. Κικίλιας, Ιούλιος 2024).

Τη δική του αξία έχει και ένα ακόμη πρωτοποριακό σχέδιο της κυβέρνησης, το οποίο ανακινώθηκε διά στόματος έτερου εξέχοντος στελέχους της, του Κ. Κυρανάκη, το περασμένο φθινόπωρο. Αυτό αφορά τη χρήση καμερών μεγάλης εμβέλειας, που θα τοποθετούνταν επάνω σε κεραίες κινητής τηλεφωνίας,

ώστε να είναι δυνατός ο έγκαιρος εντοπισμός των πυρκαγιών και να ειδοποιούνται άμεσα οι αρμόδιες υπηρεσίες. Φαίνεται πως ούτε αυτό το μέτρο δεν απώσσε τα αναμενόμενα...

Ολική κατάρρευση
του «κοινωνικού» κράτους

Αυτό που δεν μπορεί να κρυφτεί όσες καμπάνιες κι αν κάνει ο Κικίλιας, όσα μέτρα κι αν πανηγυρίσει ο Μητσοτάκης, είναι ότι ο κρατικός μηχανισμός για την αντιμετώπιση των πυρκαγιών, την προστασία της ανθρώπινης ζωής και της περιουσίας του λαού έχει καταρρεύσει σχεδόν ολοκληρωτικά.

Πριν από λίγες ημέρες, στις 3 Σεπτέμβρη, σκοτώθηκε σε τροχαίο στη Θάσο συμβασιούχος πυροσβέστης ύστερα από 34 ώρες υπηρεσίας, με μόλις 2,5 ώρες ανάπαυσης. Ένα καθεστώς που έχει επιβληθεί από τις τραγικές ελλείψεις σε προσωπικό, που οδηγούν σε επιφυλακές που δεν τελειώνουν ποτέ και σε πολύωρη υπερεργασία.

Η κυβέρνηση και το σύστημα που υπηρετεί είναι... ατομικά υπεύθυνοι για την καταστροφή, για την απώλεια ανθρώπινων ζώων, περιουσιών και χιλιά-

δων στρεμμάτων δασικής έκτασης. Είναι κυβερνητική και συστημική επιλογή η αποδόμηση του κρατικού μηχανισμού στους τομείς που έχουν να κάνουν με την προστασία του λαού και του περιβάλλοντος. Γιατί στους τομείς που έχουν να κάνουν με την προστασία της αστικής τάξης και της κυριαρχίας της (βλ. κρατική καταστολή ή πολεμοφόδια για την υπηρετήση των σχεδίων των ιμπεριαλιστών) οι κάθε τύπου ενισχύσεις είναι συστηματικές και παχυλές.

Στο κέντρο των θερινών διακοπών, τις ημέρες γύρω από τον δεκαπενταύγουστο έγινε σειρά κινητοποιήσεων καταγγελίας. Στις 13 Αυγούστου έγινε συγκέντρωση στο Σύνταγμα και πορεία στο κέντρο της Αθήνας, ενώ η επίσκεψη του Μητσοτάκη στην Πεντέλη στις 20 του ίδιου μήνα αποτέλεσε πεδίο διαμαρτυρίας για τους κατοίκους της περιοχής.

Παραμένουν στο ακέραιο τα αιτήματα των πληγέντων για πλήρεις αποζημιώσεις, αλλά και η απαίτηση όλου του λαού για προστασία της ζωής, της περιουσίας και του φυσικού πλούτου. Παραμένει και η ανάγκη να διοχετευτεί όλη η δικαιολογημένη οργή στην αντίσταση και τον αγώνα για την ίδια μας τη ζωή.

Μπίζνες και στα (μη καμένα) δάση!

Αποτελεί πλέον δεδομένο το τέλος του καλοκαιριού να βρίσκει τη χώρα με εκατοντάδες χιλιάδες ή και εκατομμύρια στρέμματα δάσους λιγότερα. Έτσι, και φέτος εκατομμύρια στρέμματα δάσους μαζί με δενδροκαλλιέργειες, αγροτικές εκμεταλλεύσεις και σπίτια παραδόθηκαν στις φλόγες από το όρος Όρβηλο στις Σέρρες -φωτιά που έκαιγε 32 μέρες και έσβησε μόνη της- στο όρος Παγγαίο στην Καβάλα -που έκαιγε επί 15 μέρες και έσβησε από τη βροχή- ως τη μεγάλη φωτιά στην Αττική που έσβησε μέσα στα σπίτια στην Πεντέλη, αφού έκαψε 100.000 στρέμματα δάσους, σπίτια και πρόσθεσε ακόμα μία νεκρή εργαζόμενη στον μακρύ κατάλογο των νεκρών από τις πυρκαγιές τού παρελθόντος.

Για ακόμη μια φορά η κυβέρνηση του συστήματος της εξάρτησης και τις εκμετάλλευσης αποποιήθηκε τις ευθύνες της και εξαπέλυσε μια εκστρατεία προπαγάνδας και διαστροφής της πραγματικότητας. Αφού πανηγύρισε ότι φέτος κάηκαν 32% λιγότερα δάση από πέρσι και ότι είχαμε μόνο έναν νεκρό χάρη στις επιχειρήσεις εκκένωσης με το περίφημο 112, συνέχισε την «επιχείρηση» γεμάτη κυνισμό -δικαιολόγησε την επιχειρησιακή «αποτυχία» τονίζοντας το ρόλο της πρόληψης-, αδιαφορία απέναντι στις μακροπρόθεσμες συνέπειες στο περιβάλλον ειδικά της Αττικής και κοροϊδία με τις αποζημιώσεις και την

αποκατάσταση των πληγέντων.

Χαρακτηριστικότερο δείγμα αποτελεί η ραδιοφωνική συνέντευξη (δείτε εδώ: <https://dasarxeio.com/2024/08/22/138914/>) του ΥΠΕΝ Θ. Σκυλακάκη ο οποίος, πέρα από τις προκλητικές γελοιοότητες: «*ζημιές από την πρόσφατη πυρκαγιά στη βορειοανατολική Αττική, ήταν μεν σημαντικές, όχι όμως τόσο στο υψηλό δάσος, αφού από τα 100.000 στρέμματα που κάηκαν συνολικά, υψηλό δάσος αφορούσαν τα 10.000 στρέμματα και των ρεμάτων, τα οποία αποδείχθηκε ότι λειτουργούν σαν "υπερμεταδότες φωτιάς"*», ομολογεί και αποκαλύπτει πώς εννοεί η κυβέρνηση και το σύστημα που υπηρετεί την πρόληψη των δασικών πυρκαγιών, προβάλλοντας το πρόγραμμα «Antinero 3» ύψους 450 εκατ. ευρώ μέχρι το τέλος του 2025.

Ομολογεί ότι:

- Η κυβέρνηση μετέφερε τα κονδύλια από τις αναδασώσεις κατά 80% στην πρόληψη, με το προγράμματα Antinero.

- Οι μελέτες, η διαχείριση και ο καθαρισμός των δασών ανατίθεται σε ιδιωτικές εταιρείες με τζίρο άνω των 5 εκατομμυρίων (υποτίθεται σε κοινά σχήματα με συνεταιρισμούς δασεργατών).

- Οι συγκεκριμένες εταιρείες θα εκμεταλλεύονται τη βιομάζα από τα δάση (είτε προς πώληση για καύσιμο είτε για πρώτη ύλη!

- Ταυτόχρονα με το δικαίωμα πώλησης της βιομάζας (κλαδιά, δέντρα κ.λπ.) οι εταιρείες θα επιδοτούνται από το κράτος ανάλογα με την ποσότητα της βιομάζας που αφαιρούν από τα δάση!

Στο πρόγραμμα περιλαμβάνονται διάνοιξη δασικών δρόμων (που συμπωματικά μπορεί να καταλήγουν σε σημεία που είναι να φυτευτούν ανεμογεννήτριες). Για να «χρυσωθεί το χάπι» διακηρύσσει τη δωρεάν διανομή ξυλείας σε κατοίκους ορεινών περιοχών, η οποία βέβαια θα έχει διπλοπληρωθεί μέσω της επιδότησης στις εταιρείες. Η εικόνα από την εφαρμογή του προγράμματος στα μη καμένα βουνά της Εύβοιας προδιαθέτει για το πώς θα είναι τα βουνά μας και τα δάση στο μέλλον, με χιλιάδες δέντρα κομμένα, χιλιάδες στρέμματα αποψιλωμένα πέριξ των δρόμων παράλληλα με τα καμένα δάση.

Έτσι λοιπόν, αφού για δεκαετίες το κράτος άφησε τα δάση στην «τύχη τους», διαλύοντας τον όποιο κρατικό μηχανισμό υπήρχε για την προστασία τους (δασικές υπηρεσίες, υποστελέχωση δασαρχείων), τώρα παραχωρεί τα δάση στο κεφάλαιο για επιδοτούμενη κερδοφορία. Καταδεικνύοντας ότι για τον καπιταλισμό δεν έχουν καμία σημασία ούτε το περιβάλλον και η προστασία του ούτε και η ίδια ανθρώπινη ζωή αν δεν αποφέρουν κέρδος.

Βόλος

Κάτω η εγκληματική πολιτική που διαλύει τη λαϊκή ζωή

(με αφορμή τα νεκρά ψάρια στον Παγασητικό)

Ένα πρωτοβρόχι και η χρόνια, ασταμάτητη, εγκληματική πολιτική του συστήματος σε βάρος της ζωής και της υγείας του λαού της Θεσσαλίας, της Μαγνησίας και της πόλης του Βόλου οδήγησαν στον αφανισμό εκατομμυρίων ψαριών της Κάρλας στα νερά του Παγασητικού, αλλά και στο άναμμα του φυτιλιού ακόμα μίας υγειονομικής βόμβας στην περιοχή. Φοβούμενοι το εν λόγω πρωτοβρόχι, η περιφέρεια προχώρησε στο άνοιγμα θυροφράγματος προς τον Ξηριά και τον Παγασητικό για να μην ξαναπλημμυρίσει ο κάμπος γύρω από τη λίμνη Κάρλα, με αποτέλεσμα και το πέραςμα πάνω από 400 τόνων ψαριών του γλυκού νερού προς τη θάλασσα.

Έως τώρα δεν είναι ξεκάθαρο πόσα από αυτά τα ψάρια πέθαναν κατά την επαφή τους με το θαλασσινό νερό και πόσα ήταν ήδη νεκρά στη λίμνη. Οι καταιγίδες του προηγούμενου Σεπτεμβρίου ξαναγέμισαν την αποξηραμένη λίμνη της Κάρλας, οδηγώντας σε μία εκρηκτική συσσώρευση του πληθυσμού ψαριών. Η ποσότητα οξυγόνου έχει μειωθεί τόσο

από την υπερσυσσώρευση όσο και από την ανάπτυξη άλγης. Ταυτόχρονα, δημιουργούνται ερωτηματικά από τη μόλυνση που μπορεί να έχει προκληθεί από το ίδιο το νερό της λίμνης που σκέπασε τα νεκρά ζώα από τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες του Σεπτεμβρίου, κάλυψε τεράστιες εκτάσεις χρόνια επιβαρυνμένες από φυτοφάρμακα, παρέσυρε ουσίες των πολεμικών σιδηρικών από το πνιγμένο στρατόπεδο στο Στεφανοβίκειο.

Σε κάθε περίπτωση, μία σειρά παραλίες του Παγασητικού βρίσκονται σε κεραινίνα βάση οδηγίας του Ιατρικού Συλλόγου -ωστόσο καμία ενημέρωση δεν έχει παρουσιαστεί στους κατοίκους της Μαγνησίας που παρακολουθούν τις συνθήκες δουλειάς και διαβίωσής τους να δυσχεραίνουν περαιτέρω. Επί έναν χρόνο, ολόκληρη η περιοχή αντιμετωπίζει την αποκρουστική μορφή του συστήματος της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, που πάνω στην καταστροφή του νερού, του εδάφους, του αέρα και της λαϊκής υγείας βρίσκει νέα πεδία κερδοφορίας για το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. Αντι-

πλημμυρικά και αντιπυρικά μέτρα είναι μηδαμικά για χάρη της παράδοσης της διαχείρισης των υδάτων της Θεσσαλίας σε ολλανδική εταιρεία, η οποία απαιτεί υπό τον έλεγχό της και τη διαχείριση της ντόπιας γεωργικής παραγωγής.

Ο αέρας της πόλης συνεχίζει να χτυπάει κόκκινο στις μετρήσεις ρύπανσης λόγω της καύσης σκουπιδιών από το εργοστάσιο της ΑΓΕΤ. Ο ήδη επιβαρυνμένος Παγασητικός κόλπος προετοιμάζεται να δοθεί στην πλατφόρμα LNG, της οποίας η κατασκευή μπαίνει ψηλά στις ιεραρχίες της κυβέρνησης το επόμενο διάστημα. Σε αυτόν τον ίδιο βωμό είχε θυσιαστεί πριν από χρόνια και ο φορέας διαχείρισης της Κάρλας, αφήνοντας δήμους, περιφέρειες, υπουργεία και κάθε λογής έκτακτο κυβερνητικό κλιμάκιο να προχωρά σε άναρχους σχεδιασμούς διαχείρισης κρίσεων και απαιτήσεων για την άρδευση νερού από τη λίμνη.

Τα τηλεοπτικά σόου βρομόλογων μεταξύ περιφέρειας και δήμου, κρατικών επιτελείων και κυβέρνησης, το πινγκ-πονγκ της ευθύνης για τις καταστροφές

δεν είναι αρκετά να αποπροσανατολίσουν τη συσσωρευμένη αγανάκτηση. Ο εργαζόμενος λαός και οι αγρότες έχουν πλέον πάψει να αναμένουν την επόμενη καταστροφή και παιχνίδι ευθυνών, ωστόσο απουσιάζουν όλα εκείνα τα κινηματικά καλέσματα που θα μπορούσαν να δώσουν διέξοδο στη λαϊκή οργή.

Από τη μία μεριά, ο ρεφορμισμός προσπαθεί να χωρέσει τις αγωνίες του λαού σε πλαίσια εναλλακτικών προτάσεων που απαιτούν την επικύρωση μέσω μαζικών συσκέψεων για να αποκτήσουν κάποιου είδους υπόσταση. Σε συστάσεις ανεξάρτητων από το κράτος επιστημονικών φορέων, που στόχο όμως θα έχουν την κάλυψη θέσεων στα δημοτικά και περιφερειακά συμβούλια... Για το ρεφορμισμό, είναι ενεργή η μικροαστική πεποίθηση ότι η γνώση τόμων επιστημονισμού, περιβαλλοντισμού και οικολογίας πρέπει να είναι εκείνη η παράμετρος βάσει της οποίας οφείλει να αναπτυχθεί ένα κίνημα αντίστασης. Έτσι, η λαϊκή οργή αποπροσανατολίζεται, αποπολιτικοποιείται, ρίχνεται σε δρόμους που δεν μπορούν να θέσουν όρους ανατροπής της εγκληματικής πολιτικής του καπιταλιστικού συστήματος. Σε αυτά τα αδιέξοδα του ρεφορμισμού οφείλουν να αντιπαρατεθούν όλες εκείνες οι δυνάμεις με αναφορά στο κίνημα της οργάνωσης και του αντισυνδιαχειριστικού αγώνα.

Ο λαός έχει απέναντί του ένα σύστημα πλήρως οργανωμένο να προωθήσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου σε βάρος της ανθρώπινης ζωής. Η απάντηση βρίσκεται στις διεκδικήσεις και τη λαϊκή πάλη που θα ασκεί εκείνη την πολιτική πίεση στα όργανα του αστικού κράτους ώστε να αποσπάσει μέτρα προστασίας της ζωής, της υγείας και της δουλειάς του λαού και των αγροτών της περιοχής. Οι μαζικές διαδηλώσεις της προηγούμενης περιόδου ενάντια στην καύση σκουπιδιών από την ΑΓΕΤ αλλά και τη δημιουργία πλατφόρμας LNG στον Παγασητικό δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται ως «εικονικές κινητοποιήσεις», αλλά ως ανάδειξη της προοπτικής που έχει ο λαός στα χέρια του να οικοδομήσει ένα πλατύ μέτωπο αντίστασης στην πολιτική που διαλύει τη ζωή και την υγεία του.

Στο σημείο αυτό, τα ζητήματα της περιοχής της Θεσσαλίας και της Μαγνησίας είναι δύσκολο να αντιμετωπιστούν ξεχωριστά. Η μόλυνση του νερού, του εδάφους, του αέρα, η αναγκαιότητα αντιπλημμυρικών και αντιπυρικών μέτρων, οι υγειονομικοί κίνδυνοι και οι αρρώστιες που μαστίζουν τον τόπο είναι αποτελέσματα της ίδιας εγκληματικής πολιτικής, της ίδιας ολομέτωπης επίθεσης, του ίδιου εκμεταλλευτικού συστήματος. Σε αυτή την κατεύθυνση, απαιτείται ένα πλατύ Μέτωπο Αντίστασης που θα διεκδικεί τη βελτίωση των όρων διαβίωσης στην περιοχή, όλα τα μέτρα προστασίας που απαιτούνται πριν από την επόμενη κακοκαιρία ή πυρκαγιά, αποζημιώσεις του εισοδήματος των εργαζομένων που χάθηκε λόγω πυρκαγιών, πλημμυρών, νεκρών ψαριών. Η επίθεση δεν θα σταματήσει αν δεν τη σταματήσει ο λαός με τη μαζική του πάλη.

Οι ανεμογεννήτριες γεννούν άνεμο
Κινητοποιήσεων

Συνεχίζονται και δυναμώνουν οι κινητοποιήσεις σε όλη τη χώρα ενάντια στην εγκατάσταση ανεμογεννητριών, ιδιαίτερα πάνω σε καμένες δασικές εκτάσεις.

Το μεγάλο φαγοπότι στην ενέργεια και τις ΑΠΕ έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια, αλλά με τον καιρό μεγαλώνει και ευνοείται από την ενεργειακή κρίση και την τεράστια άνοδο στις τιμές.

Για τους ιδιώτες παρόχους οι ΑΠΕ είναι η φτηνή λύση για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας. Και όσο κι αν το λεγόμενο μίγμα γέρνει προς αυτές, όσο δηλαδή κι αν αυξάνεται το ποσοστό της ενέργειας που παράγουν από τις ΑΠΕ, οι τιμές που φτάνουν στους λογαριασμούς μας, με την παρέμβαση και του χρηματιστηρίου ενέργειας, αντί να μειώνονται, αυξάνονται! Με δυο λόγια, οι ΑΠΕ δεν είναι η στροφή προς την παραγωγή φτηνής ενέργειας φιλικής προς το περιβάλλον, αλλά η παραγωγή ενέργειας φιλικής προς...τις τσέπες των παρόχων! Αλλά βέβαια και των προμηθευτών του απαραίτητου εξοπλισμού για την εκμετάλλευση των ΑΠΕ (φωτοβολταϊκά πάνελ, ανεμογεννήτριες κ.α.).

Οι καμένες δασικές εκτάσεις προσφέρονται για τέτοιες εγκαταστάσεις και συχνά δεν μένουν...αναξιοποίητες. Ωστόσο, οι κάτοικοι, αλλά και ορισμένοι Δήμοι, αντιδρούν.

Στον Δήμο Δυτικής Μάνης, μετά από ξεσηκωμό των κατοίκων, το Δημοτικό Συμβούλιο καταψήφισε τη Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων (ΜΠΕ) και μπλόκαρε το έργο της εγκατάστασης τριών αιολικών πάρκων με συνολικά 37 ανεμογεννήτριες από την Vol-

ton. Ενώ η ΤΕΡΝΑ σχεδιάζει εγκατάσταση πέντε αιολικών πάρκων με συνολικά 12 ανεμογεννήτριες στη χερσόνησο Μαλέα στο Δήμο Μονεμβασίας, ο οποίος επίσης έχει ταχθεί εναντίον του έργου.

Τα αιολικά πάρκα, εκτός από τις ανεμογεννήτριες, περιλαμβάνουν και τα λεγόμενα συνοδά έργα, δηλαδή διάφορες εγκαταστάσεις και βέβαια δρόμους για την πρόσβαση σε αυτά. Στις παραπάνω περιπτώσεις, τα συνοδά έργα προβλέπονται να γίνουν σε δασικές και αναδασωτές εκτάσεις και οι ΜΠΕ καταλήγουν στο ότι «αθροιστικά οι επιπτώσεις είναι μικρότερες από τα περιβαλλοντικά οφέλη που αποκομίζονται από τη λειτουργία του μελετώμενου έργου, προκύπτοντας έτσι θετικό περιβαλλοντικό ισοζύγιο».

Στις αρχές Αυγούστου, μεγάλη φωτιά έκαψε για τρεις μέρες στο Αμάρι Ρεθύμνου. Στην ίδια περιοχή και πάλι η ΤΕΡΝΑ έχει ήδη αναλάβει ένα υβριδικό έργο (αιολικό πάρκο με 25 ανεμογεννήτριες και αποθήκευση ενέργειας), κόστους πάνω από 300 εκ. ευρώ, για το οποίο το υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας έχει εγκρίνει την ΜΠΕ. Για τον κόσμο της περιοχής οι συμπτώσεις είναι πολλές...

Στη Ρόδο, αντιδράσεις υπάρχουν ενάντια στην εγκατάσταση ανεμογεννητριών στην περιοχή του Προφήτη Ηλία, σε έκταση που κάηκε στην περσινή μεγάλη φωτιά. Οι κάτοικοι κινητοποιήθηκαν και απέτρεψαν μια αυτοψία για το έργο.

Στην Κύθνο, μετά από κινητοποιήσεις των κατοίκων το Δημοτικό Συμβούλιο απέρριψε την ΜΠΕ για την εγκα-

τάσταση 20 ανεμογεννητριών, και στη συνέχεια και η Περιφέρεια Νοτίου Αιγαίου έβγαλε σχετική αρνητική γνωμοδότηση.

Από τις περιπτώσεις που αναφέρθηκαν γίνεται φανερό ότι οι κινητοποιήσεις των κατοίκων έχουν ήδη φέρει κάποια αποτελέσματα. Καταρχάς τη στάση των Δήμων, οι οποίοι δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένο ότι θα στέκονται απέναντι στις εταιρίες και όχι δίπλα τους. Άλλωστε ακούγονται και περιπτώσεις ακόμα και χρηματισμών. Η στάση των κατοίκων τους υποχρεώνει να πάρουν θέση.

Το αν οι αντιδράσεις θα καταφέρουν τη ματαίωση των έργων εγκατάστασης ανεμογεννητριών ή απλώς θα τα καθυστερήσουν με τα εμπόδια που βάζουν εξαρτάται από την αποφασιστικότητα των κατοίκων να συνεχίσουν να αγωνίζονται μαζικά μέχρι να πετύχουν τον δύσκολο σκοπό τους.

Με αυτήν την έννοια ο αγώνας τους έχει έναν δύσκολο δρόμο να διανύσει, μέσα από απογοητεύσεις, ξεπουλήματα, καταστολή, πιεσμοί και πιθανώς ήττες. Είναι όμως ένας δρόμος στην κατεύθυνση που δεν αφήνει τα ζητήματα που αφορούν άμεσα τη ζωή του λαού στα χέρια άλλων, αλλά επιχειρεί να τα αντιμετωπίσει με τη μαζική κινητοποίηση. Και σαν τέτοιος, πέρα από το ότι αποτελεί παράδειγμα και για άλλα ζητήματα (που ίσως μοιάζουν «άπιαστα», όπως η ακρίβεια ή ο πόλεμος), πέρα από το ότι κερδίζει στις γραμμές του ένα σημαντικό κομμάτι του λαού, έχει φυσικά και καθόλου αμελητέες πιθανότητες να κερδίσει.

Ολυμπιακοί Αγώνες Το πανηγύρι του ιμπεριαλισμού

Όταν τον Ιούνιο του 1894 στο Παρίσι, ο βαρόνος Πιέρ ντε Κουμπερτέν παρουσίαζε σε εκπροσώπους 11 χωρών την πρόταση για αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων, πρέπει να αφηνιδιάστηκε από το εύρος της αποδοχής της. Εκείνος είχε εισηγηθεί να ξεκινήσουν το 1900 από το Παρίσι, την ίδια περίοδο που θα γινόταν η δεύτερη Διεθνής Έκθεση της Γαλλίας, αλλά πολλοί θεώρησαν πως έπρεπε να ξεκινήσουν πιο ωρίς, το 1896. Προτάθηκε μάλιστα το Λονδίνο ως πρώτη διοργανώτρια πόλη, αλλά μετά από διαβουλεύσεις του Κουμπερτέν, ανατέθηκαν στην χρεωκοπημένη Ελλάδα και ο Βικέλας, που την εκπροσωπούσε, χρίστηκε πρόεδρος της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής (ΔΟΕ). Οι πρώτοι Ολυμπιακοί Αγώνες της Αθήνας χαρακτηρίστηκαν επιτυχημένοι, αλλά την επόμενη χρονιά η χώρα τέθηκε κάτω από τον οικονομικό έλεγχο ενός άλλου ΔΟΕ (Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος). Το πού θα διεξαχθούν κάθε φορά οι Ολυμπιακοί Αγώνες ήταν και είναι υπόθεση των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Το Παρίσι ανέλαβε τους δεύτερους Ολυμπιακούς Αγώνες το 1900, τους φιλοξένησε ξανά το 1924 και μετά από έναν ολόκληρο αιώνα, φέτος, το 2024. Μπορεί στους φετινούς αγώνες οι διοργανωτές να κρέμασαν ανάποδα τη σημαία με τους ολυμπιακούς κύκλους, αλλά η ελληνική σημαία είχε την τιμητική της. Ο μύθος του ολυμπιακού πνεύματος

της αρχαίας Ελλάδας σκεπάζει την πραγματικότητα ή την κάνει λιγότερο προβληματική. Οι ιμπεριαλιστές αντιλήφθηκαν την ανάγκη των ανθρώπων για άθληση λόγω του καπιταλιστικού τρόπου ζωής, που τους κρατάει μακριά από τη φύση, εξαντλεί τις δυνάμεις τους και καταστρέφει το σώμα τους, τους καταδικάζει σε καθιστική ζωή και τους δηλητηριάζει με την τροφή που τους δίνει και με τον αέρα που αναπνέουν. Είδαν την ευφορία που δημιουργεί η άθληση και σκέφτηκαν πως ο αθλητισμός είναι ένας ακόμα τομέας από τον οποίο μπορούν να αποκομίσουν κέρδη. Ο πρωταθλητισμός, τα μετάλλια, το ντοπάρισμα, ο ανταγωνισμός, το υπεράνθρωπο και όχι το ανθρώπινο χαρακτηρίζουν όχι μόνο τους Ολυμπιακούς Αγώνες αλλά κάθε αθλητική διοργάνωση. Πάνω τους κουμπώνουν ο ρατσισμός, ο φασισμός, η προγονοπληξία και ο εθνικισμός. Οι χορηγοί όλα αυτά τα χρηματοδοτούν και από αυτά κερδίζουν.

Οι φετινοί Ολυμπιακοί Αγώνες στην «πόλη του Φωτός» ήταν ένα πανηγύρι του ιμπεριαλισμού. Καθετί εξυπηρετούσε πολιτικές σκοπιμότητες, συμφέροντα και σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών. Οι φιλοδοξίες, οι δυνατότητες και τα αδιέξοδα της Γαλλικής αστικής τάξης καθρεφτίστηκαν σε κάθε στιγμή τους.

Η ΔΟΕ απέκλεισε τη Ρωσία και τη Λευκορωσία αλλά συμμετείχαν αθλητές και αθλήτριές τους, που δεν αγωνίζονταν όμως, για τη χώρα καταγωγής τους.

Έριξε μάλιστα ποιμή δεκάχρονου αποκλεισμού από αγώνες σε μια Ρωσίδα αθλήτρια γιατί βρέθηκε ντοπαρισμένη στους Ολυμπιακούς του 2012 και της αφαιρέθηκε το μετάλλιο. Ό,τι δεν μπορούν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές να κάνουν στο στρατιωτικό πεδίο της Ουκρανίας, το επιχειρήσαν στο αθλητικό. Η ανοχή απέναντι στη φασιστική πολιτική και στα εγκλήματα που διαπράττει το Ισραήλ ήταν προκλητική. Γι' αυτό με θράσος απαίτησε από την Adidas να αποσύρει από διαφημιστική καμπάνια το μοντέλο Μπέλα Χάντιντ, παλαιστινιακής καταγωγής, που είχε καταγγείλει ανοικτά τη γενοκτονία στη Γάζα. Κατά τα λοιπά, οι αθλητές δεν επιτρέπεται να εκφράζουν πολιτικές απόψεις! Απέβαλαν επίσης αθλήτρια γιατί στο μπλουζάκι της είχε γράψει το σύνθημα «Ελευθερία στις γυναίκες του Αφγανιστάν».

Δεν θα μπορούσαν να λείψουν από τους Ολυμπιακούς τα ζητήματα της ταυτότητας φύλου και το προσφυγικό. Μέσα από τη συμμετοχή της πυγμάχου Ιμάνι Κελίφ από την Αλγερία, που έδινε την προσωπική της μάχη για να γίνει αποδεκτή ως γυναίκα, καθώς και της ομάδας των προσφύγων, οι ιμπεριαλιστές πρόβαλαν το προφίλ του ανθρωπιστή και του προοδευτικού.

Όπως η Γιουροβίζιον, έτσι και οι φετινοί Ολυμπιακοί Αγώνες ήταν ένα σόου. Ο μασκοφόρος λαμπαδηδρόμος, που ξεπήδησε μέσα από το μυθιστόρημα «Το φάντασμα της όπερας», που με εντυπω-

σιακά άλματα κινήθηκε πάνω στις στέγες των σπιτιών της γραφικής πόλης, δεν θα ρίσκαρε να βρέξει τα πόδια του στα νερά του Σηκουάνα. Κάθε σουρεαλιστική φιγούρα που σχεδίασαν οι μεγάλοι μόνιστροι που ντύνουν τους μεγαλοαστούς όλου του κόσμου, φέρει την αισθητική τους. Στον Μυστικό Δείπνο με τον μπλε Διόνυσο και στο Μεγάλο Φαγοπότη δεν υπάρχει ένα πιάτο φαγητό για τον λαό. Ο Χρυσός Ταξιδιώτης της τελετής λήξης εμπνευσμένος από τον Χρυσό Δίσκο που έστειλε η ΝΑΣΑ στο διάστημα για να παραμείνει αιώνια η μνήμη της Γης σε περίπτωση που καταστραφεί, μόνο ιμπεριαλιστές θα μπορούσαν να τον σκεφτούν. Αυτοί που την καταστρέφουν ψάχνουν να δουν πώς θα επιβιώσουν οι ίδιοι και πώς θα βρουν τον δίσκο στο διάστημα.

Στην τελετή λήξης, ο Τομ Κρουζ ήρθε πετώντας για να παραλάβει την ολυμπιακή φλόγα, για να φύγει με μια μηχανή για το Λος Άντζελες. Τους επόμενους Ολυμπιακούς Αγώνες και η Αμερική θα έχει αλλάξει πρόεδρο και θα φωτίζει η λάμψη του Χόλιγουντ. Θα θεθούν κι αυτοί υπό την αιγίδα του ιμπεριαλισμού και θα ζέχνουν από την κουλτούρα του συστήματος.

Και αφού άδειασε το Παρίσι από αθλητές κι επισκέπτες, η δήμαρχος αποφάσισε να παραμείνουν οι ολυμπιακοί κύκλοι στον Πύργο του Άιφελ, για να συμβολίζουν τον αθλητισμό των ρεκόρ που αυγατίζει τα κέρδη των ιμπεριαλιστών. Είναι ένα από τα εικονίσματά τους και οι λαοί δεν πρέπει να το προσκυνούν.

Ο Νατζί Αλ-Άλι και ο Χαντάλα

Ήταν 29 Αυγούστου 1987 όταν ο παλαιστίνιος σκιτσογράφος Νατζί Αλ-Άλι πέθανε ύστερα από ένα μήνα σε κώμα, εξαιτίας του πυροβολισμού που δέχτηκε στο κεφάλι στις 22 Ιουλίου από έναν νεαρό. Ακόμα και σήμερα δεν έχει διευκρινιστεί ποιοι διέταξαν τη δολοφονία του, αλλά είναι γνωστό πως ο Αλ-Άλι είχε πολλούς εχθρούς χάρη στα σκίτσα του που αποτελούσαν σύμβολα της παλαιστινιακής αντίστασης.

Γεννήθηκε το 1938 σε ένα χωριό της βόρειας Παλαιστίνης, κοντά στη Ναζαρέτ. Ήταν μόλις 10 χρονών όταν η οικογένειά του αναγκάστηκε να πάρει το δρόμο της προσφυγιάς προς το νότιο Λίβανο, λόγω της Νάκμπα του 1948, της Μεγάλης Καταστροφής. Όταν ενηλικιώθηκε, εργάστηκε αρχικά ως τεχνικός αυτοκινήτων. Σπούδασε στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Λιβάνου, την οποία δεν τέλειωσε, λόγω των συνεχών διώξεών του εξαιτίας της συμμετοχής και της ενεργούς δράσης του στο Αραβικό Εθνικιστικό Κίνημα. Αργότερα βρήκε δουλειά ως δάσκαλος σχεδίου.

Το ταλέντο του Αλ-Άλι ανακάλυψε και ανέδειξε ο Γασάν Καναφάνι, ο παλαιστίνιος συγγραφέας που ήταν μέλος του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, όταν επισκέφτηκε μια έκθεση των σκίτσων του. Αργότερα τον παρέπεμψε να δουλέψει ως εκδότης και εικονογράφος στο περιοδικό «Αλ-Ταλία» με αντιστασιακό περιεχόμενο.

Ο Νατζί Αλ-Άλι είναι γνωστός σε μεγάλο βαθμό για το χαρακτήρα του «Χαντάλα», ενός αγοριού με γυρισμένη την πλάτη στο θεατή. Το αγόρι αυτό, 10 χρονών, όσο ήταν κι ο Αλ-Άλι όταν έφυγε πρόσφυγας από την Παλαιστίνη, δεν θα μεγαλώσει ποτέ, μέχρι να καταφέρει να γυρίσει στην πατρίδα του.

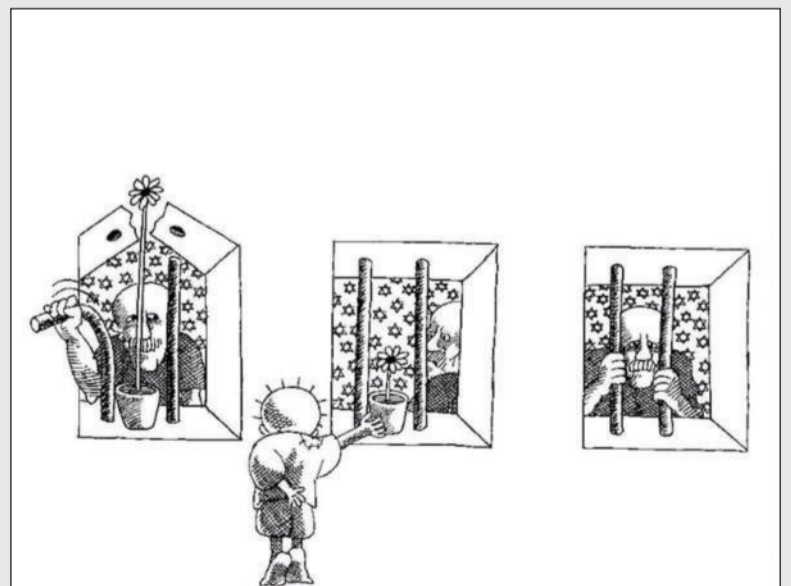
Ταυτόχρονα, όμως, πολλές χιλιάδες σκίτσα του Αλ-Άλι είναι γνωστά και δεν διστάζουν καθόλου να στοχεύουν όλους τους αντιδραστικούς. Όχι μόνο το Ισραήλ, αλλά και τα συνεργά αραβικά καθεστώ-

τα που μαχαιρώνουν πσιώπλατα το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα αντίστασης και τους αραβικούς λαούς που στέκονται αλληλέγγυοι. Όπως γράφει και η Διαδραστική Εγκυκλοπαίδεια του Παλαιστινιακού Ζητήματος (www.palquest.org): «*Τα σχέδιά του, σχεδόν δεκατέσσερις χιλιάδες τον αριθμό, χαρακτηρίζονται από την καυστική κριτική τους στην κατάσταση των Παλαιστίνιων και των Αράβων. Τα σχέδια αυτά έγιναν ο μοναδικός τρόπος έκφρασης των ανησυχιών του και των δεινών και των αγωνιών του παλαιστινιακού λαού του. Δημιούργησε διάφορες φιγούρες που επαναλαμβάνονται στο έργο του. Η φιγούρα του παιδιού Χαντάλα συμβόλιζε την αγωνία των Παλαιστίνιων, αλλά παρόλα αυτά είναι ακλόνητη στην αντιμετώπιση όλων των δοκιμασιών. Ένας άλλος χαρακτήρας, η Φατίμα, αντιπροσώπευε την παλαιστίνια γυναίκα που αρνείται να συμβιβαστεί και έχει σαφές όραμα για την υπόθεση της Παλαιστίνης και τον τρόπο επίλυσής της· έχει σύζυγο, έναν ψηλό, αδύνατο και εργατικό άνδρα με μακρύ μουστάκι. Στη συνέχεια, υπάρχει ο χαρακτήρας του χοντρού άνδρα με τον γυμνό πισινό που αντιπροσώπευε τους καιροσκόπους Άραβες ηγέτες και ο χαρακτήρας του ισραηλινού στρατιώτη που τις περισσότερες φορές στέκεται σατισμένος καθώς τα παιδιά των Παλαιστίνιων τού πετούν πέτρες.*» Δεν είναι να απορεί κανείς γιατί μπορεί να τον ήθελαν νεκρό τόσο οι сиωνιστές έποικοι όσο και τα αραβικά καθεστώτα με τις πσιώπλατες μαχαιριές τους.

Ο Νατζί Αλ-Άλι έχει βραβευτεί τόσο πριν όσο και μετά το θάνατό του, ενώ, όντας από τους πιο επιφανείς παλαιστίνιους σκιτσογράφους, έχει

χαρακτηριστεί και από τους σημαντικότερους σε όλο τον κόσμο. Η επιρροή των σκίτσων του παραμένει προφανής και σήμερα, αφού είναι εύκολα αναγνωρίσιμα τόσο από το στυλ σχεδιασμού, όσο και από το περιεχόμενό τους.

Κλείνοντας, όπως έγραψε το κανάλι RNN στο Telegram στην επέτειο του θανάτου του: «*Θα μπορούσε κανείς να πει ότι ο Νατζί μαρτύρησε επειδή ήταν τολμηρός, προκλητικός και θαρραλέος. Όλα αυτά είναι αληθινά, γιατί είπε αδιαμαρτύρητα την αλήθεια. Ωστόσο, αυτό που τρόμαξε περισσότερο τον εχθρό σχετικά με τον Νατζί ήταν το πώς απέδειξε ότι η τέχνη και οι ιδέες μπορούν να βλάψουν εξίσου με τα όπλα και ίσως ακόμη περισσότερο. Αυτό που καταλαβαίνουμε μέσω του Νατζί είναι ότι για να πετύχουμε την απελευθέρωση, ο καθένας από εμάς έχει καθήκον να ξεσηκωθεί και να αντισταθεί.*»

2-9-1944

80 χρόνια από το ολοκαύτωμα του Χορτιάτη Ένα αποτρόπαιο έγκλημα του ναζισμού και του δωσιλογισμού

Στις 2 Σεπτεμβρίου 1944, στον Χορτιάτη Θεσσαλονίκης, το χωριό στους πρόποδες του ομώνυμου βουνού, γράφτηκε μια από τις πιο μαύρες σελίδες της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Λίγες εβδομάδες πριν από την απελευθέρωση της χώρας μας από τον ΕΛΑΣ, λίγο πριν από την οριστική αποχώρηση των μισητών ναζιστικών στρατευμάτων κατοχής, άντρες της Βέρμαχτ μαζί με έλληνες συνεργάτες τους δολοφόνησαν με τον πιο φριχτό τρόπο 149 Χορτιατινούς και έκαψαν εκατοντάδες σπίτια. Χειρότερο όμως από το μαζικό έγκλημα τόσων αθώων είναι η επιχείρηση πολλών ιστορικών, αρθρογράφων κ.λπ. να ξαναγράψουν την ιστορία, να καταλογίσουν τη βασική ευθύνη στον ΕΛΑΣ που υποτίθεται ότι έδωσε την αφορμή για τη σφαγή.

Το 1944 ήταν η χρονιά που σηματοδεύτηκε από αξιοσημείωτες νίκες του ΕΛΑΣ, απελευθερώνοντας τα 2/3 της χώρας και στήνοντας λαϊκή εξουσία στις περιοχές αυτές. Όταν πλέον ήταν ζήτημα χρόνου η οριστική αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων από την Ελλάδα, οι Ναζί με τη συνδρομή των Ταγμάτων Ασφαλείας, της Ειδικής Ασφάλειας και πολλών άλλων ελλήνων συνεργατών τους επιδόθηκαν σε ένα όργιο μαζικών δολοφονιών σε όλη τη χώρα. Η μέθοδος ήταν τα ξαφνικά μπλόκα ολόκληρων περιοχών -συνήθως τις νυχτερινές ώρες πριν από το χάραμα- και οι μαζικές εκτελέσεις κυρίως του ανδρικού πληθυσμού. Η Κοκκινιά, ο Βύρωνας, η Καλλιθέα και δεκάδες άλλες περιοχές, κατά βάση εργατικές και προσφυγικές, δοκιμάστηκαν σκληρά.

Εκατοντάδες ήταν αυτοί που εκτελέστηκαν στα μπλόκα -κυρίως έφηβοι και άντρες- και πολλοί περισσότεροι αυτοί που συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν ή στάλθηκαν για καταναγκαστική εργασία στη Γερμανία. Δεν έλειψαν όμως και οι καταστροφές ολόκληρων χωριών, η μαζική εκτέλεση μεγάλου μέρους των κατοίκων τους, χωρίς διακρίσεις φύλου και ηλικίας, τα «ολοκαυτώματα» όπως έμειναν στην ιστορία, όπως στο Δίστομο, τα Καλάβρυτα, την Κάνδανο και τη Βιάννο στην Κρήτη, το Κομμένο στην Άρτα κ.ά.

Οι λόγοι για αυτή την κτηνώδη τακτική των Γερμανών ήταν πολλοί. Με τις μαζικές δολοφονίες αμάχων προσπαθούσαν να τρομοκρατήσουν τον πληθυσμό ώστε να μη βρίσκει στήριξη ο ΕΛΑΣ στα χωριά της υπαίθρου. Επίσης προσπαθούσαν να δημιουργήσουν τεχνητές αντιθέσεις ανάμεσα στους αμάχους και τους αντάρτες, δικαιολογώντας τις σφαγές ως αντίποινα πράξεων του ΕΛΑΣ. Ένας άλλος λόγος έχει να κάνει με την ασφαλή αποχώρησή τους από τη χώρα. Ο κυριότερος όμως λόγος των μπλόκων και των μαζικών σφαγών αφορούσε το ζήτημα της εξουσίας μετά την αποχώρησή τους. Με δεδομένο το ισχυρό λαϊκό κίνημα σε όλη τη χώρα και τη ίδρυση της ΠΕΕΑ, υπήρχε σοβαρός κίνδυνος να χαθεί μεταπολεμικά η εξουσία από τα χέρια των αστών. Η δημιουργία των Ταγμάτων Ασφαλείας και όλων των «θεσμικών» οργάνων που τέθηκαν στην υπηρεσία του κατακτητή αποσκοπούσε στη διαμόρφωση ενός ισχυρού ένοπλου σώματος που θα μπορούσε την κατάλληλη στιγμή να παίξει το ρόλο του αντίπαλου δέους για τους μαχητές του ΕΛΑΣ. Κάτι που επιβε-

βαιώθηκε περίτρανα αμέσως μετά την απελευθέρωση, με τη μάχη του Δεκέμβρη του 1944 και την τρομοκρατία μετά τη Βάρκιζα.

Το ολοκαύτωμα του Χορτιάτη πραγματοποιήθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου του 1944. Το προηγούμενο διάστημα (καλοκαίρι του 1944) το τάγμα του ΕΛΑΣ της περιοχής του Χορτιάτη είχε σημειώσει πολλές επιτυχίες στην περιοχή, με επιθέσεις στο αστυνομικό τμήμα, στη φρουρά του σανατορίου στο Ασβεστοχώρι και σε γερμανικά στρατιωτικά αυτοκίνητα. Οι κατακτητές και οι έλληνες συνεργάτες τους είχαν θυρωρηθεί και είχαν πάρει την απόφαση για το μαζικό έγκλημα στο Χορτιάτη. Η αφορμή βρέθηκε με την επίθεση δυνάμεων του ΕΛΑΣ, με επικεφαλής τον Βάιο Ρικουδή, σε δύο γερμανικά αυτοκίνητα, που είχε ως αποτέλεσμα τον βαρύ τραυματισμό ενός γερμανού στρατιώτη. Αμέσως οι μαχητές του ΕΛΑΣ συγκεντρώνουν τους κατοίκους και καταφέρνουν να διαφύγουν μαζί με τους περισσότερους προς το βουνό, φοβούμενοι αντίποινα. Κάποιοι, όμως, πιστεύοντας στα λόγια του προέδρου και του παπά του χωριού ότι οι Γερμανοί δεν θα τους χτυπούσαν, έμειναν στα σπίτια τους.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν έχουν αποτυπωθεί από μάρτυρες που κατάφεραν να γλιτώσουν από τη μεγάλη σφαγή. Η ηλεκτρονική εφημερίδα «Χορτιάτης 570», μια προσπάθεια κατοίκου του χωριού να αναδειχθούν τα προβλήματα της περιοχής αλλά και να διατηρηθεί η μνήμη του ολοκαυτώματος, έχει καταγράψει πολύ χαρακτηριστικά τα αιματηρά γεγονότα:

«Λίγες ώρες αργότερα από το πρωινό επεισόδιο, οι γερμανικές δυνάμεις συνεπικουρούμενες από ορδές ταγματασφαλιτών του Σούμπερτ θα φτάσουν στο Χορτιάτη με 32 οχήματα έτοιμες να εφαρμόσουν το προμελετημένο τους σχέδιο. Ξεσπούν σε πράξεις παράφορης βίας, σκοτώνουν βρέφη, βιάζονται, εκτελούν εν ψυχρώ, καίνε και λεηλατούν. Συγκεντρώνουν όσους δεν έχουν εγκαταλείψει το χωριό στο φούρνο του Γκουραμάνη και το σπίτι του Νταμπούδη, μετατρέποντας τους δύο χώρους σε κρεματόρια».

Στα δύο αυτά κτήρια γράφτηκε ένα από τα πιο φρικιαστικά εγκλήματα. Αφού έβαλαν μέσα τους κατοίκους του

Χορτιάτη, άντρες, γυναίκες όλων των ηλικιών, ακόμα και μικρά μωρά, τους έριξαν άχυρα και εμπρηστική σκόνη και έβαλαν φωτιά. Όσοι προσπαθούσαν να διαφύγουν πυροβολούνταν. Συνολικά 149 Χορτιατινοί δολοφονήθηκαν. Ελάχιστοι ήταν αυτοί που γλίτωσαν. Στη συνέχεια τα ανθρωπόμορφα κτήνη έκαψαν σχεδόν όλα τα σπίτια του χωριού.

Πρωταγωνιστής του ολοκαυτώματος ήταν ο διαβόητος Φριτς Σούμπερτ, ένας γερμανός στρατιωτικός ο οποίος στη διάρκεια της Κατοχής διέπραξε μαζικά εγκλήματα στην Κρήτη και τη Μακεδονία. Ήταν επικεφαλής ομάδων αποτελούμενων από Γερμανούς και έλληνες συνεργάτες τους, που καταδίωκαν αντάρτες. Ευθύνεται για τις δολοφονίες εκατοντάδων και ήταν από τους ελάχιστους που εκτελέστηκαν για τα εγκλήματά τους μετά από δίκη στο Ειδικό Δικαστήριο Εγκληματιών Πολέμου στην Αθήνα το 1947.

Στα βιβλία της ιστορίας δεν αναφέρονται πολλά για το ολοκαύτωμα του Χορτιάτη. Και όταν αποφασίσουν οι επίσημοι ιστορικοί και αρθρογράφοι να ασχοληθούν, αντιστρέφουν πλήρως την πραγματικότητα και επιρρίπτουν την ευθύνη στον ΕΛΑΣ, σε μία ακόμα προσπάθεια αναθεώρησης της ιστορίας.

Υποστηρίζουν ότι «προκλήθηκαν οι Γερμανοί από τους αντάρτες!» και γι' αυτό κατέκαψαν τον Χορτιάτη. Λες και δεν έχει δικαίωμα ένας σκλαβωμένος λαός να πάρει τα όπλα και να χτυπήσει τον κατακτητή. Δεν μας εξηγούν όμως πώς είναι δυνατόν μια τέτοια έκτακτη επιχείρηση που κατέληξε στη δολοφονία τόσων ανθρώπων να προετοιμαστεί μέσα σε ένα πρωινό. Δεν λένε κουβέντα για τα δεκάδες αντίστοιχα μαζικά εγκλήματα των Ναζί που πραγματοποιήθηκαν με τον ίδιο τρόπο και όχι μόνο στη χώρα μας. Λίγες μέρες αργότερα (14/9/1944) η ομάδα του Σούμπερτ προχώρησε σε άλλη μια κτηνώδη, το ολοκαύτωμα των Γιαννιτσών, με 112 νεκρούς, χωρίς να υπάρξει καμιά αφορμή.

Σε μία ακόμα προσπάθεια ενοχοποίησης των μαχητών του ΕΛΑΣ και της Εθνικής Αντίστασης ισχυρίζονται ότι δεν ενημερώθηκαν οι κάτοικοι για το χτύπημα και τα πιθανά αντίποινα. Η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική. Όχι μόνο

ενημερώθηκαν οι κάτοικοι και οι περισσότεροι διέφυγαν στο βουνό μαζί με τους αντάρτες, αλλά, σύμφωνα με καταγεγραμμένη μαρτυρία στο ημερολόγιό του Γ. Φαρσακίδη, ο οποίος συμμετείχε στα γεγονότα ως αντάρτης, φαίνεται ότι τα δύο γερμανικά αυτοκίνητα είχαν έναν ρόλο ανίχνευσης της περιοχής και το χτύπημα καθυστέρησε τη μαζική επίθεση, σώζοντας ουσιαστικά τους περισσότερους κατοίκους του.

Επίσης πολλοί ιστορικοί και αρθρογράφοι αποκρύπτουν τη συμμετοχή Ελλήνων στο ολοκαύτωμα του Χορτιάτη και σε άλλες σφαγές. Στο μνημείο που ανεγέρθηκε στο κέντρο του χωριού δεν γίνεται οποιαδήποτε νύξη για αυτούς. «Εκάησαν ζώντες υπό των Γερμανών Ναζί» αναφέρει η επιγραφή. Υπάρχουν όμως αδιάσειστα στοιχεία, ακόμα και ομολογίες, ότι όχι μόνο συμμετείχαν Έλληνες, είτε με οργανωμένες ομάδες αντίστοιχες των Ταγμάτων Ασφαλείας είτε με άλλες ανεπίσημες ομάδες προδοτών, αλλά έπαιξαν και πρωταγωνιστικό ρόλο σε πολλές περιπτώσεις.

Τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια συστηματική προσπάθεια διαστρέβλωσης της ιστορικής αλήθειας από τη μεριά των απολογητών του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού. Η αποκάλυψη των πραγματικών γεγονότων της Κατοχής και του Εμφυλίου είναι ένα από τα σοβαρά καθήκοντα που μπαίνουν στους κομμουνιστές. Η δηλητηρίαση των συνειδησεων νέων ανθρώπων με την αντικομμουνιστική προπαγάνδα και τα ψέματα περί «κόκκινης τρομοκρατίας» έχουν στρέψει ένα μέρος της νεολαίας στην απολίτικη ή ακόμα χειρότερα στην ακροδεξιά ιδεολογία.

Την ώρα που βρισκόμαστε μπροστά στον κίνδυνο ενός γενικευμένου ιμπεριαλιστικού πολέμου, η πιθανότητα να ξαναζήσει ο λαός μας και άλλοι λαοί αντίστοιχες φρικαλεότητες με αυτή του Χορτιάτη αυξάνεται διαρκώς. Η καλύτερη προσφορά στους αδικαχάμενους Χορτιατινούς αλλά και σε όλους όσοι θυσιάστηκαν τότε για μια λεύτερη και ανεξάρτητη Ελλάδα είναι η διατήρηση της ιστορικής μνήμης και η ενίσχυση των αντιπολεμικών-αντιιμπεριαλιστικών αγώνων της εποχής μας.

σχολια

Διαδηλώσεις

Η αστυνομία της Δανίας συνέλαβε την ακτιβίστρια Γκρέτα Τούνμπεργκ στην Κοπεγχάγη σε διαδήλωση διαμαρτυρίας κατά του πολέμου στη Γάζα, όπως ανακοίνωσε εκπρόσωπος της ομάδας φοιτητών που διοργάνωσε την διαδήλωση. Οι διαδηλώσεις για την Παλαιστίνη καταστρέφουν και το περιβάλλον.

Εργοστάσια

Η Volkswagen σε ανακοίνωσή της, τονίζει ότι δεν μπορεί να αποκλείσει το κλείσιμο εργοστασίων στη χώρα καταγωγής της, ενώ άλλα μέτρα για την «προστασία» της εταιρείας περιλαμβάνουν την προσπάθεια καταγγελίας μιας συμφωνίας προστασίας της απασχόλησης με τα εργατικά συνδικάτα, η οποία ισχύει από το 1994. Ώρα να αρχίσει να κατασκευάζει όπλα.

Αεροσκάφος

Το Βενεζουελάνικο προεδρικό αεροσκάφος κατάσχεται οι ΗΠΑ στη Δομινικανή Δημοκρατία. Ήταν γεμάτο πετρέλαιο.

Σφάλμα I

Σε «σφάλμα επικοινωνίας» μεταξύ Ισραηλινών στρατιωτικών μονάδων αποδίδει το Ισραήλ τα πυρά που έπεσαν εναντίον οχήματος του Παγκόσμιου Επιχειρησιακού Προγράμματος του ΟΗΕ (WFP) στη Λωρίδα της Γάζας. Δεν έπιανε το σήμα στο στέιτ ντιπάρτμεντ.

Σφάλμα II

Οι Ισραηλινές δυνάμεις επιτέθηκαν ακόμα και σε ανθρώπους, που βρίσκονταν στην ουρά για ψωμί, στον προσφυγικό καταυλισμό Τζαμπάλια, στο βόρειο τμήμα της Λωρίδας της Γάζας, σκοτώνοντας οκτώ ανθρώπους. Σφάλμα τροφοδοσίας.

Ουρά I

Η «Χβάλντιμιρ», μια φάλαινα μελούγκα που εντοπίστηκε πριν από πέντε χρόνια έχοντας φορεμένη μια περιεργή ζώνη, γεγονός που γέννησε υποψίες ότι το

κίτος χρησιμοποιείτο από το ρωσικό Ναυτικό, βρέθηκε νεκρή χθες νοτιοδυτικά της Νορβηγίας, σύμφωνα με μια μη κυβερνητική οργάνωση που παρακολουθούσε τις κινήσεις του κήτους. Σκοτώθηκε περιμένοντας στην ουρά για τα ψάρια.

Ουρά II

Τη σφοδρή ενόχλησή του για την απόφαση της βρετανικής κυβέρνησης να αναστείλει την άδεια εξαγωγής 30 όπλων προς το Ισραήλ, με επίκληση στο διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο, εξέφρασε ο Μπενιαμίν Νετανιάχου, κάνοντας λόγο για «επονεϊδίστη απόφαση». Στην ουρά για όπλα.

Διόδια

Ο Κ. Μητσοτάκης ανάγγειλε «νέα σύμβαση παραχώρησης της Αττικής Οδού, όπου τα δημόσια ταμεία θα ενισχυθούν με παραπάνω από 3 δισεκατομμύρια ευρώ από την εταιρεία που θα τη διαχειριστεί, ενώ θα υπάρξει και χειροπιαστό όφελος για τους πολίτες, καθώς από τις 6 Οκτωβρίου τα διόδια στην Αττική Οδό θα μειωθούν από τα 2,8 ευρώ στα 2,5 ευρώ. Τα διόδια στα σούπερ μάρκετ θα παραμείνουν ως έχουν.

Εξώσεις

Να ληφθούν μέτρα για την προστασία των οικογενειών με ανάπηρα μέλη ζήτησε η βουλευτριά του ΚΚΕ, Μαρία Κομνηνάκα, επισημαίνοντας ότι είναι ανάγκη να απαγορευτούν οι εξώσεις σε αυτές τις περιπτώσεις. Όσοι είναι υγιείς μπορούν να φεύγουν.

Ο «κανονικός εργαζόμενος» Άδωνις Γεωργιάδης

Μετά από ένα ακόμη εξοντωτικό εξαήμερο ημερήσιας απασχόλησης των 13 ωρών και κάποιες έκτακτες συμβάσεις «μηδενικού ωραρίου», ο Άδωνις Γεωργιάδης μπόρεσε και βρήκε λίγο χρόνο για να επισκεφτεί -με την ιδιότητα του υπουργού- το Γενικό Νοσοκομείο της Λήμνου. Εκεί βρέθηκε αντιμέτωπος με τα συνήθη «ανθρωπάκια και τους τεμπέληδες του δημοσίου», που σπούδασε τσάμπα το κράτος των φτωχών πλην τίμιων βιοπαλαιστών, τύπου Άδωνι Γεωργιάδη. Βρήκε κάτι «αντιπολιτευόμενους» γιατρούς και νοσηλευτές να παρουσιάζουν μια απολύτως ψευδή εικόνα διάλυσης για ένα νοσοκομείο πρότυπο (τύπου... σοβιετίας!), με 91% κάλυψη προσωπικού και όλα τα απαραίτητα μηχανήματα για να νοσηλεύεται η φτωχολογία του νησιού χωρίς κανένα κόστος. Κι ας απεχθάνεται ο υπουργός κάθε τι δωρεάν και δημόσιο. Είναι, συνεπώς, παράλογα και ψεύτικα τα αιτήματα για δωρεάν υγεία, φάρμακα και προσλήψεις, που προβάλλει ένα «κακόβουλο» προσωπικό του νοσοκομείου, συμπαρασύροντας ένα πλήθος παραπλανημένων κατοίκων και φορέων του νησιού.

Με αυθεντική λοιπόν αγανάκτηση και ύφος σκληρού βιοπαλαιστή, ο Άδωνις Γεωργιάδης απάντησε στους συκοφάντες: «Εγώ εργάζομαι στον ιδιωτικό τομέα από τα 12, δεν είμαι κανένας άνεργος, ούτε δημόσιος υπάλληλος της ΑΔΕΔΥ. Είμαι του ιδιωτικού τομέα. Δεν είμαι μόνιμος, είμαι κανονικός εργαζόμενος!» Μια απάντηση που μαρτυρά την σκληρή παιδική ηλικία που είχε στην... Εκάλη και τις ακόμη πιο σκληρές εργασιακές συνθήκες που βίωσε στην οικογενειακή επιχείρησή του.

Όχι, δεν πρόκειται για πλάκα, για σάτιρα ή κωμωδία. Αυτήν ακριβώς την εικόνα προβάλλει ο «έγκυρος, έγκριτος και αντικειμενικός» συστημικός ειδησεογραφικός βούρκος.

Κι έτσι, ο... κανονικός εργαζόμενος υπουργός του ιδιωτικού τομέα, με την manía ιδιωτικοποίησης των πάντων που τον διακατέχει, ενέταξε στο κύμα των ιδιωτικοποιήσεων και

το ίδιο το κράτος, την κυβέρνηση και όλα σχεδόν τα υπουργεία (τουλάχιστον αυτά στα οποία διατέλεσε υπουργός ή υφυπουργός), εφαρμόζοντας πρώτος το εργασιακό καθεστώς που ο ίδιος θέσπισε ως υπουργός εργασίας: Δουλειά από τα 12, 13ωρη εργασία, δεύτερη δουλειά και πολλοί εργοδότες, θάνατος στη μονιμότητα και τη σταθερή εργασία (μονιμότητα μόνο στο υπουργιλίκι) κ.λπ. Για να αντιμετωπιστεί η ανασφάλιστη και μαύρη εργασία, βεβαίως. Για να δημιουργηθούν καθαρές σχέσεις (υποταγής) μεταξύ εργαζομένων και επιχειρήσεων. Για να νομιμοποιηθούν -και να μονιμοποιηθούν- τα όσα ήδη συμβαίνουν (ημερήσια και εβδομαδιαία υπερωρία υπερεργασία και... φακελάκι), όπως διαφημίστηκαν σαν «φιλολαϊκή» πολιτική του Αδ. Γεωργιάδη, τόσο στο υπουργείο εργασίας όσο και στο υπουργείο υγείας.

Φυσικά, δίπλα στους «κανονικούς εργαζόμενους» θα... καλλιεργούνται και άλλες ποικιλίες. «Κανονικοί άνεργοι» και «κανονικοί συνταξιούχοι», που θα έχουν... μπουλιαστεί με την «κανονικότητα». Για τους «κανονικούς ανέργους» προβλέπονται πιλοτικά προγράμματα (προφανώς για να συνηθίζουν τα... βατράχια) σταδιακά μείωσης έως κατάργησης του επιδόματος ανεργίας, ώστε να παρακινούνται οι μακροχρόνιοι... τεμπέληδες στην εύρεση εργασίας. Επίσης, θα περιοριστεί η αποταμίευση και... κατασπατάληση του επιδόματος ανεργίας, με αλλαγές στον τρόπο καταβολής του (προπληρωμένη κάρτα καταναλωτή για κάθε... άνεργο καταναλωτή), ώστε να προστατεύεται (!) ο άνεργος και να χρησιμοποιεί συνετά το επίδομα, όπως ακριβώς θέλει το κεφάλαιο και η αγορά.

Σταδιακά, το μέτρο θα επεκταθεί και στους υπόλοιπους ανέργους, σε μια χώρα της αποβιομηχάνισης και κακοπληρωμένης εργασίας, με το 63,7% των ανέργων να είναι μακροχρόνια άνεργοι.

Η ανεργία, ωστόσο, μπορεί να είναι ανταποδοτική για το κεφάλαιο και τον εργοδότη.

Δεν λειτουργεί μονάχα σαν δεξαμενή εφεδρικού στρατού εργασίας που ρίχνει τους μισθούς. Εντάσσεται κανονικά στα επενδυτικά προγράμματα του κεφαλαίου. Συμβαίνει στις ΗΠΑ (που δείχνουν άλλωστε τον δρόμο στην ανθρωπότητα), με εγκεκριμένη από την κυβέρνηση πλατφόρμα επενδύσεων, συναλλαγών και στοιχημάτων για το που θα βρίσκεται ο δείκτης ανεργίας (όπως, δηλαδή, συμβαίνει με τις κανονικές μετοχές). Προηγήθηκαν τα χρηματιστήρια δημόσιου χρέους, πληθωρισμού, θανάτων από φυσικές καταστροφές, πανδημίες και πολεμικές αναμετρήσεις. Κι έτσι, όπως λένε λοκατζήδες της οικονομίας, θα μαθαίνουμε πώς σκέφτεται και τι πιστεύει η αγορά. Πράγματι!

Για τους «κανονικούς συνταξιούχους» δεν υπάρχουν πολλά να πει κανείς. Θα πρόκειται πλέον για μελλοθάνατους, αφού το προσδόκιμο ζωής θα αυξάνεται διαρκώς συμπαράσυροντας και τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης. Και στους μελλοθάνατους μπορείς, φυσικά, να υποσχεθείς ότι θέλεις: αυξήσεις στις συντάξεις, αύξηση επιδόματος προσωπικής διαφοράς (δεν έχουμε, άλλωστε, όλοι τις ίδιες ανάγκες), ενίσχυση των οικογενειακών επιδομάτων (για να μας θυμούνται οι απόγονοι) κ.λπ.

Λέγεται μάλιστα ότι έως τώρα αποφύγαμε αυτήν την αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης χάρη στους πολλούς θανάτους από την πανδημία, που συντέλεσαν ώστε να σταθεροποιηθεί ή και να μειωθεί το προσδόκιμο ζωής. Ο θάνατός τους, η ζωή και η σύνταξή μας, δηλαδή!

Συμπερασματικά, ο «κανονικός εργαζόμενος» θα εργάζεται σαν ζώο και θα σφάζεται κατά προτίμηση πριν τη σύνταξη. Ο «κανονικός άνεργος» θα κλείνεται στον στάβλο της αφάνειας και της λησμονιάς.

Κι όλοι μαζί θα πληρωνόμαστε με άχυρα για να τρώμε χόρτα. Πόσο κουτόχορτο, όμως, να αντέξει κανείς;

ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ